BOGOMIL RAINOV

DOMNUL NIMENI

univers

Coperta de *Vasile Olah*

Богомил Райнов
НЕ МЕ РАЗБИВАЙ, роман
„Български писател", София 1983
ГОСПОДИН НИКОЙ, роман
„Български писател", София 1985

Toate drepturile asupra acestei versiuni sînt rezervate Editurii UNIVERS

BOGOMIL RAINOV

DOMNUL NIMENI

— roman —

În românește de TIBERIU IOVAN

Editura UNIVERS
București — 1988

Domnul Nimeni

CAPITOLUL ÎNTÎI

Seara, cerul de deasupra Atenei este de-a dreptul feeric : albastru-închis, imens și presărat cu stele mari, tremurătoare.

Cînd acest cer este contemplat printre gratiile unei celule de închisoare, impresia devine întrucîtva alta. Iar în cazul meu tocmai despre așa ceva e vorba. Strălucirea stelelor meridionale îmi este cu totul indiferentă, și dacă mi-am scos nasul printre gratii, n-am făcut-o decît pentru a scăpa de mirosul greu de urină îmbibat în celulă.

— Ești un trădător nemernic ! rostește cineva în spatele meu cu un glas răgușit și obosit.

Nu-i răspund și, lipit de gratii, continuu să trag în piept răcoarea nopții.

— Nouă ne putrezesc oasele prin închisori pentru socialism, iar trădători de teapa ta fug de el ! se aude în spatele meu aceeași voce.

— Ține-ți gura, jigodie ! mormăi eu fără a mă întoarce

— Trădător nemernic și împuțit ce ești ! mormăie cel din fundul celulei.

Ne rostim amîndoi replicile vlăguiți, căci schimbul acesta de amabilități are loc, la intervale regulate, deja de cinci zile De cînd mi a fost băgat acum acum cinci zile în celulă și de cînd eu, ca un nechibzuit, i-am spus că am fugit din Bulgaria, tipul acesta nu mă mai scoate

din nemernic și trădător. E un fel de macedonean din zona Salonicului, care se dă mare revoluționar, deși cred că nu e decît un provocator trimis să mă tragă de limbă. Pe mine nu mă interesează cîtuși de puțin cine este el, și i-aș suporta chiar și insultele, dacă și-ar da silința cel puțin să le diversifice. Dar cînd cineva îți repetă, ca o placă stricată, de o sută de ori pe zi, „trădător nemernic", „trădător nemernic", atunci toată treaba asta începe pînă la urmă să te calce pe nervi.

Individul dindărătul meu își mai rostește odată refrenul, dar eu nu-i mai răspund. Tace și el. Mă întorc și mă îndrept spre cele cîteva scînduri acoperite cu o pătură împuțită care îmi țin loc de pat. Aerul curat a avut asupra mea efectul unui somnifer și eu mă întind pe scînduri în speranța că voi apuca să dorm puțin înainte de a fi trezit. Căci de îndată ce ei simt că am adormit, se grăbesc să mă trezească. Sînt dus în încăperea aceea goală, semiobscură, unde mi se pune în ochi raza orbitoare a lămpii de birou și începe bombardamentul întrebărilor, identice și invariabile, aidoma insultelor vecinului meu de celulă :

— Din ordinul cui ai trecut frontiera ?

— Cu cine ți s-a ordonat să iei legătura ?

— Ce sarcini ți-au fost încredințate ?

La fiecare întrebare invariabilă, eu dau de fiecare dată invariabilul meu răspuns. Răspunsul duce însă mereu la o nouă întrebare și viitorul meu răspuns — la o viitoare întrebare, și asta durează ore în șir, pînă ce, din pricina luminii puternice, prind să-mi joace prin fața ochilor cercuri roșii, iar genunchii să-mi tremure de extenuare. Uneori, cîte unul dintre anchetatori sare brusc și îmi urlă în față :

— Stai ! Data trecută ai spus altceva !

— N-am spus nimic altceva, răspund eu toropit de somn, adunîndu-mi puterile pentru a nu mă prăbuși pe dușumele. E imposibil să fi spus altceva, căci ăsta-i purul adevăr.

Se întîmplă deseori ca respectivul anchetator să se dovedească mai puțin rezistent decît mine și să-și dea frîu liber nervilor, arzîndu-mi cîte o palmă-două peste față.

— Ne iei de fraieri, a ? Mama ta de pezevenchi ! Las' că întoarcem noi foaia și ai să vezi atunci cum îi anchetăm noi pe mincinoșii de teapa ta !

Exceptînd însă aceste devieri, în linii mari ancheta se desfășoară în același mod — invariabilele întrebări și invariabilele răspunsuri, iar apoi, după cîteva ore, de îndată ce ațipesc pe scîndurile împuțite, totul se reia de la capăt.

Astăzi însă lucrurile au evoluat puțin mai diferit. Nu am mai fost condus în încăperea mare și semiobscură, ci într-alta, una mai mică. La birou se afla un om scund, cu fața bucălată și cu creștetul pleșuv și lucios. Omul îi făcu semn gardianului să iasă, îmi arătă un scaun lîngă birou și scoase un pachet de țigări. Prima țigară după șase luni. Bine că mă așezasem. Altfel precis că mi-aș fi pierdut echilibrul de la amețeala ce m-a cuprins.

Bucălatul aștepta răbdător să trag cîteva fumuri din țigară, apoi zîmbi blajin și spuse :

— Ei, te felicit. Suferințele dumitale se apropie de sfîrșit.

— Adică ?

— Te trimitem înapoi, în Bulgaria.

Groaza mea fu atît de sinceră, încît e puțin probabil ca omul de la birou, chiar idiot să fi fost, să n-o fi remarcat. Deși mă studia cu atenție, bucălatul nu lasă însă să se vadă că ar fi observat ceva.

— Ei, ce zici ? Ești mulțumit ?

Am tăcut un timp, străduindu-mă să-mi stăpînesc teama. Apoi am tras mecanic din țigară și am rostit încet :

— Va să zică, mă trimiteți ca să mă lichideze... Spuneți-mi însă, pentru Dumnezeu, ce veți cîștiga din asta...

— Hai să fim serioși ! dădu bucălatul liniștitor din mînă. N-o să te lichideze nimeni Cel mult au să te mustruluiască pentru că nu ți-ai îndeplinit misiunea. Dumneata însă le vei explica dumnealor că în Grecia nu există proști. Nu-i așa ?

Și din nou rîse blajin.

— Ascultați-mă ! am exclamat eu agitat. Sînt sigur că mă vor lichida ! Vă implor, nu mă trimiteți înapoi !

— Se poate şi aşa ! se învoi pe neaşteptate omul de la birou. Dar în cazul acesta îţi vor putrezi oasele aici, prin închisori. Noi n avem nevoie de comunişti bulgari. Ai noştri ne sînt de ajuns.

— Nu sînt defel comunist. Altminteri n-aş fi fugit. N-aveţi decît să mă băgaţi la închisoare, dar nu mă trimiteţi înapoi ! În închisoare se mai poate totuşi trăi cumva...

— S-a făcut, rîse bucălatul. Numai că, ducînd o asemenea viaţă, ai să ajungi dumneata însuţi să-ţi doreşti moartea.

Apoi adăugă brusc, pe alt ton :

— Ia fă mai bine şi recunoaşte. Recunoaşte şi eu îţi promit solemn că te vom trimite înapoi.

— Dar înţelegeţi odată, pentru Dumnezeu, că n-am ce recunoaşte ! am ţipat eu nemaiputîndu-mă stăpîni. V-am spus adevărul gol-goluţ : am fugit ca să trăiesc în libertate ! Am fugit deoarece pentru mine viaţa de dincolo nu era viaţă ! Am fugit, am fugit, de ce nu mă înţelegeţi !

Omul îşi ridică spre mine mîna sa mică şi plinuţă, ca şi cum ar fi vrut să se apere de isteria mea, iar cu cealaltă apăsă pe butonul de pe birou.

— Du-l la loc !

Gardianul mă scoase şi-mi dădu un brînci în direcţia dorită ; am pornit pe coridorul lung şi pustiu, străduindu-mă să mă descurc în gîndurile mele. Iar în vremea asta o voce ascuţită şi vag cunoscută îmi şoptea batjocoritor în ureche : „Du-te şi te plînge lui taică-tău şi lui maică-ta !“

Asta se întîmplase spre prînz, iar acum e seară şi încă nu m-a căutat nimeni. Ca şi cum ar fi uitat cu toţii de mine. Cu excepţia vecinului meu de celulă, care nu uită să-mi aducă aminte din cinci în cinci minute că sînt un trădător. Au uitat cu toţii de mine. Şi totuşi sînt sigur că, de cum voi încerca să adorm, vor veni imediat să mă trezească.

Aşternutul de pe patul de lemn este respingător de murdar şi duhneşte de la sudoarea îmbibată de-a lungul vremii. Stau întins pe spate pentru a-mi ţine nasul cît mai departe de cîrpa rău-mirositoare şi mă străduiesc să

nu mai reflectez la ceea ce mă așteaptă. Am reflectat deja temeinic la toate variantele posibile și am hotărît cum să acționez pentru fiecare caz în parte, deci mi-am îndeplinit datoria. A reflecta în continuare nu se cuvine deoarece asta n-ar duce decît la extenuare. La fel ca acuzațiile vecinului meu de celulă.

„Scoală !"

Vocea vine de undeva de foarte departe și eu nu i acord atenție.

„Scoală !"

De astă dată vocea este mai distinctă și mai perceptibilă. Și n-o simt doar ca sunet, ci și ca pe o lovitură de picior în șold. Așadar, nu m-am înșelat. Abia am reușit să adorm, și ei mă și trezesc.

Deschid ochii. Gardianul mă izbește cu bocancul său greu. Lîngă el stă unul dintre veșnicii mei anchetatori.

„Scoală, ce ești surd ? !"

Sînt condus în aceeași încăpere în care mă primise bucălatul. De astă dată însă bucălatul lipsește. În locul său, lîngă fereastra întunecată, stă în picioare, cu spatele la ușă, un bărbat zvelt, cu păr grizonant, purtînd un costum gri, impecabil croit. Oamenii care m-au adus ies, închizînd ușa în urma lor. Bărbatul cu părul grizonant continuă să se uite cîteva secunde pe geam, ca și cum nu mi-ar fi simțit prezența, apoi se răsucește încet și mă cercetează cu curiozitate :

— Domnul Emil Bobev ?

Încuviințez din cap ușor mirat de cuvîntul „domn". Este pentru prima oară cînd cineva mi se adresează aici astfel.

— Mă numesc Douglas. Colonelul Douglas, îmi explică bărbatul în gri.

Încuviințez din nou din cap așteptînd continuarea.

Continuarea vine sub forma unui pachet de „Philip Moris".

— Fumați ?

Încuviințez din cap pentru a treia oară, iau țigara, o aprind și, pentru orice eventualitate, mă reazem de marginea biroului.

— Vă rog, luați loc !

Mă așez pe scaun, același pe care mă așezasem și mai adineaori. Bărbatul cu părul grizonant se așază la rîndul său, dar nu în fotoliu, ci pe marginea biroului, trage adînc din țigară și mă examinează din nou atent cu ochii săi decolorați. La el totul pare decolorat, de prea mult spălat parcă : sprîncenele galbene ca paiele, buzele palide, aproape albe, ochii de un albastru-deschis.

— Vicisitudinile sorții ?

Vorbește corect bulgărește, dar cu un accent îngrozitor.

— Adică ? întreb eu precaut.

— Adică ați căutat libertatea și ați găsit închisoarea ! răspunde bărbatul în gri și izbucnește pe neașteptate în rîs, un rîs prea sonor pentru un om atît de decolorat.

— În linii mari cam așa a și fost, mormăi eu sedus de amețeala plăcută a ceții îmbibate de nicotină.

— Viața noastră, domnule Bobev, este un lanț de vicisitudini, rostește pe un ton didactic bărbatul cărunt, încetînd să mai rîdă

Tac și fumez, la fel de sedus de ambianța aceea în care stăruie ceața îmbibată de nicotină.

— Deci toată problema e să așteptăm cu răbdare următoarea vicisitudine, care s-ar putea dovedi mai plăcută decît cea prezentă.

Omul judecă banal, dar logic, așa că nu văd nici un motiv să-l întrerup. Se pare însă că el ține să mă atragă în conversație, să-i fiu interlocutor.

— N-ați vrea să-mi povestiți despre vicisitudinile din viața dumneavoastră de pînă acum, așa, calm și sincer, ca unui prieten ?...

— Iarăși ? îi arunc eu o privire de martir.

Bărbatul cu părul grizonant își ridică sprîncenele decolorate, surprins parcă de o asemenea reacție. Asta îmi sporește iritarea

— Ascultați, domnule Douglas, dumneavoastră îmi vorbiți de vicisitudini, dar aici nu este vorba de vicisitudini, ci de cea mai evidentă tîmpenie. Idioții ăștia, care de șase luni mă tot interoghează de cîte trei ori pe zi, nu sînt în stare să priceapă că eu n-am nimic de a face

cu spionajul bulgar, că nu sînt agentul acestuia. Le-am spus totul, chiar și laptele pe care l-am supt de la mama, dar idioții ăștia...

— Sst ! mă întrerupe bărbatul în gri și își pune complice degetul pe buze, aruncînd precaut o privire spre peretele dindărătul biroului, ca și cum prin el l-ar vedea pe cel care trage cu urechea din încăperea învecinată.

— Puțin mă interesează, țip eu nervos. N-au decît să asculte, treaba lor. N-au decît să audă că sînt niște idioți...

— Da... pronunță vag colonelul. Dar ce-ați spune dacă ne-am continua discuția într-o ambianță mai potrivită ? O ambianță comodă, care v-ar permite să vă liniștiți și să vă relaxați...

— Nu mai cred în minuni, răspund eu cu indiferență. Nu mai cred în nimic.

— Vă voi reda eu încrederea, rostește încurajator bărbatul cu păr grizonant și se ridică de pe birou. Dumneavoastră aveți prieteni, domnule Bobev. Prieteni a căror existență nici măcar nu o bănuiți.

*

Localul plutește într-o semiobscuritate trandafirie. Din colțul orchestrei răzbat gemetele tărăgănate ale unui blues. Pe luciul mat, lăptos, al dancingului alunecă umbrele perechilor de dansatori. Așezat la o măsuță, privesc prin fumul țigării fața bărbatului cu păr grizonant, ale cărui contururi diferă și se schimbă ca niște reflectări în unda unui pîrîiaș.

Amețeala mea nu se datorează celor trei pahare de șampanie, nici celor vreo zece țigări fumate, ci schimbării intervenite atît de brusc, încît o resimt ca pe o lovitură în nas. Vicisitudini, cum se exprimă domnul colonel.

În ultimele trei ore totul s-a întîmplat atît de repede, încît impresiile s-au imprimat în memoria mea nu consecutiv, ci într-un fel de haos, ca niște fotografii suprapuse, făcute de către un ageamiu. Deplasarea Chevroletului, cu viraje bruște și accelerări puternice, imaginile surprinse în goană seara, pe străzi necunoscute, mîna si-

gură de pe volan și replicile fragmentare rostite cu o intonație tărăgănată : „Sînteți prea aspru cu gazdele noastre grecești... S-ar putea ca metodele lor să fie niţel cam brutale, în schimb sînt eficiente... Neîncrederea, domnule Bobev, este o calitate care merită toată stima...“

O scară albă, luxoasă. Un ascensor cu oglinzi. Și din nou vocea lui Douglas : „Acum vă vom reda înfățișarea de om... Mie îmi place să discut de la egal la egal“. Interiorul unui apartament de oameni înstăriți. Un bufet cu geamuri de sticlă de diverse culori. Zgomot de apă ce curge pesemne în baie. Și din nou glasul lui Douglas : „Puțin whisky... Noroc... Și acum faceți o baie și bărbieriți-vă.“

Apa din cada albă ca zăpada se înnegrește de la prima săpuneală. „De fapt, într-o anumită măsură, sînt la curent cu odiseea prin care ați trecut, rostește domnul Douglas rezemat de ușă. De aceea m-am și decis să intervin în favoarea dumneavoastră. Apropo, de ce v-au dat afară din postul de redactor pe care-l dețineați la Radio ?“

„Pentru greșelile pe care le-am admis în textul emisiunii“, răspund mecanic în timp ce mă săpunesc a doua oară .

„Și anume ?“

„Fleacuri : în loc de capitalism era trecut socialism, în loc de revoluționar — reacționar, și încă vreo două-trei de felul ăsta.“

„Deci dumneavoastră vă țineați de șotii pe seama regimului, folosindu-vă de emițătorul oficial ?“

„Nu intenționez să-mi atribui un asemenea eroism, ripostez eu de sub duș. De fapt, greșelile au fost comise de proasta aia de dactilografă, eu nemaicolaționînd textul după dactilografiere. Proasta aia a fost de vină, dar, din cauza originii burgheze și a comportării mele, totul mi s-a pus mie în cîrcă.“

„Comportarea dumneavoastră... repetă colonelul Dar care a fost această comportare ?“

Mă studiază cu atenție în timp ce mă bălăcesc sub duș și constat cu o anumită mirare că privirea lui ațintită asupra corpului meu gol, care pînă acum șase luni m-ar

fi deranjat pesemne, nu-mi mai face nici o impresie. Șase luni petrecute în condiții animalice sînt suficiente pentru a te îndobitoci. Cu atît mai bine. Am impresia că de acum încolo mi se va întîmpla deseori să rămîn astfel, ca și cum aș fi gol, sub privirea unor necunoscuți. Deci cu atît mai bine că m-am abrutizat la timp.

„Comportarea dumneavoastră a fost provocatoare sau ?...“ își repetă Douglas întrebarea.

„Așa li s-a părut lor, pesemne. Deși, după cum v-am mai spus, nu vreau să fac pe eroul. Pur și simplu trăiam cum îmi plăcea și spuneam ce îmi plăcea. Și întrucît nu voiam să-și construiască socialismul pe spinarea mea...“

Mă săpunesc pe cap și intru din nou sub duș. Abia am scăpat de spumă, și colonelul mă atacă cu o nouă întrebare :

„Dacă nu mă înșel, tatăl dumneavoastră a fost librar ?“

„Editor — îl corectez eu, ușor lezat. Printre altele, a editat și lucrări din literatura engleză...“

„Eu sînt american“, precizează sec Douglas.

„Și din cea americană : «Pe aripile vîntului», «Babbitt», «O tragedie americană»...“

„Interesant — mormăie total indiferent colonelul. Totuși, nu exagerați cu baia. De acum încolo veți avea posibilitate de a face baie oricînd veți dori.“

În încăperea învecinată se află un șifonier cu multe costume și lenjerie bărbătească.

„Încercați-l pe ăsta, cred că vi se potrivește... Splendind... Încă puțin whisky ?“

Curățenia propriului meu corp îmi dă un sentiment de beatitudine. La fel și contactul cu lenjeria nouă și rece. Costumul îmi vine ca turnat. Pantofii — puțin mai largi decît ar trebui, dar oricum e mai bine decît să mă strîngă.

„Nu vă e foame ? Eu unul mor de foame.“

Din nou zborul amețitor cu Chevroletul, fațadele ce se apleacă peste noi la curbe, urletul motorului ambalat și frîna pusă brusc sub nimbul unui cuvînt alb de neon : „Copacabana“.

Acum fața colonelului își pierde conturul și dispare în fumul țigării, iar eu mă forțez să mă descotorosesc de amețeală și să prind sensul frazelor pronunțate cu accent tărăgănat :

— Am omis să vă spun că nu sînt colonel de infanterie, ci de la serviciul de contrainformații...

— Ce importanță are .. dau eu generos din mînă și, străduindu-mă să nu scap sticla, îmi torn un pahar de șampanie.

— Importanța se rezumă la faptul că dacă aș fi fost colonel de infanterie, n-aș fi avut nici o posibilitate să vă ajut, pe cînd acum vă pot face propunerea să lucrați pentru noi.

— Sînt dispus să lucrez și pentru Satana, declar eu fără a da dovadă de prea mult tact. Voi lucra și pentru Satana, numai să nu mă trimiteți înapoi în Bulgaria sau în închisoare

— Noi vă propunem să lucrați nu pentru Satana, ci pentru libertate, Bobev.

— S-a făcut, voi lucra și pentru libertate, încuviințez eu resemnat. În general, sînt dispus să lucrez pentru orice, numai să nu mă trimiteți înapoi.

Colonelul mă studiază un timp în tăcere. Buzele și ochii săi par ciudat de palizi chiar și în semiobscuritatea aceea trandafirie. În colțul orchestrei o trompetă și un saxofon emit fulgere argintii și sunete prelungi, voluptuoase.

— Concepțiile dumneavoastă, în măsura în care dispuneți de așa ceva, mi se par mai curînd concepții ale cinismului, remarcă Douglas cu un zîmbet sec, șters.

— Ați ghicit. Renunțați însă la aerul acesta de superioritate, căci, dacă ați fi avut parte de o viață ca a mea, și concepțiile dumneavoastră ar fi fost la fel.

— Fie, fie, bate colonelul în retragere. Și totuși hotărîrea dumneavoastră de a fugi a avut la bază un motiv anume ?

— Da, dar n-are nimic în comun cu lupta pentru libertatea patriei. Motivul meu se numește „Mladenov"...

— Am mai auzit de numele acesta. Așa îl cheamă pe omul cu care ați trecut granița, dacă nu mă înșel ?

— E clar că știți totul...

— Aproape totul, mă corectează bărbatul cu păr grizonant.

— Atunci de ce persistați în a-mi pune întrebări ? Fiindcă persistă și neîncrederea, nu-i așa ?

— Uitați ce-i, domnule Bobev : dacă ar fi persistat neîncrederea, dumneavoastră v-ați fi aflat și acum acolo, în celulă. Așa că v-aș ruga să considerați această temă epuizată. Este vorba de faptul că eu țin să aud totul din gura dumneavoastră. Asta mi-e obiceiul : lucrez fără intermediari.

— Perfect, ridic eu din umeri. Întrebați-mă tot ce doriți. Sînt deja obișnuit să răspund la orice fel de întrebări.

— Este vorba de Mladenov, îmi amintește colonelul. Ce fel de pasăre e ?...

Bluesurile s-au terminat. Perechile cufundate în întuneric trec din dancing în semiobscuritatea trandafirie. Chelnerul în smoching alb se prezintă la masa noastră.

— Încă o sticlă ? propune Douglas.

— Pentru mine nu, mulțumesc. Nu-mi place să exagerez.

— Excelentă obișnuință, se învoiește colonelul și-l expediază pe chelner, făcîndu-i semn cu mîna. Așadar, ce fel de pasăre este acest Mladenov ?

— O pasăre foarte importantă... Mă refer la cercurile fostei opoziții. A stat la închisoare. Apoi a fost eliberat. Am făcut cunoștință întîmplător, în cîrciuma din cartier. Ne-am împrietenit. Om inteligent, fost ministru, coborît la nivelul unui politician de cîrciumă. „Dacă reușesc să trec granița, voi deveni asul emigrației pariziene", mi-a spus el odată. „Păi trece-o, cine te împiedică ?" i-am replicat eu. „Nu dispun de nici un canal." „Asta se poate aranja, i-am spus eu, dar cu o condiție : să mă iei și pe mine." Și așa ne-am și înțeles.

— Dar dumneavoastră de unde știați de canal ? mă întreabă Douglas întinzîndu-mi pachetul cu „Philip Moris".

— Pe atunci habar nu aveam de nici un canal. Mama însă e născută într-un sat de graniță. Îmi trecuse mie

și mai înainte prin cap să apelez la un prieten din copilărie ca să mă treacă granița, dar nu-mi aminteam de asta decît atunci cînd ceva mă scotea din țîțîni. Eu, domnule Douglas, sînt într-o bună măsură un om al rațiunii și nu-mi plac fantasmagoriile. Voi trec granița, și după aceea ce dracu mă fac ? Hamal în Pireu, sau ce ?

Tac un timp și-l ațintesc cu privirea pe colonel, ca și cum de la el așteptam răspunsul la întrebare. Fața omului cu părul grizonant se conturează acum clară și neclintită prin ceața fumului de tutun. Ameţeala mi-a trecut. Îmi mut ochii lateral și dau cu privirea de o tînără femeie ce stă la masa învecinată. Pînă acum un minut, masa era neocupată, de asta sînt sigur, iar acum din senin, a apărut acolo o frumoasă brunetă într-un costum auster, de culoare închisă, cu nasturi argintii și cu niște picioare zvelte, petrecute mult unul peste celălalt.

Surprinzîndu-mi privirea, dar fără a da de înțeles că a remarcat ceva, Douglas îmi amintește :

— Era vorba de Mladenov...

— Exact. Abia după ce m-am împrietenit cu Mladenov, visurile mele de a fugi au dobîndit forma unui plan real. Într-adevăr, Mladenov reprezintă un stindard pentru o bună parte a emigrației politice. La Paris ar fi fost purtat pe brațe, iar pe lîngă el m-aș fi aranjat cumva și eu. În plus, bătrînul îmi era simpatic.

— Din cauza ideilor sale sau de ce ?

— Nu de idei e vorba !... Ideile nu prea au valoare în timpurile noastre, domnule Douglas. Poate doar așa, pentru camuflarea unor interese.

— Dumneavoastră personal nu profesați nici un fel de idei ?

— Nici una cu excepția celor pur negativiste.

— De exemplu ?

Ochii mei se îndreptară din nou spre cele două picioare zvelte și puternice, încrucișate provocator la trei metri de mine. Poate puțin cam plinuțe sub genunchi, dar bine sculptate. Femeia și-a îndreptat privirea întunecată și enigmatică undeva dincolo de dancing și nu-mi acordă nici un fel de atenție.

— Eu, de pildă, sînt împotriva socialismului, spun făcînd un efort pentru a-mi muta privirea spre interlocutor.

Nimeni nu m-a întrebat dacă vreau sau nu să se construiască socialismul, deci nu doresc să-mi fie băgat pe gît. N-am însă nici cea mai mică idee cu ce anume trebuie el înlocuit și în general nu mă interesează cîtuși de puțin cauzele astea măreţe. Îmi sînt de ajuns problemele mele personale. N-are decît să procedeze fiecare după cum îl taie capul. Cred că ăsta e cel mai bun program politic.

— Să înțeleg din asta că sînteți un fel de anarhist?

— Nu sînt de nici un fel, mormăi eu simțind că cele două picioare se amestecă din nou în gîndirea mea ca un fel de idee fixă. Dacă faptul că nu sînt de nici un fel vă sună a anarhism, atunci considerați-mă anarhist. Mi-e absolut indiferent.

— Și ce s-a întîmplat cu Mladenov, mă întoarce colonelul la temă, realizînd că priveliștea de la masa învecinată este din nou pe punctul de a mă absorbi.

— Totul s-a desfășurat așa cum prevăzusem. S-ar putea să fiu slab în materie de idei măreţe, dar sînt destul de descurcăreț în treburile practice. L-am chemat, printr-o terță persoană, pe prietenul meu din satul natal al mamei să vină la Sofia, i-am da o sumă ca să-l entuziasmez și am convenit totul, pînă în cele mai mici amănunte. În ziua și la ora fixată eu și Mladenov ne-am înființat la locul stabilit. Prietenul meu din copilărie s-a dovedit a fi o excelentă călăuză și am fi reușit să trecem neobservați granița dacă n-ar fi intervenit un mic accident. Am însă impresia că toate lucrurile astea vă sînt deja cunoscute...

— În linii mari, da. Dar nu strică să le mai aud o dată.

Ezit. Nu pentru că aș vrea să trec ceva sub tăcere, ci pentru că exact în clipa aceea orchestra atacă un twist asurzitor. Perechile dau din nou fuga pe dancing și prind să danseze cu atîta însufleţire, încît am impresia că mi se va face rău de mare de la atîtea funduri cuprinse de tangaj. Douglas mă privește prin fumul țigării sale, ca și cum ar continua să mă studieze.

— A intervenit un accident. Ne-au adulmecat și au deschis focul. Nu-i exclus ca Mladenov să fie un mare politician, dar atunci a făcut pe el de frică. S-a speriat în așa hal, încît a luat-o la fugă aiurea, nu încotro trebuia.

Exact din tufișul din fața lui a țîșnit un grănicer cu un automat și i-ar fi făcut de petrecanie dacă n-aș fi tras cu primul. Soldatul a căzut. L-am tîrît pe Mladenov după mine și ne-am lăsat pe rîpă în jos pînă am ajuns pe teritoriul grecesc.

Chelnerul în smoching alb s-a înființat din nou la masa noastră. Mă uit la el fără să vreau, căci îmi acoperă vederea spre masa învecinată.

— Ce-ați zice să mai bem cîte un pahar ? mi se adresează Douglas. Nici mie nu-mi place să întrec măsura, dar pentru o seară ne putem permite o excepție.

Ridic indiferent din umeri și Douglas îi face semn chelnerului, indicîndu-i sticla goală. Omul în smoching alb înșfacă frapiera, dispare ca o stafie, pentru ca foarte curînd să-și facă din nou apariția și, deschizînd șampania cu îndemînarea unui virtuoz, toarnă în pahare, se înclină și dispare în aceeași clipă. Privirea întunecată și misterioasă a doamnei de la masa învecinată descrie alene un semitur de orizont, trece peste noi și se fixează pe ușa de la ieșire.

— Noroc ! rostește colonelul și soarbe din pahar. Trebuie să recunosc, domnule Bobev, că tocmai acest accident de la trecerea frontierei m-a determinat să intervin în favoarea dumneavoastrtă. Nu sînteți copil și realizați pesemne că depozițiile pe care le-ați făcut au fost verificate. Drept care eu, obișnuit să trag din lucruri mici concluzii mari, am decis că sînteți un om perspicace, cu sînge rece și curajos, pe scurt, că ați putea să ne fiți util...

— Nu știu cum sînt, răspund eu apatic. Știu că pesemne Mladenov a ajuns fără probleme la Paris, în timp ce eu zac de șase luni în închisoarea asta împuțită.

— Orice rău spre bine, cum se spune la dumneavoastră, zîmbește colonelul cu buzele sale palide.

— Pentru mine binele este la Paris.

— Aveți tot timpul. Veți ajunge și la Paris. De altfel, dacă ar fi să judec după privirea dumneavoastră, nu numai la Paris există lucruri frumoase.

— A, asta-i altceva, îi răspund eu mutîndu-mi vinovat privirea de la dama brunetă. După ce șase luni n-ai văzut o femeie, orice fustă ți se pare o zeiță.

— Dumneavoastră puteți avea la dispoziție orice fustă vă doriți, remarcă Douglas.

— Cum să nu ! rîd eu sarcastic. Uitați însă, pesemne, că nici măcar costumul de pe mine nu este al meu.

— Dumneavoastră vă referiți la ziua de azi, domnule Bobev, iar eu mă refer la cea de mîine. Mîine vă veți trezi într-o vilă splendidă, cu baie, parc și tot dichisul și veți putea să mîncați și să vă îmbrăcați după pofta inimii.

— Și ce altceva voi mai face în vila aceea ?

— Veți învăța nițică meserie, îmi răspunde vag colonelul, umplîndu-mi cu amabilitate cupa.

— În oraș voi putea ieși ? întreb eu suspicios.

— Deocamdată, nu...

— Va să zică, tot o închisoare, dar de categorie lux.

Douglas neagă energic din cap.

— Greșiți, prietene, greșiți. Nu este vorba de închisoare, ci de precauție profesională. La timpul potrivit, vă veți deplasa unde veți dori. Iar pînă atunci, ca să nu vă plictisiți, vă voi abona la o fustă.

Îmi aruncă o privire șireată și face un gest larg cu mîna :

— Alegeți, domnule Bobev, alegeți-o pe oricare o doriți ! Convingeți-vă că colonelul Douglas nu aruncă vorbe în vînt.

Bărbatul cu părul grizonant îmbrățișează cu un gest întregul local și se oprește semnificativ la bar, unde, pe scaunele înalte, stau o jumătate de duzină de frumuseți vacante Le bifez una cîte una cu privirea, apoi îmi ațintesc din nou ochii la bruneta de la masa învecinată.

— Gata, ridică Douglas brațul și zîmbește, arborînd din nou zîmbetul său palid.. V-am înțeles preferința

Îi face semn chelnerului care s-a ivit din nou în apropierea noastră îi șoptește cîteva cuvinte, după care acesta se înclină servil și se îndreaptă spre bunetă. Bărbatul în gri își ridică paharul și îmi face complice cu ochiul, fără a arunca măcar o privire spre masa învecinată. El știe că dorința colonelului Douglas e lege.

Partea proastă e că mai există și persoane care încalcă legea. Femeia ascultă cu indiferență mesajul chel-

nerului, apoi zîmbește dispreţuitor și-i spune pesemne ceva nu prea plăcut, lucru transmis confidențial peste cîteva clipe bărbatul cu păr grizonant. Colonelul își strînge involuntar sprîncenele de culoarea paielor, ia o înghiţitură din pahar și îmi aruncă o privire :

— Se pare că am dat greș. Dama afirmă că nu e profesionistă, deși eu aș face pariu pe contrariu. Va trebui să vă îndreptați atenția spre bar.

— E inutil. Și-apoi, în general, nu e cazul să vă faceți probleme pentru mine.

Ideea de a-mi fi servită o damă la comandă nu mă ispitește deloc și totuși simt că sînt afectat de refuzul brunetei. Este evident că și Douglas este nițel furios că nu a reușit să-și demonstreze atotputernicia.

— Bine, zice el pe neașteptate. O veți avea pe aleasa dumneavoastră, chiar dacă, așa cum spune ea, nu e profesionistă.

— Vă rog, ce aleasă... Lăsați-o dracului de curvă încrezută ! obiectez eu cu dispreț.

— Ba da, o veți avea, ca să vă puteți da seama că colonelul Douglas nu aruncă vorbe în vînt.

Își răsucește ușor capul, o privește pe brunetă scurt, aproape cu ură, apoi îi face semn chelnerului :

— Nota, te rog !

*

Mă trezesc într-o încăpere verde-deschis, scăldată în soare. Fac baie într-o cadă ce strălucește cu emailul albastru și cu robinetele ei nichelate. Îmi iau micul dejun într-un hol roz și confortabil, apoi mă întind în fotoliul moale sub copertina portocalie a verandei, pentru a le permite ochilor să se odihnească pe verdeața luxuriantă a grădinii. În două cuvinte, vila-promisiune constituie deja o realitate.

În afara mea, în vilă nu se mai află decît două persoane — grădinarul și omul de serviciu. Ei sînt la dispoziția mea, și eu — la a lor, pentru că au, pesemne, și misiunea de a mă păzi. Îmi vine să le spun : „Vedeți vă de treabă, doar nu-s nebun să fug din rai". Dar nu le spun nimic, pentru a-i ține în încordare.

În general, rareori mi se întîmplă să spun mai mult decît strictul necesar. Viața m-a învățat că dacă ești pus pe trăncănit, e imposibil să nu-ți scape niște lucruri pe care ceilalți le vor folosi împotriva ta. De aceea dacă ai chef de trăncănit, trăncănește în sinea ta. Vorbele duc la autodezvăluire, iar pe lumea asta cu cît te dezvălui mai puțin, cu atît ești mai puțin vulnerabil.

Desfac unul dintre pachetele cu „Philip Moris", lăsate de o mînă grijulie, aprind o țigară și privirea mi se îndreaptă din nou spre grădină. Măslinii sînt argintii, albiți parcă de soare. Frunzișul portocalilor este des și întunecat, iar dincolo de ei se află peretele aproape negru al chiparoșilor. Raiul este destul de bine împădurit, pentru a nu reuși să obții nici un fel de imagine despre împrejurimi.

Dincolo de peretele chiparoșilor se aude vîjîitul unei mașini care se oprește undeva în apropiere. Apoi țîrîie soneria de la intrare și curînd în hol, îndărătul meu, răsună pași fermi și iuți.

Întorc în aceeași clipă capul. Asupra mea se înclină colonelul Douglas, cu fața sa palidă și decolorată, abia scoasă parcă de la o curățătorie chimică.

— Bună dimineața! Cum vă simțiți? rostește Douglas cu obișnuitul său accent.

— Mulțumesc, bine, îi răspund eu ridicîndu mă.

Colonelul nu este singur. În stînga sa se află un omuleț cu o pălărie albă de panama și cu ochelari negri.

— Domnul Harris vă va fi profesor, explică bărbatul cu păr grizonant, făcînd prezentările. Din cîte mi-am dat seama, dumneavoastră vă descurcați bine în franceză?

Încuviințez din cap.

— Minunat. Domnul Harris vă va introduce într-o disciplină legată de noua dumneavoastră activitate. Puteți apela la dînsul și în alte probleme, pentru tot ceea ce aveți nevoie. Un timp eu nu vă voi mai vedea, ceea ce nu înseamnă însă că n-am să mă mai gîndesc la dumneavoastră. La revedere și spor la treabă!

Colonelul arborează zîmbetul său palid, îmi strînge mîna și pleacă. Eu însă pornesc după el și l opresc în antreu.

— Domnule Douglas ! Numai două vorbe.

— Firește, îmi răspunde el cu o mină ușor agasată.

— Vă rog să nu mă trimiteți înapoi !

— Voi avea în vedere dorința dumneavoastră, dar aveți și dumneavoastră în vedere că eu nu sînt atotputernic. Lucrurile astea le hotărăsc alții.

— Bine, dar dacă mă veți trimite înapoi, s-a zis cu mine. Doar mi-ați promis că mă veți trimite la Paris ? Cunosc franceza la perfecție. Vă voi fi de folos.

Colonelul își întoarce spre mine ochii decolorați și agasați și rostește blînd, ca și cum ar vorbi cu un copil :

— Uitați ce-i prietene : dumneavoastră veți ajunge și la Paris, și în numeroase alte locuri. Veți locui în vilișoare frumoase ca aceasta, veți frecventa localuri frumoase, veți avea prietene frumoase și în general vă veți bucura de libertate. Dar toate aceste plăceri trebuie plătite cu zile de muncă încordată, muncă ce presupune un anumit risc, domnule Bobev. Nu sînteți copil și vă dați seama că pe lumea asta nimic nu se primește de pomană.

Dă din mînă a salut și iese repede, înainte ca eu să apuc să-l opresc din nou. De altminteri, e inutil să-l mai opresc. Nu sînt un copil, într-adevăr, și realizez că soarta mea a fost deja hotărîtă de către niște oameni necunoscuți, într-un birou necunoscut, într-o discuție al cărei conținut exact nu-l voi afla niciodată. Vila luxoasă și toate celelalte nu sînt decît o cacealma menită să camufleze o sentință rece : voi fi trecut peste granită în direcția opusă. Cînd și cu ce misiuni — asta deocamdată nu se știe.

Mă întorc în hol. Domnul Harris și-a pus mica servietă neagră pe masa din fața mea și, instalat pe un scaun, moțăie îndărătul ochelarilor.

— Ceva neplăcut ? mă întreabă el cu amabilitate, remarcînd înfățișarea mea alarmată.

Și, fără a mai aștepta vreun răspuns, adăugă :

— Așezați-vă aici ! Așa. Cred că putem începe. Presupun că știți ce este criptografia.

Eu tac și mă uit cu admirație la fața de masă persană, criptografia fiind ultimul lucru la care mă gîndeso în momentul acela.

— După cunoscuta definiție a lui John Bayley, „criptografia este arta de a scrie într-un mod știut doar de cei care posedă cheia sistemului folosit".

Omulețul mă privește prin ochelarii săi negri, așteptîndu-se, pesemne, să mă vadă căzînd jos de uimire la auzul definiției lui Bayley. Eu însă continuu să cercetez fața de masă, fără a da doi bani pe acest Bayley și pe definițiile sale.

— Criptografia îmbrățișează domenii diferite. Deocamdată noi ne vom ocupa de așa-numitul cifru. Presupun că măcar acest cuvînt vă este cunoscut...

Domnul Harris remarcă, pesemne, că gîndurile mele sînt foarte departe de problemele cifrului, căci tușește prevenitor și adaugă pe un alt ton :

— Știți ce, domnule Bobev, materia pe care urmează s-o parcurgem este destul de serioasă, iar timpul de care dispunem — foarte limitat... De aceea am să vă rog să mă urmăriți cu cît mai multă atenție. Dacă aveți unele probleme care vă frămîntă, mi le puteți împărtăși ulterior.

Domnul Harris își deschide servieta și scoate cîteva file, apoi își schimbă ochelarii negri cu alții, incolori, aruncă o privire peste manuscrisele sale și îmi întinde o filă :

— Ce vedeți aici ?

Pe filă sînt trecute la intervale regulate cîteva numere : 85862 70113 48931 66187 34212 42883 76662 18984...

— Niște numere, răspund eu fără tragere de inimă

— Numere din cinci cifre, precizează mister Harris. Aceste numere din cinci cifre reprezintă un text cifrat. În fața dumneavoastră se află cifrograma prin care serviciul sovietic de informații l-a prevenit pe Stalin despre iminența atacului armatelor hitleriste. Deci, descifrate, ele înseamnă : Dora către director prin Taylor. Hitler a stabilit în mod definitiv data de 22 iunie ca zi a atacării Uniunii Sovietice...

Mă uit din nou la cifre, dar ele mi se par prea naive și banale pentru un sens atît de dramatic.

— În prezent, majoritatea serviciilor de informații folosesc pentru cifru numere alcătuite din cinci cifre, își continuă lecția domnul Harris. Dar orice serviciu de informații își cifrează și descifrează textele cu ajutorul unei chei secrete speciale. Deci dumneavoastră urmează să vă însușiți îndemnînarea de a efectua cele două operații cu ajutorul unei chei anume. Firește, vom începe cu ceva mult mai simplu...

Ora șase după-amiază. Zac sleit de puteri și cu capul cît o baniță pe canapeaua din hol, privind țintă și fără nici o noimă tavanul alb. De fapt, tavanul alb pentru mine nu este alb, ci presărat cu numere din cinci cifre, care îmi pulsează cu o perseverență înnebunitoare prin fața ochilor. Îmi cobor pleoapele pentru a alunga aceste numere, dar ele continuă să joace și în roșul de sub pleoapele mele. Două ore de muncă pînă în prînz și patru ore după-amiază s-au dovedit a fi arhisuficiente pentru a trezi în mine ură față de orice numere formate din cinci cifre.

Se aude soneria de la intrare, dar eu nu-i acord nici o atenție, căci nu aștept pe nimeni, cel puțin pînă mîine dimineață, cînd domnul Harris își va face din nou apariția cu sumbra sa servietă neagră. Ușa holului se deschide, se aud pași pe covor și aproape deasupra capului meu răsună o voce feminină și catifelată:

— Frumosul adormit... Dormiți, dormiți, nu vă deranjați!

Deschid ochii și mă ridic. În fața mea se află frumoasa cu plete negre de la „Copacabana". Stă în picioare, cu mîinile în șold, și mă cercetează cu o ușoară curiozitate ca și cum s-ar afla în vizită la grădina zoologică. Fizicul zvelt al necunoscutei este prezentat într-un ambalaj de lux: un taior de culoarea tutunului avînd pe margini niște tivuri bej. Culoarea aceasta tutunie, stinsă, este parcă special comandată pentru fața albă și liniile negre, ondulate ale coafurii.

— Iertați-mă, rostesc eu. Singura mea scuză e că vă visam tocmai pe dumneavoastră.

— Sînteți mincinos de meserie sau un simplu amator ? întrebă bruneta fără a zîmbi.

— Nu-mi place să mint, răspund eu pe un ton sec. Atunci cînd adevărul nu mă aranjează, mă mulțumesc să-l trec sub tăcere.

— Fie, fie, încuviințează musafira. E încă prea devreme ca să discutăm despre caracterul dumneavoastră. Mai potrivit ar fi să-mi spuneți cum vă numiți.

— Emil.

— Doar Emil ? își ridică ea sprîncenele (fie vorba între noi, foarte frumoase și pe de-a ntregul naturale). Apoi rostește tărăgănat :

— „Emil, sau despre educație"... Bietul Rousseau ! Dacă v-ar fi cunoscut, nu cred că ar fi îmbinat două noțiuni atît de incompatibile într-un titlu.

— Hai să nu-i tulburăm pe clasici, propun eu. Numele dumneavoastră este ? .

— Françoise.

— Cu ce-mi veți permite să-mi răscumpăr vina ? Whisky sau Martini ? întreb eu apropiindu-mă de bufetul al cărui conținut îl prospectasem în prealabil.

Toate vorbele astea nu reprezintă decît o prostie crasă, dar cînd o discuție începe fals, e greu s-o schimbi înainte de a se scurge o grămadă de timp în vorbe goale.

— Prefer Pernaud, dacă aveți așa ceva la îndemînă, rostește Françoise.

Această denumire nu trezește în capul meu decît o îndepărtată asociație literară. Din fericire, bruneta îmi vine în ajutor descoperind singură printre rezerve o sticlă de Pernaud, pe care, de fapt, scrie „Ricard". Apoi, tot cu eforturi comune scoatem din frigiderul din bucătărie numărul necesar de cuburi de gheață, găsim o cană cu apă și un pahar și instalăm cele descoperite pe măsuța de pe verandă.

Munca îi apropie pe cameni. Astfel că atunci cînd ne așezăm, în sfîrșit, fiecare în fața paharului său, tonul fals se reduce la dimensiuni mai acceptabile.

— Prietenul dumneavoastră s-a dovedit a fi cumplit de perseverent, mi se dezvăluie Françoise, aprinzîndu-și țigara oferită și relaxîndu-se în fotoliu.

Nu știu dacă musafira mea se numește într-adevăr Françoise, dar pronunția ei constituie o garanție că este franțuzoaică. De fapt, în cazul de față pe mine nu mă interesează chiar atît de mult dacă este sau nu franțuzoaică, cît priveliștea celor două picioare zvelte pe care bruneta le încrucișează chiar sub ochii mei. Încerc să-mi abat privirea într-o parte și mă foiesc jenat în fotoliu.

— Vă deranjează ceva? mă întreabă cu candoare musafira.

— Picioarele acestea...

— V-am călcat cumva?

— La figurat vorbind, da. Și tocmai pe mușchiul cardiac

— Iertați-mă, data viitoare am să vin în rochie de bal. După cum știți, prin tradiție, ele sînt făcute pînă la gleznă.

— Deci prietenul meu s-a dovedit a fi un om la locul său? schimb eu vorba ca să termin cu prostiile.

— De-a dreptul insuportabil. Nu înțeleg însă de ce a fost nevoie să acționați prin el și nu de unul singur. La început eram tentată să cred că sînteți surdomut.

— Sînt un timid, explic eu. Îngrozitor de timid.

— Timizii nu se laudă cu timiditatea lor. De altminteri, ne vom lămuri noi și în privința asta la timpul cuvenit.

— Și timpul ăsta se apropie repede?...

Femeia mă fulgeră cu ochii ei negri, dar nu spune decît:

— Mor de foame.

— Undeva pe aici se afla și un om de serviciu, dar n-am idee unde a dispărut... mormăi eu a justificare.

— Se pare că, în linii mari, dumneavoastră cunoașteți casa asta cam tot așa cum o cunosc și eu...

— Exact. Sînt aici abia de aseară.

— Și cu ce ocazie? întreabă Françoise luînd a doua țigară ce i-o ofer

I-o aprind pe a ei, pe urmă pe a mea, și trag cu sete două fumuri pentru a cîștiga timp. Apoi îi explic :

— E o poveste cam greu de crezut, dragă Françoise. Aseară, după ce-am părăsit societatea dumneavoastră puțin cam rece, am hotărît să ne încălzim la un pocher și cunoștința noastră comună și-a pierdut vila...

— ...În care dumneavoastră v-ați și instalat, completează bruneta. Pentru unul căruia nu-i place să mintă, nu-i o găselniță prea proastă. Sper însă că asta nu va fi singura mîncare pe care mi-o veți servi la cină.

— Mă tem că da, răspund eu dezolat. Doar dacă acceptați să încropim ceva cu eforturi comune...

— „Emil, sau despre educație", clatină femeia din cap, își stinge țigara în scrumieră și se ridică cu un oftat de agasare. Bietul Rousseau. Dar, mă rog. Fie, dați-i drumul, ce mai așteptați !

Așa că ne mai unim o dată eforturile în numele unei cauze comune. După vreo jumătate de oră, pe masa din hol este aranjată un fel de gustare rece : mezeluri, un pui fiert, o conservă de pește și salată. Penuria de produse alimentare este compensată de cîteva sticle cu conținut diferit.

Munca, după cum am mai arătat, îi apropie pe oameni. În timp ce cinăm, discutăm cu dezinvoltură despre una-alta. Evidențiind curiozitatea proprie femeii, întrebările sînt puse cu precădere de Françoise, iar eu mă mulțumesc să-i răspund. În ultimele șase luni am dobîndit o anumită experiență în acest gen de conversații. Suficientă pentru a sesiza că întrebările brunetei, deși par nevinovate și spontane și sînt rostite pe un ton imparțial, bat într-o anumită direcție : trecutul, prezentul și eventualul meu viitor. Încerc s-o îmbrobodesc, improvizînd cu curajul și ușurința omului ce nu ține neapărat să fie crezut.

La mijlocul unei asemenea lungi și destul de complicate improvizații, Françoise mă întrerupe cu un gest obosit :

— Ajunge. Mi-am făcut deja o imagine completă despre dumneavoastră. Este evident că o țineți din minciună în minciună, fără nici o jenă. Uitați însă că omul chiar atunci cînd minte mai spune ici-colo și cîte un adevăr.

Așa că mai bine ocupați-vă dumneavoastră de cafea.

Mă supun și pornesc spre bucătărie. Femeia vine după mine, pentru a-mi supraveghea activitatea. O precauție oportună, căci eu am băut rareori cafea de-a lungul vieții mele, iar de făcut n-am făcut niciodată. Descopăr suficiente rezerve de nes și de cafea măcinată. Nesul, cu etichetele sale impunătoare, îmi inspiră mai multă încredere. Vărs un borcănel în cratiță, adaug după ochi ceva mai mult zahăr, torn tot după ochi apă rece și pun totul la fiert pe mașina de gătit electrică.

În pofida siguranței pe care o afișez cu intenția de a fi cît mai convingător în ceea ce fac, Françoise, cu brațele în șolduri, îmi urmărește mișcările cu o privire sceptică.

— Biete prietene, dumneavoastră nu vă lipsește numai educația, ci și o judecată sănătoasă, spune ea. Apoi ia vasul de pe mașina de gătit și deșartă amestecul în chiuvetă, după care se ocupă personal de prepararea cafelei.

În cele din urmă cafeaua este gata, iar ceva mai tîrziu — și băută. Françoise își consultă ceasul.

— Cred că-i timpul să pun capăt acestei lungi vizite, remarcă ea stingindu-și țigara.

Femeia asta nu are nici cel mai elementar simț al economiei. De fiecare dată își stinge țigara înainte de a o fi terminat de fumat.

— Sper că glumiți, îi spun eu, încercînd să-mi dau seama din privire dacă într-adevăr glumește Balul abia începe.

— Ah, da, am uitat că mai era un amănunt, răspunde ea și se ridică.

Se proțăpește în mijlocul holului, își înalță provocator brațele spre păr pentru a da posibilitate sînilor mari să arate ce pot și rostește aproape cu ciudă în glas :

— Trebuie să mă dezbrac singură sau mă ajutați ?

Mă uit la ea un timp cu atenție, apoi îmi abat privirea și mă ridic și eu.

— Ați cam întrecut-o cu gluma, constat eu pe tonul cel mai indiferent posibil.

— Ce glumă ? își saltă bruneta sprîncenele. Doar pentru asta m-ați chemat ? Iar acum, cînd vă spun că vă stau la dispoziție, considerați că mă țin de glume.

— Greșiți, spun cu sec. Nu v-am chemat ca pe o femeie de stradă.

— Deci, a intervenit o neînțelegere. Și eu care credeam că tocmai pentru asta aveți nevoie de mine.

N-am nici un chef de dispute. Femeia înțelege și pleacă. O conduc pînă la ieșire. Ajunsă la ușă, mă privește fugitiv și rostește cu tonul ei blînd și nepăsător:

— Sfîrșitul l-am cam stricat... Dar nu-i nimic, asta vă va servi de lecție pentru ca, în cazuri asemănătoare, să obțineți în prealabil și acordul celeilalte părți.

Apoi flutură în semn de rămas-bun cu mîna ei albă și frumoasă și se topește în amurg, unde se zărește pata albă și lungă a unei mașini sport.

Mă întorc în vestibul într-o stare de spirit pe care deocamdată nu intenționez să v-o descriu.

Dacă întîmplarea vă va pune cîndva față în față cu domnul Harrison, vă sfătuiesc să nu vă lăsați indus în eroare de înfățișarea sa inofensivă. Istoria, din datele pe care le dețin, nu a cunoscut un inchizitor mai cumplit decît acest omuleț mărunt, cu servietă neagră și ochelari negri. După ce-mi face zile în șir capul calendar cu numere din cinci cifre și operațiuni matematice, dumnealui schițează un zîmbet diabolic și trece la alfabetul Morse. Și nu numai la alfabet, ci și la gimnastica aceea a degetelor, care ajută semnelor Morse să-și ia zborul în eter.

Cu excepția supliciilor la care mă supune Harris, viața în vilă se desfășoară fără nici un fel de evenimente. Grădinarul și omul de serviciu își exercită supravegherea asupra mea cu atîta tact, încît aproape că nu le simt prezența. Orele scutite de cifruri și de semne Morse se scurg mai cu seamă sub copertina portocalie a verandei. Mă întind în fotoliu, privesc distrat verdeața albită a măslinilor, verdele dens al portocalilor, iar mai încolo zidul negru al chiparoșilor înalți și mă gîndesc la necunoscut, la ce-mi va aduce ziua de mîine.

De fapt, acest necunoscut este destul de cunoscut ca să-mi pricinuiască o senzație de apăsare în zona abdomi-

nală, acea senzație pe care o simți cînd ai mîncat prea mult sau cînd ți-e tare teamă.

Eu nu reflectez „în general" la lucrurile acestea, deoarece nu suport să reflectez „în general", să vîntur prin minte inutil și la infinit unele și aceleași lucruri. Gîndirea mea este îndreptată mai degrabă spre acțiunile cu care voi răspunde la toate schimbările ce ar putea interveni în situația mea. Căci este clar că situația urmează să mi se schimbe, și asta, probabil, foarte curînd, și, tot așa de probabil, nu în favoarea mea.

În pauzele dintre aceste gînduri îmi amintesc descoperi de Françoise. După atîtea luni de singurătate, imaginile stăruitoare în care apare bruneta nu au defel asupra mea un efect soporific. Pentru a mă descotorosi de ele, îmi spun că, de fapt, nu mă interesează nici o Françoise, ci doar un fizic feminin. Ceea ce nu este însă decît o minciună. Și deși în lumea în care trăim nu se poate fără minciuni, este din cale-afară de stupid să te minți pe tine însuți. Dacă n-ar fi fost vorba decît de fizicul ei, la „Copacabana" aveam la dispoziție o galerie întreagă de portrete feminine. După ce o văzusem însă pe Françoise, aceste exemplare nu mă mai atrăgeau. Și totuși îmi pare bine că în ziua aceea nu m-am repezit s-o ajut pe brunetă să se dezbrace. N-are decît să vadă că sîntem săraci, dar cinstiți, sau că avem cel puțin ambiția de a ne da ca atare.

Dacă presupunerile mele se dovedesc întemeiate, Françoise ar trebui să apară din nou la orizont. Dacă nu, înseamnă că ne-am întîlnit și că am trecut unul pe lîngă celălalt la scorul de zero la zero.

Abia la o săptămînă încheiată de la instalarea mea în vilă a reapărut bruneta. Evenimentul s-a petrecut într-o zi pe înserate — la ora aceea cînd singurătatea îi apasă chiar pe unii ca mine, care, de fapt, în afară de singurătate, altceva nici nu prea cunosc. Tocmai îmi schimbam pijamaua cu o cămașă albă și nouă cînd am auzit soneria de la intrare. În clipa în care Françoise intră în hol, eu eram ocupat cu nodul de la cravată.

— Bună seara. Ce se întîmplă, vă sculați sau intenționați să vă culcați la loc? mă întreabă ea examinîndu-mă cu un interes plin de condescendență.

— Nici una, nici alta. Pur și simplu mă pregăteam să vă întîmpin, îi răspund eu cu modestie.

— Ce intuție... Te pomenești că dragostea-i face pe oameni vizionari.

— Ca și ura, de altfel.

— În acest caz cred că lucrul cel mai înțelept ar fi să plec.

— Permiteți-mi să vă ofer măcar o cafea.

— Chiar atît de mult mă urîți ? Prefer să-mi trageți o palmă.

— Hai mai bine să nu ne ciondănim, mormăi împăciuitor. Eu am să vă ofer un pahar de pernaud, iar de cafea vă îngrijiți dumneavoastră.

Îmi pun haina și mă îndrept spre bufet. De fapt, mă străduiesc în permanență să schițez gesturile strict necesare și să evit s-o privesc pe Françoise, căci înfățișarea ei are astăzi asupra mea un efect ce depășește limitele suportabilului. Nu știu dacă asta se datorește faptului că imaginea ei mă obsedează de o săptămînă intreagă sau pur și simplu toaletei sale provocătoare, oricum, prezența acestei femei pune din nou stăpînire pe mine ca o idee fixă. Françoise poartă un taior albastru-deschis, care-i înfășoară strîns rotunjimile trupului, și o bluză de poplin de culoarea ciocolatei, cu floricele albastre, cît despre formele impunătoare ale sînilor, nici să nu mai vorbim. Fondul acestui albastru-pastel imprimă părului negru, privirii întunecate și feței sale albe un efect aproape fantastic. Pe femeia asta toate culorile o aranjează.

— Am impresia că, de fapt, dumneavoastră vă pregăteați să ieșiți ? remarcă musafira în timp ce eu mă ocup de băuturi și de pahare.

— N-ați ghicit. În general, eu nu ies.

— Serios ? Atunci la ce bun ținuta asta atît de îngrijită ?

— Așa, pentru tonus.

— Astăzi vă exprimați niței neclar.

— Nu există nici o neclaritate, urmează replica mea după ce pun gheață și torn alcoolul. La ora asta, oamenii obișnuiți ies în oraș să bea un păhărel sau să ia masa, sau să se vadă cu prietenele. De aici și pregătirile mele. Asta îmi dă iluzia că sînt ca toți ceilalți.

Femeia îmi aruncă una dintre privirile ei iuți, verificatoare, apoi spune :

— Cred că în locul acestei adevărate ședințe de autosugestionare, ar fi mult mai simplu să ieșiți, din moment ce tot aveți chef să ieșiți.

— Aveți perfectă dreptate, încuviințez eu. N-ați vrea să mă ajutați să scoatem toată sticlăria asta pe verandă ?

Stăm un timp sub copertina oranj, bem din paharele reci și aburite și slobozim șuvițe de fum în spațiu.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, îmi amintește la un moment dat Françoise.

— Înseamnă că nu mă trăgea ața să vă răspund.

— Asta nu-i politicos...

— De ce ? Și dumneavoastră ați trecut sub tăcere o mulțime de lucruri.

— De exemplu ?

— Păi, de exemplu, ce vă aduce încoace. Nu cred că intenționați să mă convingeți că nu puteți respira fără mine.

— Fiți pe pace. Eu mint mai cu măsură decît dumneavoastră.

— Atunci ?

— Sărmane prietene ! Cîți ani trebuie să mai trăiți pentru a înțelege că plăcerea supremă a unei femei este de a-și satisface curiozitatea ? Dumneavoastră mi-ați stirnit curiozitatea. Folosirea unui intermediar pentru a mă aduce aici, sihăstria dumneavoastră într-o casă care în mod evident nu este a dumneavoastră, fără a ne mai referi la grămăjoara de născociri pe care mi le-ați servit, toate astea sînt aproape enigmatice.

— N-aș fi crezut că am o înfățișare atît de enigmatică. Dar în măsura în care o am, mă voi strădui s-o păstrez pentru a nu vă pierde de clientă.

Françoise se ridică, face cîțiva pași la întîmplare pe verandă, apoi se oprește lîngă fotoliul meu. Manevrele acestea, deși bine calculate, s-ar putea datora și celei mai banale stinghereli. Eu nu sînt un interlocutor prea amuzant. De astă dată nu pot evita imaginea corpului ei suplu și impunător, căci, aflat în prim-plan, el îmi umple tot orizontul. Mă ridic, aproape hipnotizat, și mă postez în fața ei.

— Spune-mi, Emil... Tace un timp, ca și cum i-ar veni greu să mi se adreseze pentru prima oară pe numele mic.

— Ce să spun ? o întreb eu cu buzele ușor uscate, încercînd să intuiesc ceva în hăurile privirii ei întunecate.

— Spune-mi... chiar mă iubești ?

— De ce vorbești prostii. Între oameni ca noi nu poate exista dragoste, sună replica mea.

Și-i îmbrățișez strîns umerii puternici.

După Morse vine rîndul scrierii secrete și al rețetelor, chimicalelor și al indicațiilor tehnice legate de ea. Domnul Harris este inepuizabil și infailibil ca o adevărată enciclopedie. O enciclopedie foarte voluminoasă și utilă, care nu cred c-o să vadă curînd lumina tiparului, căci ar trebui să fie intitulată „Îndrumarul spionului". Partea proastă e că în una din zilele următoare Harris își va lua servieta neagră și se va duce să dea lecții unui alt debutant, iar eu voi fi trimis să dau examen practic de spionaj într-o țară din care abia am scăpat.

Și mai e o parte proastă. După felul cum se desfășoară lecțiile, îmi dau din ce în ce mai limpede seama că ele se apropie de sfîrșit. Deocamdată totul ține de domeniul teoriei. Dar încă de pe cînd eram în Bulgaria am auzit destule povești de-astea și știu că foarte curînd în locul lui Harris va apărea Douglas sau un altul ce-mi va prezenta planul concret al operației pe care va trebui nu numai să-l învăț pe de rost, dar să-l și realizez în practică.

Singura mea consolare în aceste zile de așteptare încordată este Françoise. Teama mea că după prima apropiere fizică dintre noi va interveni indiferența sau plictiseala nu s-a adeverit. Poate pentru că, așa cum se întîmplă foarte rar, dar într-adevăr foarte rar, Françoise este exact femeia ce mi se potrivește. Vreau să spun că ea nu are nimic cu ceea ce se numește „o femeie dulcică". Întotdeauna pînă la urmă, iar de regulă chiar de la bun început, dulcele începe să prindă un gust rînced. Vreți o băutură răcoritoare, și primiți siropul lipicios al dulcegăriilor. În cazul lui Françoise nu există pericolul unor

asemenea surprize. După prima noastră noapte comună de nesomn și îmbătare, ea se mulțumi să-mi spună prin ușa întredeschisă a băii :

— Te-ai dovedit a fi un amant foarte primitiv și obositor. Ce bine că nu-s toți bărbații ca tine.

Dulcegăriile ei au rămas și mai tîrziu la fel. Ceea ce e totuși mai bine decît să mi se spînzure de gît și să geamă : „Pisoiaș, spune-mi că mă iubești !“ Mai ales că are un metru șaptezeci și doi de centimetri și o greutate corespunzătoare acestei înălțimi.

Françoise venea de regulă la două zile și de fiecare dată pe înserate. Programul vizitelor ei era întotdeauna unul și același — cîteva pahare și tachinări, o cină improvizată și dragoste fără vorbe de prisos. Un altul în locul meu, mai puțin suspicios, ar fi decis probabil imediat că femeia e moartă după el și că a devenit o obișnuință în viața ei. Eu eram însă de părere că amîndoi așteptam să auzim unul de la celălalt ceva încă nerostit și fără nici o legătură cu relațiile dintre sexe.

Pînă ce într-o bună zi domnul Harris mi-a comunicat că lecțiile noastre se încheie aici și, cu o voce imparțială, mi-a urat succes în aplicarea lor practică.

În seara aceleiași zile, așezîndu-mă ca de obicei cu Françoise sub copertina portocalie și consumînd obișnuitele doze de alcool și de amabilități caustice, am hotărît că eu trebuie să vorbesc primul. De regulă, cel mai slab e nevoit să vorbească primul. Așa e jocul și împotriva lui nu se poate face nimic, căci nu eu l-am inventat.

— Dragă Françoise, vorbele tale de duh sînt într-adevăr verificate de timp, dar destul de monotone. Ce-ai spune dacă am schimba tema ?

Replica mea nu conținea nimic deosebit, dar privirea îmi era suficient de elocventă.

— Dar ce-ai spune tu dacă am mai schimba și noi locul ? sună replica lui Françoise. Ne petrecem atîta timp sub copertina asta, încît am impresia că voi rămîne pentru toată viața portocalie.

Ea se ridică, coborî cele trei trepte de marmură și porni prin grădină unde, într-adevăr, nu ne trecuse pînă atunci prin cap să ne plimbăm. Am urmat-o și, odată

ajunși în aleea întunecată de pe lîngă chiparoși, am întrebat :

— Crezi că ne-au pus microfoane ?

— Dar tu ce crezi ?

— De unde să știu...

— Spune atunci ceea ce știi.

— Françoise, vreau să merg la Paris !

— Păi du-te. Călătorie plăcută !

— Fără tine nu pot. Vreau să spun că nu pot fără ajutorul tău.

— De ce să nu poți ?

— Pentru că mă aflu într-un impas. Tu ești singura care mă poate salva.

— Chiar în așa hal ai ajuns încît să te salveze o curvă încrezută, cum ai binevoit să-mi spui față de Douglas al tău ?

— Ai un auz uluitor de fin...

De fapt, nici cel mai fin auz nu mi-ar fi putut percepe replica, la o distanță de trei metri, în hărmălaia aceea din localul de noapte. Am auzit însă că auzul poate fi sensibilizat printr-o aparatură specială. Doar că pentru moment n-am timp să mă gîndesc la aceste amănunte.

— Françoise, tu știi foarte bine de ce stau eu în vila asta și ce fac în ea...

— Să zicem că știu. Și care-i scopul ?

— Sînt instruit pentru a fi trecut în Bulgaria Abia am reușit acum șase luni să fug de acolo, iar ei vor să mă trimită înapoi...

— Și tu mori de frică. Nu-i așa ?

— Nu-i vorba numai de frică. Asta ar pune capăt tuturor intențiilor mele, tuturor viselor mele. Toată viața mi-am dorit Parisul... tata și-a făcut studiile acolo... eu am crescut cu gîndurile astea...

— Bine, bine. Numai să nu te pui pe plîns.

Puterea era de partea ei și femeia juca tare. Nu intenționam cîtuși de puțin să mă pun pe plîns, dar am tăcut, deoarece îmi dădeam seama că nu mi se cere să fac niște mărturisiri, ci să răspund la niște întrebări stabilite în prealabil de altcineva. Bine cel puțin că eram deja obișnuit cu asemenea exerciții.

În umbra chiparoșilor se contura pata albă a unei bănci, dar Françoise trecu mai departe și nu se opri decît la capătul aleii. Apoi îmi făcu semn să mă apropii mult de ea și rosti aproape în șoaptă :

— Ce-ai spune dacă am lua-o ceva mai de la început ?

Și am luat-o de la început.

Femeia era mare meșter în pusul întrebărilor, lucru ce-l remarcasem încă de la prima noastră discuție de operetă. Fiecare întrebare bătea într-un punct-cheie și interogatoriul fu desfășurat cu atîta iscusință și concentrare, încît numai în cincisprezece minute Françoise reuși să scoată de la mine ceea ce polițiștii greci izbuteau doar cu prețul unor ore întregi de caznă.

— Cazul Mladenov s-ar putea să reprezinte un anumit interes pentru noi, remarcă bruneta după încheierea interogatoriului. Tu însă nu știu la ce ne-ai putea fi de folos...

— Ascultă, Françoise, sînt dispus să îndeplinesc orice misiune mi-ați încredința. Voi îndeplini toate misiunile pe care mi le veți încredința. Eu iubesc Franța...

Femeia mă privi îngîndurată, cu ochii ei întunecați, mari și tulburi în bezna aleii :

— E puțin probabil ca omul care nu-și iubește propria sa țară să iubească o alta, Emil.

Am tăcut. Știa unde să bată, vipera.

— Dar nu asta-i cel mai important. Între oameni ca noi, după cum singur spui, nu se vorbește de iubire. Toată treaba e că ție acum ți-e frică. Deci e foarte posibil ca și mîine să-ți fie frică. Să nu crezi că numai dincolo, în Bulgaria, e înfricoșător.

— Françoise, eu nu sînt fricos.

— De asta nu sînt sigură. De fapt, asta te privește mai ales pe tine : dacă te vei dovedi a fi fricos, înseamnă că vei trăi mai puțin. Hai să ne întoarcem. Plimbările lungi par întotdeauna suspecte.

— Așteaptă, am zis eu. Pentru mine nu există cale de întoarcere. Pregătirea mea s-a încheiat astăzi. S-ar putea ca nu mai tîrziu decît mîine seară să fiu trimis la graniță.

Ea o luase la pas pe alee, dar la auzul acestor cuvinte se opri și se întoarse spre mine :

— Și abia acum îmi spui toate astea ? Trebuia să mai aștepți puțin și să-mi telegrafiezi de la frontieră. Ce vrei să fac în două ore ?

— Să mă scoți cumva de aici. Am ajuns să te cunosc destul de bine, Françoise, ca să-mi dau seama că poți face orice dacă vrei.

Un compliment, chiar cînd e vorba de o femeie ca Françoise, are întotdeauna efect. În orice caz, un efect mai mare decît tot felul de implorări ca „în numele prieteniei noastre" și altele asemănătoare. Françoise își ațintì privirea spre zidul negru al chiparoșilor, reflectînd la ceva. Albeața feței sale frumoase se distingea vag în beznă, iar părul ei negru, aranjat cu grijă, răspîndea o mireasmă ușoară de „Chanel". Eu însă nu rețineam nimic din farmecul femeii, căci în fața mea nu vedeam femeia, ci un reprezentant anonim al instituției de care depindea în clipa aceea soarta mea.

— N-am cînd să-ți fac rost de nici un fel de acte, mormăi Françoise ca și cum ar fi vorbit cu sine.

Apoi tăcu din nou și adăugă pe neașteptate :

— Cu atît mai rău. Vom încerca fără acte. Domnul Nimeni, născut în Niciunde. Naționalitatea : fără naționalitate.

Mă luă de braț și, înaintînd încet pe aleea întunecoasă spre vilă, îmi spuse în șoaptă :

— Eu am să plec. Mă conduci pînă la ușă, stai și cinezi cinci minute în bucătărie, avînd grijă să faci suficient zgomot, apoi intri în dormitor, stingi lumina, ieși pe fereastră și sari gardul aici, la capătul aleii. Chiar vizavi de tine este șoseaua. Pornești încet. Eu te voi aștepta după cea de-a treia cotitură

*

Jaguarul zboară pe șosea cu o viteză ceva mai mare decît cea permisă. În beznă, de ambele părți ale drumului, licăresc luminile periferiei ateniene. Deasupra noastră pîlpîie imensele stele ale cerului atenian, albastru-închis și de necuprins. Un cer minunat, a cărui frumusețe, din diverse motive, eu nu o pot gusta. Françoise, cu fruntea ațintită înainte, urmărește în tăcere fîșia asfal-

tului ce zboară spre noi luminată de farurile puternice. Tac și eu, încercînd să înăbuș fiorul neplăcut de pe șira spinării pe care-l simte cel urmărit.

De fapt, nu cred că sîntem urmăriți, cel puțin deocamdată. Totul se petrece cu repeziciune și fără zgomot, conform planului conceput de Françoise. Întrebarea e ce ne rămîne de făcut de acum înainte. Dar, deși îmi repugnă să mă deplasez în necunoscut, nu mă hotărăsc s-o descos pe brunetă, mulțumindu-mă să urmăresc mecanic botul alb al Jaguarului, care înghite fîșia drumului ce zboară spre noi.

Luminile de la marginea șoselei devin din ce în ce mai dense. Mașina intră în cartierele periferice ale Atenei. Françoise reduce viteza — e un lux prea mare să-i provoci pe polițiști atunci cînd ai lîngă tine un om fără acte. Ne deplasăm cu șaptezeci de kilometri la oră, dar mie mi se pare că ne tîrîm ca niște broaște țestoase și asta mă irită. Dorința aprigă de a fugi cît mai repede nu este, firește, decît un atavism stupid. În zilele noastre, dacă poliția vrea să te prindă, nu te gonește ținîndu-se scai de tine, ci îți ține calea.

E tîrziu. La intersecții clipesc luminile galbene ale semafoarelor : n-ai decît să treci dacă vrei, dar cască bine ochii. Sînt obișnuit cu asta. De fapt, în drumul pe care l-am străbătut prin această viață, rareori am avut parte de culoarea verde. Sau e roșie, sau — în cel mai bun caz — galbenă. Ochiul galben, care te previne : treci, dar pe riscul tău.

Bulevardul lung pe care coborîm îmi este cunoscut din plimbarea făcută cu colonelul în prima seară. Cîteva minute mai tîrziu, în fața noastră strălucește neonul alb al hotelului „Grande-Bretagne" și chiar vizavi se vede scris cu alb cuvîntul „Copacabana". Mai înaintăm cîteva minute, apoi Jaguarul cotește brusc într-o străduță nu prea bine iluminată și se oprește. Françoise ia cheile mașinii și coboară.

— Mă duc pînă vizavi să dau un telefon. Așteaptă-mă aici.

Aștept, ce să fac. Trece mai mult de un sfert de oră, dar bruneta nu apare. Înseamnă că nu pentru telefon s-a dus, ci să se consulte cu cineva, cu vreun șef pesemne.

În cele din urmă Françoise își face apariția, se așază în mașină și pornește fără a scoate o vorbă. Străbatem străzi mici, prost iluminate, ce trec pe lîngă depozite de fierărie și terenuri virane. Apoi ieșim din nou într-un bulevard larg, asfaltat. De o parte a bulevardului strălucesc vitrine și firme multicolore de instituții. De cealaltă parte, în semiobscuritate, se disting siluete înalte de vapoare, coșuri și catarge. Am intrat pesemne în Pireu. Françoise oprește mașina lîngă bordura dinspre chei a trotuarului slab luminat :

— Coboară și așteaptă-mă aici.

Apoi mai înaintează vreo două sute de metri și se oprește din nou, de astă dată lîngă șirul strălucitor al vitrinelor, coboară din mașină și dispare într-o instituție. La scurt timp o văd ieșind, însoțită de un bărbat îmbrăcat în negru și mult mai scund decît ea. Traversează amîndoi bulevardul și pornesc încet spre mine pe trotuarul cufundat în întuneric.

— Iată-ți pasagerul, i se adresează Françoise bărbatului care o însoțește cînd ajung amîndoi în dreptul meu. Emil, dînsul e Jacques. De acum înainte dînsul îți va purta de grijă.

— Veniți cu mine, mormăie bărbatul fără a mă învrednici măcar cu o privire, și mă conduce prin umbra lăsată de siluetele vapoarelor.

— Am ajuns, comunică el curînd.

În fața noastră se află corpul scund al unui cargobot cu două coșuri largi, scunde și ele. La pupă se putea desluși clar : „Étoile". Bărbatul se oprește în dreptul pasarelei, ridică brațul spre Françoise pentru a-și lua rămas-bun și-mi face semn să-l urmez.

— Veți pleca mîine în zori, mă informează Françoise în timp ce mă însoțește spre pasarelă. Persoana la care vei fi condus la Paris va fi pusă în temă. Nu e nevoie să-i spui decît : „Eu sînt Emil, vin din partea lui Françoise".

— Îți mulțumesc, îi spun eu. Îți mulțumesc din inimă, deși nu sînt în stare să găsesc cuvintele cele mai potrivite...

— Nu-i nevoie, mă liniștește Françoise. Hai, du-te, că mi s-a făcut somn.

E într-adevăr o femeie de aur. Îi strîng mîna și pornesc pe pasarelă în urma necunoscutului, dar, ajungînd pe punte, mă întorc din nou și cercetez bulevardul larg de pe faleză, șirul luminos de instituții și grupurile de clădiri care se întrezăresc mai departe în beznă. S-ar putea ca undeva acolo, mult mai departe de clădirile acelea, în chiar clipa aceasta, cineva să dicteze ordinul pentru arestarea mea. Dar eu mă aflu deja pe un colțișor de teritoriu francez legănat de valuri și e puțin probabil ca urmăritorii să dea de mine. Ar trebui să fiu fericit, dar nu simt nimic altceva decît că pieptul mi se umple de un sentiment apăsător și caustic de pustietate. Sentimentul că sînt singur, disperat de singur în această noapte și pe acest bulevard, printre umbre de clădiri și umbre de oameni, absorbit de beznă și înecat în pustietate.

Françoise se află încă pe chei. Mă străduiesc să mă agăț de această siluetă feminină pentru a mă smulge din pustietate și ridic mîna în semn de salut. Și pentru că fata lui Françoise este acoperită de umbră, încerc să mi-o imaginez că îmi zîmbește. Și în aceeași clipă îi aud vocea moale și imperturbabilă :

— Adio, domnule Nimeni Drum bun !

CAPITOLUL AL DOILEA

— Eu sînt Emil. Vin din partea lui Françoise.

— A, da, bine. Cum ați călătorit ? mă întreabă omul de la birou.

„Îngrozitor. Am fost predat din mînă în mînă ca un colet poștal", ar fi trebuit să-i răspund. Dar cum era evident că pe omul de la birou nu-l interesează cîtuși de puțin cum am călătorit eu, am preferat să-i răspund :

— Mulțumesc, totul a mers foarte bine.

— Luați loc, îmi face semn omul de la birou. Fumați ?

„Da, dar nu de astea", ar fi trebuit să-i răspund, deoarece încercasem deja gustul țigărilor „Gauloises"

bleus". Nu fac însă decît să-i mulțumesc din nou și să aprind precaut țigara iute.

Omul de la birou mă cercetează fățiș și operativ preț de jumătate de minut în timp ce eu îl cercetez doar cu coada ochiului. Un bărbat slab, cu nas ascuțit și umeri drepți, adaptați parcă pentru epoleți. Tenul închis și părul cenușiu tuns scurt ca o perie completează înfățișarea militar-civilă a necunoscutului.

— Va să zică, dumneavoastră sînteți Emil. Eu mă numesc Lecomte. Ce-mi puteți spune despre dumneavoastră, domnule Emil ?

Încep la întîmplare, știind prea bine că foarte curînd monologul meu va fi fragmentat în răspunsuri la întrebări. Și așa se și întîmplă Două ore mai tîrziu, după ce întrebările contenesc și încăperea este înțesată de fum, iar eu simt că-mi dau mațele afară din cauza tutunului iute, domnul Lemonte întoarce o filă nouă :

— Bine. Toate astea, mai mult sau mai puțin, le știm și noi. Ceea ce ne interesează mai cu seamă în cazul de față sînt relațiile dumneavoastră cu Mladenov. Credeți că puteți deveni omul său de încredere ?

— Păi sînt omul său de încredere.

— Vă sfătuiesc să nu contați prea mult pe faptul că i-ați salvat viața. După cum știți, omenirea este alcătuită mai mult din nerecunoscători.

— Am fost omul său de încredere cu mult înainte de întîmplarea de la frontieră. Pînă și faptul că a apelat la mine pentru a-i aranja trecerea frontierei spune ceva în plus, Mladenov era conștient că nu toată lumea de aici are să-l întîmpine cu flori, mai mult, că unii ar putea să-și simtă cariera amenințată prin venirea sa, și tocmai de aceea mi-a spus că are nevoie de un ajutor de încredere și că acest ajutor voi fi eu...

— Bine, să sperăm. De fapt, prietenul dumneavoastră a intuit ceva din situația de aici. Mladenov reprezintă o mare firmă politică, lucru ce este de natură să-i neliniștească pe cei care își simt postul vizat.

Lecomte se ridică și face cinci pași spre fereastra care dă spre un calcan afumat și ros de umezeală. Din cauza calcanului încăperea este cufundată în semiobscuritate și, deși e ora amiezii, înăuntru își revarsă lumina

tulbure un bec cu abajur prăfuit. Bărbatul își reazemă mîinile osoase pe pervaz și privește pe ceas ca și cînd acolo ar fi ceva de văzut. Apoi face stînga-mprejur și din nou se îndreaptă spre mine M-aș plimba și eu niței prin încăpere, ca să-mi mai dezmorțesc șalele înțepenite, dar, cum politețea nu-mi permite, mă mulțumesc să contemplez scrumiera de faianță ticsită cu mucuri.

Lecomte se așază la birou și mă fixează cu privirea sa ascuțită.

— Centrul de emigranți în care lucrați dumneavoastră acționează în principal în trei direcții : propagandă în sînul emigrației, editarea unei reviste ș.a m.d. ; culegerea de informații despre situația din Bulgaria prin intermediul compatrioților aflați în trecere prin Paris ; prelucrarea, la nevoie, a unor asemenea compatrioți în vederea emigrării lor din Bulgaria. Se înțelege că aceste trei categorii de activități reprezintă un anumit interes pentru noi. Ceea ce ne interesează însă în primul rînd este activitatea Centrului sau a unor anumiți reprezentanți ai săi în folosul serviciilor americane de informații.

Cu o înfățișare îngrijorată, ca și cum ar căuta vreun document confidențial, Lecomte trage sertarul biroului său, dar nu scoate de acolo decît un nou pachet de „Gauloises". Omul desface cu grijă pachetul, îi cercetează cu suspiciune conținutul, vrînd parcă să verifice dacă țigările conținute în el sînt exact douăzeci, apoi mi-l întinde.

— Mulțumesc, am fumat cam mult.

— Fumați cît sînteți tînăr. La vîrsta mea fumatul e deja legat de remușcări, mormăie Lecomte.

Observația asta nu-l împiedică să-și aprindă țigara. Trage adînc fumul în piept și-l sloboade în două șuvițe compacte prin nările nasului său ascuțit.

— Firește, americanii sînt aliații noștri, dar asta nu-i împiedică să acționeze de capul lor, fără a ține seama de părerea noastră Iar pentru noi nu este defel lipsit de importanță să știm cum anume procedează ei cînd este vorba de acțiuni întreprinse pe teritoriul nostru. Toate astea țin, desigur, de domeniul marii politici, dar ele sînt legate de micile sarcini pe care noi

va trebui să le rezolvăm împreună cu dumneavoastră. Iar ele sînt următoarele.

Lecomte se ridică din nou, se reazemă cu spatele de peretele dindărătul biroului, de care este agățată harta administrativă a Franței, și începe să-mi prezinte modestele sarcini ce-mi revin, gesticulînd pentru mai multă elocvență cu mîna care ține țigara.

— Vă este clar ? întreabă el.

— Da.

— Repetați ca să-mi dau seama dacă ați înțeles totul.

Repet.

— Bine, încuviințează Lecomte. E inutil să subliniez că toate acțiunile dumneavoastră trebuie realizate într-o discreție absolută. În afară de neplăcerile pe care desconspirarea vi le-ar cauza personal, ea ne-ar crea și nouă înșine o mulțime de neplăceri. Sper că veți da dovadă de îndemînarea necesară pentru fiecare caz în parte.

— Și eu sper, răspund la rîndul meu cu modestie.

Lecomte mă cercetează cu privirea sa ascuțită.

— Aveți, de pildă, o întîlnire cu *monsieur* Pierre. Cum vă asigurați că nu vă urmărește nimeni ?

— Arunc o privire discretă în urmă la vreun colț de stradă.

— Bine, încuviințează Lecomte. Și dacă vedeți cîteva persoane în urma dumneavoastră, cum apreciați care anume vă urmărește și dacă vă urmărește de-adevăratelea ?

— Mă opresc ceva mai încolo și pornesc brusc înapoi, ca și cum aș fi greșit direcția. Apoi, la colțul următor, arunc din nou o privire, ca să văd dacă nu cumva vreuna dintre persoanele respective continuă să se țină după mine.

— Foarte bine, încuviințează Lecomte. Iar după ce ajungeți la concluzia că cineva vă urmărește, cum vă descotorosiți de el ?

— Mă opresc în fața primei vitrine, aștept să mă depășească și mă refugiez în vreun gang.

— Perfect, încuviințează mulțumit Lecomte. Deși în locul dumneavoastră i-aș arde un pumn drept în mutră.

Dar un pumn zdravăn, să nu se mai ridice.

Mă privește cu o condescendență ucigătoare, își stinge țigara în scrumieră și apasă pe butonul de pe birou.

— Sărmane prietene, va trebui să treceți printr-o mică școlarizare, chiar și numai pentru asimilarea acestor noțiuni elementare. Altminteri, nu cred că veți fi în stare să aflați nici măcar ce număr de încălțăminte poartă acest Mladenov al dumneavoastră...

În ușă apare un subofițer în uniformă neagră.

— Chemați-l pe Merçier, ordonă Lecomte.

Și, întorcîndu-se din nou spre mine, adaugă :

— Ce-ați zice de o mică vacanță într-o vilișoară în apropiere de Fontainebleau ?

„M-am săturat pînă peste cap de vilișoare și de școlărit", ar fi trebuit să spun eu, dar mă abțin și aștept întristat apariția mentionatului Mercier.

Rue de Paradis este o stradă lungă și sumbră, tăiată printre concentrările uniforme de blocuri cenușii. Dacă după aspectul acestor străzi ar trebui să apreciem și înfățișarea paradisului propriu-zis, ar rezulta că în zadar ne plîngem de mii de ani că am fost alungați din el. Și totuși Rue de Paradis are trăsătura sa distinctă, care o separă de sutele de alte străzi pariziene sumbre și asemănătoare Aici, prin forța unor împrejurări necunoscute, s-au concentrat cel puțin jumătate din magazinele de porțelan ale capitalei. Aceste magazine sînt atît de numeroase și vitrinele lor atît de ticsite cu marfă fragilă, încît îți dorești din tot sufletul să vezi țîșnind vreun elefant tînăr și zburdalnic, care să parcurgă într-o plimbare veselă strada de la un capăt la celălalt.

Ceasul este aproape douăsprezece cînd îmi încep plimbarea pe Rue de Paradis. Merg pe trotuarul drept, examinînd vitrinele la întîmplare. Atenția mea este concentrată nu atît spre porțelanurile de Limoges, cît spre banala ușă de un verde-închis a unei clădiri lipsite de personalitate de după cea de-a doua intersecție a străzii. Ajung pînă în dreptul ușii, continuu pînă la

intersecția următoare și iar mă întorc. Repet de cîteva ori acest itinerar, pînă cînd, în cele din urmă, ușa verde se deschide și în stradă iese un bărbat uscățiv și ciolănos, puțin cam deplasat în balonzaidul larg și modern, de culoarea bronzului. Pornesc repede spre el. Omul mă recunoaște abia cînd ajung în dreptul său.

— Emile !

— *Bai* Marine...

Se repede spre mine și mă cuprinde destul de stîngaci pe după umăr.

— Ce s-a întîmplat cu tine, măi omule ? Și de cînd ești aici ?

— De trei zile. Și de trei zile bat locurile astea. Am întîlnit un emigrant pe care-l cunoșteam demult și de la el am aflat că locuiești pe strada asta.

— Nu locuiesc aici, aici însă avem Centrul. Dar unde ai dispărut pînă acum ?

— Unde... În Grecia, în închisoare... E mult de povestit.

— Iar mie mi-au promis că au să te elibereze imediat. Ei, nu-i nimic, ce a fost a fost. Important e că sîntem iar împreună.

Ținîndu-mă pe după umăr cu brațul său osos, el mă conduce pe stradă în jos, continuînd să-mi explice incoerent :

— Aici, după colț, e cafeneaua unde ne întîlnim noi... Ai venit la țanc, am să te prezint celorlalți... Emile, băiete, de-ai ști cîtă nevoie am de tine. Dar despre asta vorbim noi mai tîrziu. Uite și cafeneaua... Proprietarul, știi, e bulgar de-al nostru...

Cafeneaua nu era decît un bistrou obișnuit de cartier, ușor modernizat cu neon roz și cu cîteva oglinzi mari amplasate îndărătul barului. Fiind ora prînzului, localul era ticsit și zgomotos. Mladenov se oprește la intrare lîngă automatul de jocuri în preajma căruia se află doi bărbați, unul bruscînd fără milă aparatul, iar celălalt contemplîndu-i activitatea.

— Băieți, faceți cunoștință : acesta este Emil, cu care am fugit peste granită. Iar ei sînt Toni Tenev și Milko Iliev, băieți buni, de-ai noștri...

Nemulțumit în mod evident, Milko își întrerupe jocul ca să-mi întindă mîna, pentru ca în clipa următoare să-și vadă în continuare de butoane. Toni e mai cordial, face chiar o încercare de a intra în vorbă, dar Mladenov mă trage spre interiorul localului :

— Mai tîrziu, mai tîrziu. Vino acum să te prezint celorlalți !

„Ceilalți" sînt instalați în jurul unei mici mese aflate în colț. Doi dintre ei sînt personalități mai importante, căci atunci cînd mi-i prezintă, Mladenov le spune „domnul Dimov" și „domnul Kralev". Iar dintre cei doi, cel mai important este, în mod evident, domnul Dimov. Asta se vede și după comportarea sa flegmatică, și după expresia plictisită a chipului său. E scund și bondoc, cu o nuanță verzuie și bolnăvicioasă a feței. Kralev e cacheș, are o înfățișare posomorîtă, sprîncene negre și groase, iar părul negru și gras, lipit de craniul lui pătrat. Părul îi este atît de negru, încît lasă impresia că posesorul său este prost bărbierit, deși dimineața se rade cu siguranță de două ori contra. Mladenov mă prezintă ca pe un fel de stilp al opoziției anticomuniste și le reamintește că eu sînt acela care i-a salvat viața. În pofida acestor recomandări, nici Dimov, nici Kralev nu prea catadicsesc să mă bage în seamă. Primul binevoiește totuși să-mi întindă molatic mîna sa grasă și transpirată, iar al doilea se mulțumește să schițeze un salut cu capul său unsuros tuns perie.

La masă se mai află doi bărbați, evident oameni lipsiți de importanță, purtînd poreclele familiare de „Corbul" și „Șarpele". Mai e și o femeie, care se bucură pesemne de protecția lui Dimov, căci stă lîngă el și-și permite să-i spună „Bore". E destul de corpolentă și poartă o rochie de un roșu-aprins, care prin strălucire nu se poate compara decît cu rujul purpuriu de pe buzele ei.

— Domnișoara Maria Kirova, cunoscuta noastră artistă, mi-o prezintă Mladenov.

— Merry Lamour ! îl corectează cunoscuta artistă și-mi face cu mărinimie loc să stau lîngă ea.

Zîmbesc amabil, pentru a-i arăta că-i apreciez generozitatea, deși dinspre Merry Lamour, o dată cu parfu-

mul puternic, se simte și un miros de transpirație feminină.

— Garson ! strigă Mladenov cu o voce de împărat, ca și cum ar comanda cel puțin o sticlă de șampanie. Două beri !

— Cum e acolo, în Bulgaria ? întreabă Merry, apreciind că, în calitatea ei de doamnă, îi revine sarcina de a întreține discuția.

— Foarte rău, răspund eu abordînd o mină deprimată.

— Asta știm, mormăie Dimov. Lumea-i nemulțumită, magazinele-s goale, prețurile urcă...

Vorbește strîngîndu-și buzele pline și clefăind de parcă ar suge bomboane. Degetele sale scurte și butucănoase se joacă cu cheile mașinii prinse pe un breloc argintiu de plastic, avînd imprimat un scorpion. Șeful e născut, pesemne, în zodia scorpionului.

— Altceva vreau să spun, remarc eu cu timiditate.

Dimov mă privește scurt cu ochișorii săi somnoroși, contrariat parcă de faptul că am vrut să spun un lucru nesesizat de el.

— Rău în sensul că comuniștii s-au înșurubat bine. Și nu sînt speranțe ca în curînd să se schimbe ceva...

— Iartă-mă, dar dumneata nu ești în stare să vezi mai departe de vîrful nasului, rostește la fel de moale Dimov, sugînd în continuare din bomboana inexistentă.

— Ei, ce-ți veni acum și ție, Boris ! intervine blajin Mladenov. Nu sînt pus pe complimente, dar Emil Bobev este unul dintre cei mai buni ziariști ai noștri. Comuniștii, dacă și-ar fi cunoscut interesul, nu l-ar fi dat afară, ci l-ar fi cîntărit cu aur...

Mladenov ia regala pe care i-o întinde chelnerul, ciocnește cu mine și adaugă :

— Am impresia că tocmai de unul ca Emil avem noi nevoie pentru revistă.

— Ca să scrie că nu e chip să le venim comuniștilor de hac, interveni pentru prima oară Kralev cu o voce joasă de trîmbiță.

— Ei, dar ce vă veni acum ! Ce ați cășunat pe bietul om ! îmi ia apărarea Merry Lamour. Omul a spus ce gîndește. Eu pe ăștia care spun ce gîndesc îi prefer de o sută de ori celor care ți se vîră pe sub piele doar

așa pentru a te tapa de cîțiva franci, iar pe urmă îți dau cu tifla pe la spate!

— Vă mulțumesc, domnișoară, îi spun eu primind drept recompensă un zîmbet plin de amabilitate. Toată viața am fost suficient de corect, așa că n-am nevoie să mă gudur în fața nimănui. Și prea am avut destule de suferit din partea regimului, pentru a mai fi nevoie să dovedesc că-l detest. Firește, cînd va fi vorba de scris articole, le vom scrie așa cum cere propaganda noastră. Ceea ce nu înseamnă însă că trebuie să luăm propaganda noastră drept monedă curată. Pentru a-ți înfrînge dușmanul, condiția numărul unu este să ai o imagine cît mai reală despre puterea lui.

Această mică lecție de maturitate politică este pronunțată calm, dar cu fermitatea necesară. Efectul este exact cel scontat: Kralev mă privește pe sub sprîncenele sale groase cu o aversiune declarată. În schimb Mladenov este încurajat de siguranța din comportarea mea. El dă ostentativ din nou noroc cu mine și își termină pe nerăsuflate berea. Dimov ia o poziție de mijloc.

— Nu te aprinde, rostește el moale, strîngîndu-și buzele cu voluptate, pentru a nu scăpa bomboana inexistentă. Noi sîntem oameni informați și, de bine, de rău, îți cunoaștem dosarul. Și tocmai pentru că sîntem informați, considerăm că e de datoria noastră să-ți spunem că nu trebuie să treci pe poziții defetiste. În Bulgaria n-ai apucat să afli unele lucruri cu care noi, aici, sîntem la curent. De aceea nici nu te condamn. A subaprecia dușmanul constituie, indiscutabil, o dovadă de superficialitate, în schimb supraaprecierea lui are întotdeauna urmări nefaste.

La aceste cuvinte, șeful aruncă în sus brelocul cu emblema scorpionului, pentru a-l prinde apoi în podul palmei, vrînd parcă astfel să se ia notă că ce a avut de spus a spus.

— Aveți perfectă dreptate, mă învoiesc eu și toată lumea răsuflă ușurată.

— În cazul ăsta, să mergem să prînzim, propune Dimov indicînd o direcție nedeterminată.

Ceilalți se ridică și ei. Mladenov scoate niște mărunțiș din buzunar, numără atent cîteva monede și le lasă pe masă.

— Sînt nevoit să merg și eu cu ei, ca să-ți aranjez situația, îmi șoptește el. Uite cartea mea de vizită, cu adresă cu tot. Treci pe la șase, să stăm de vorbă. Ne așteaptă treabă, nu glumă.

Mă așez la masa devenită pustie, pe care zac în dezordine o mulțime de cești de cafea și de sticle verzi de pernaud. Am la dispoziție peste cinci ore și nu știu ce să fac cu ele. La chioșcul de țigări de lîngă barul cel mare se vînd ilustrate — fotografii color reprezentînd un Paris cu cer azuriu, cu nori de un alb strălucitor și autobuze de un verde strălucitor. Asta mă duce la gîndul de a mîzgăli cîteva ilustrate pentru niște prieteni, așa cum face toată lumea cînd ajunge în vreun loc mai vestit. Cumpăr cinci-șase ilustrate identice, cu Turnul Eiffel, considerîndu-le mai tipice pentru Paris, mă așez din nou la masa deja debarasată și încep să confecționez texte cu obișnuitul conținut pentru aceste cazuri: „În sfîrșit, am ajuns la Paris", „Multe salutări de la Paris" ș.a.m.d. De fapt, cei cărora le trimit ilustratele nu-mi sînt prieteni chiar atît de apropiați, dar simplul fapt că trimit cuiva ilustrate îmi dă o anume siguranță, făcîndu-mă să nu mă simt chiar singur cuc pe lumea asta.

— Pe tine te-au lăsat să achiți nota? mă întreabă Toni, care se apropie de masă după ce s-a săturat pesemne să izbească automatul.

— Încă nu, sună răspunsul meu, dar este posibilă și o treabă ca asta.

— Păi *bai* Marin nu s-a învrednicit să-ți ofere și ție măcar o masă acolo?

— N-am auzit de așa ceva.

— Și cîte lovele ți-a împins?

— Nici una.

— Mamă, ce zgîrie-brînză! se scandalizează Toni.

Trage cu piciorul un scaun și se așază vizavi de mine. În aceeași clipă sosește și Milko și se așază și el.

— L-au lăsat pe uscat și au plecat, îi explică Toni. Da, ăștia ne sînt șefii, frățioare.

— Tu cum stai cu banii ? mi se adresează el din nou.

— Prost.

— Păcat. Deci n-ai cu ce să faci cinste, rînjește Toni.

— Am să fac dacă sînt ajutat să apuc și eu o slujbă. Mladenov zice că voi fi ajutat...

— Și dacă apuci, ce, crezi că îți pune Dumnezeu mîna-n cap așa cum ne-a pus-o mie și lui Milko ? Să n-ai impresia că ne dau francii afară... Ei, garson !

Garsonul, care i-ar putea fi foarte bine tată lui Toni, se apropie leneș de masă.

— Ce ar fi să luăm și noi o gustărică ? propune Toni.

Și, fără să mai aștepte răspunsul, dă comanda :

— Trei biftecuri cu cartofi prăjiți și o sticlă de beaujaulais ! Sper că n-o să așteptăm o săptămînă !

— Și cu tine cum stă treaba, chiar te pricepi la ziaristică ? mă ia din nou Toni la întrebări.

— Cam așa ceva.

— În cazul ăsta, sper să obții numirea. Dacă ți-ar da ție revista, mi s-ar lua o piatră din spinare. Ăștia parcă-s bătuți în cap. Cum e posibil să scoți o revistă cu numai doi oameni ?

— Cine-i al doilea ? întreb eu.

— Milko, îmi răspunde Toni, ca și cum Milko însuși ar fi surdomut.

Milko e un bărbat de vreo treizeci de ani, cu o față foarte albă și cu un păr moale, castaniu-deschis. Mai mult nu pot spune despre el, deoarece își ține ochii coborîți tot timpul, iar vocea încă nu i-am auzit-o.

— Colaboratori nu aveți ?

— Ce colaboratori ! E unul de la postul de radio „Europa liberă", care ne face comentariile politice, și un țicnit de cizmar, care ne bagă pe gît poezii despre Bulgaria Mare. Ăștia ne sînt colaboratorii.

Garsonul în vîrstă așază pe masă șervețele de hîrtie, aduce și pahare, apoi servește biftecurile în farfurii din material plastic. În general, luxul localului nu este exorbitant.

Mîncăm un timp în tăcere. Toni, fiindcă face cinste, umple și paharele și la sfîrșitul mesei mai comandă o sticlă. Urmează apoi un rînd de cafele și de coniacuri.

— Aici, frățioare, banii îi iau șefii, iar cei de teapa mea și a ta rămîn cu ce le trece dumnealor printre degete, revine Toni la ideea sa inițială, aprinzîndu-și o nouă țigară.

Îmi aprind și eu una, dar nu dintr-ale lui, căci și Toni fumează „albastre".

— La Paris, ca să cîștigi bani destui, trebuie să fii sau șef, sau ceva à la Merry Lamour, continuă Toni pe care băutura îl face mai vorbăreț.

— Păi dînsa nu-i actriță ?

— Actriță, apă de ploaie ! Și-a arătat un timp fundul într-un cabaret, pînă ce s-a lipit de Dimov al nostru, și acum îi papă bănuții. Actriță, cum să nu !

— Tu n-ai voie s-o vorbești de rău, remarcă Milko cu voce scăzută.

Are un glas surd, aproape răgușit. Nimic de mirare, dacă avem în vedere faptul că-l folosește atît de rar.

— Adică de ce să n-am voie ? Ce, spun vreo minciună ? se răstește Toni la el.

— Tu n-ai voie să spui asta, insistă Milko, apăsînd pe pronumele „tu".

— Asta-i bună ! Și de ce, mă rog ? Doar n-am nimic de împărțit cu ea !

Milko nu-i răspunde. Se ridică, se duce la chioșcul de țigări, își procură fise și se îndreaptă spre automat.

— L-au îndobitocit automatele astea, îmi explică confidențial Toni. Altminteri nu-i băiat rău. Dacă n-ai altă treabă, eu ți-aș propune să facem nițică mișcare, ce zici ? M-am săturat pînă peste cap de cafeneaua asta.

*

Spre ora cinci, după ce am schimbat cîteva localuri pe Marile Bulevarde, ne așezăm pe terasa „Cardinalului", După-amiaza e umedă și cenușie. Vîntul tîrăște pe cer nori întunecați ca fumul. Pe lîngă mese se scurge puhoiul de oameni. Ambuteiajul din intersecția Richelieu-Drouot dă peste cap fluxul normal și agentul de circulație își agită în zadar, ca o moară de vînt, brațele sale în mănuși albe

— Îți vine să înnebunești, nu alta, de atîta vacarm și plictiseală ! rostește Toni, îndreptîndu-și părul lung

cu degetele sale îngălbenite de tutun. N-ai cu cine schimba două vorbe. Milko tace tot timpul, de parcă ar fi mut. Femeile nu fac decît să mă oboseaască, ba mă mai jupoaie și de parale. Dacă vrei, pot să-ți pasez vreuna. Am o blondă cu niște țîțe uite așa. E chelneriță la Libre-service pe Champs-Élysées. Dacă ești amator, ți-o pot pasa...

De la alcool, fața lui Toni a devenit puțin palidă. Părul îi este răvășit tocmai pentru că și-l aranjează tot timpul cu degetele sale tutunii. A reușit să înșire tot ce-i stătea pe inimă, iar ceea ce vorbește acum nu este altceva decît o repetare a celor deja spuse.

— Două romuri ! îi cere Toni chelnerului.

— Aș prefera o cafea, încerc eu să obiectez.

— Vom ajunge și la cafea, mă liniștește Toni. Avem timp pentru toate. Cu mine n-ai să mori de sete. Eu nu sînt un zgîrie-brînză ca alții.

Și într-adevăr nu e un zgîrie-brînză, căci plătește mărinimos peste tot, deși o ține întruna că n-are bani.

În general, nu pare un om rău, dacă facem abstracție de faptul că bea și trăncănește mai mult decît trebuie. Am aflat deja că a fugit din Bulgaria în anul cincizeci, imediat după terminarea liceului, în căutare de aventuri, „fir-ar ale dracului de aventuri !“ Am mai aflat că, între noi fie vorba, dar numai între noi, uneori nu mai poate îndura și e dispus să se întoarcă acasă, dacă nu i-ar fi teamă că va fi închis.

— Privește ce haos și aiureală e în jur, spune Toni arătînd spre mulțimea care trece pe lîngă mese. Toți sînt puși pe căpătuială și toți vor să te tragă în piept...

Apoi îmi aruncă o privire de gheață și adaugă fără nici o legătură :

— Dacă aș fi fost mai tînăr, m-aș fi făcut pește... Mai bine pește decît curvă...

— Cel mai bine e să nu fii nici una, nici alta, obiectez eu prudent.

— E bine, dar nu se poate. Nu sîntem chiar atît de bogați, încît să ne permitem să fim și cinstiți. De aceea scriem și facem ce ni se spune și așteptăm să ne pice francul... Uneori îmi vine să las totul baltă și să pleo

de aici, n-am nici un chef să car lăzi prin hale. Am făcut-o deja. Și-mi ajunge.

Chelnerul aduce romurile și întrerupe un episod din viața lui Toni, episod care și fără asta îmi este cunoscut. Sorb din decență o gură din pahar, căci simt deja că băutura începe să pună stăpînire pe mine, apoi mă uit la ceasul de pe mîna lui Toni.

— Trebuie să plec...

— Unde ? La Mladenov ? Lasă-l pe zgîrie-brînză ăla !

— Trebuie să plec. Am promis.

— Atunci măcar încearcă să-l jumulești. Spune-i : „Ți-am salvat viața, nu ți-e rușine să fii atît de cărpănos !"

— Am să-i spun, mormăi eu și mă ridic.

— Iar dacă-ți dă niște bani, caută-mă. Îți arăt eu cum să-i bem cel mai bine.

Ne luăm rămas-bun și eu pornesc pe bulevardul Haussmann. Trec pe lîngă un oficiu poștal și asta mă face să-mi amintesc de ilustratele cu Turnul Eiffel, pe care le pun în cutie. Apoi îmi continuu drumul spre locuința lui Mladenov, călăuzindu-mă după indicațiile primite de la Toni.

Toni sau e un băiat bun, sau își îndeplinește bine misiunea. Și-o îndeplinește chiar prea bine pentru un bețiv ce este. Nu a lăsat nici o clipă impresia că mă trage de limbă, nu mi-a pus nici o întrebare dubioasă. A fost pur și simplu o mică ședință de cîștigare a încrederii. Din nefericire pentru Toni, asemenea ședințe nu pot avea succes decît la creduli.

Rue de Provence, unde locuiește Mladenov, se dovedește a fi foarte aproape. Casa de la numărul respectiv este veche, o clădire cu trei niveluri, afumată, cum sînt de altminteri toate clădirile din jur. Scara e curată și bine întreținută, dar treptele sînt înguste și povîrnite și eu ajung la etajul trei aproape gîfîind. Mladenov îmi deschide ușa cu un zîmbet ospitalier, mă conduce printr-un vestibul întunecat, cu obloanele trase la ferestre, și mă invită într-un hol larg, destul de neîngrijit, cu o mobilă ce se vrea stil.

Corpul ciolănos al gazdei este înfășurat într-un halat bej, relativ nou, deja împestrițat cu multe pete de gră-

sime. Dexteritatea lui Mladenov de a se păta bine în timp ce mănîncă îmi este cunoscută încă de pe vremea prieteniei noastre din cîrciuma de cartier. Pe atunci îmi ziceam că se pătează din cauza grabei și a lăcomiei cu care înfuleca din gustarea comună, de frică să nu mănînc eu mai mult decît el. Acum însă constat că nu rămîne nepătat nici cînd mănîncă de unul singur.

— Cu ce să te tratez? mă întreabă jovial gazda, apropiindu-se de masa încărcată cu farfurii și pahare.

— Cu nimic. Am băut deja destul.

— Atunci să bem cîte o cafeluță. E puțin cam rece, dar mie așa îmi place.

Mladenov aduce două pahare de apă, le face o verificare sumară a curățeniei la lumina lămpii și toarnă un lichid rar, aducînd a ceai, dintr-o cafetieră mare.

Cafeaua este nu numai rece, dar după gustul pe care-l are e și de ieri. Las paharul pe cămin, îmi aprind o țigară și mă întind comod în fotoliu. Mladenov trage un scaun lîngă mine și se așază și el.

— Ai venit la țanc, băiete. Noi doi avem de făcut treabă, nu glumă, rostește confidențial bătrînul pentru a treia oară în ziua aceea.

Deși îi spun în sinea mea „bătrîn", Mladenov arată, de fapt, destul de bine pentru cei șaizeci de ani ai săi. E puțin adus de spate și ciolănos, dar ciolănos ca un ditamai nuc.

— Dacă-i de făcut treabă, facem, îl liniștesc eu. Dar ce se întîmplă cu numirea mea?

— S-a rezolvat! N-a fost prea ușor, dar s-a rezolvat. La început să-i fi auzit pe amîndoi — că cîr, că mîr, mai ales Kralev: nu știu, zice el, ce poamă e, la ce bun să ne dăm singuri foc la valiză. Îl știe toată Bulgaria, zic eu, numai voi nu-l știți. Îl știți și voi prea bine, dar faceți pe proștii. Noi tocmai de unul ca el avem nevoie! În cele din urmă, s-au dat, se înțelege, pe brazdă.

Mladenov se reazemă de brățarul fotoliului meu și se apleacă spre mine:

— Vrei să-ți spun eu de ce umblau cu cîr, cu mîr? Pentru că ești omul meu, de aceea.

— N-ar fi exclus să mai fie și altceva. Toni s-a ținut scai de mine toată după-amiaza.

— Toni, vacs! face Mladenov o grimasă disprețuitoare. Lasă-l încolo pe bețivul ăsta, el nu-i periculos. Și nici Milko nu-i periculos. Corbul și Șarpele sînt niște neisprăviți — niște slugi care-și păzesc stăpînul ce-i plătește. Toate necazurile vin de la cei doi — Dimov și Kralev.

Apoi bătrînul tace, cu privirea ațintită în oglinda de deasupra șemineului. În cele din urmă, rostește cu un anumit patetism :

— Cînd te gîndești pe ale cui mîini au ajuns idealurile noastre naționale!...

Mladenov este politician de modă veche. De aceea nu este capabil să discute despre problemele sale personale fără a amesteca și idealurile naționale.

— Stai singur în tot apartamentul ăsta? întreb eu pentru a-mi aduce prietenul la realitate.

— Singur, deși e prea mare pentru mine și plătesc o chirie îngrozitoare. Te-aș lua la mine și aș plăti și eu mai puțin, dar nu mi se permite...

Se apleacă din nou spre fotoliul meu și-mi șoptește :

— Față de tine n-am ce ascunde : aici, înțelegi, vin oameni care nu vor să fie văzuți de alte persoane... De aceea mi se cere să stau singur.

— Dumneata știi mai bine. Și-apoi, nici nu te-ai alege cu mare lucru de pe urma mea. În clipa de față n-am nici o para chioară, *bai* Marine.

Aluzia este destul de transparentă, în schimb total falsă. Am la mine mult mai mulți bani decît îmi sînt necesari. Problema e că n-am voie să mă ating de ei pînă nu-mi asigur niște venituri din partea Centrului.

Se pare că Mladenov a prevăzut acest aspect al discuției, căci se scotocește în buzunarul halatului și scoate de acolo cinci bancnote de cîte o sută de franci.

— Nu-ți face probleme, că nu te las eu fără bani. Am întotdeauna grijă de oamenii mei. Ține banii ăștia, mi-i înapoiezi la primul salariu.

Număr repede banii cu seriozitatea omului care are de gînd să restituie ceea ce ia, apoi îi pun în buzunarul din dos al hainei. Mladenov îmi urmărește mișcă-

rile cu un regret necamuflat ; deşi chibzuise în fel şi chip, cu mult înainte de venirea mea, la acest inevitabil sacrificiu, neştiind dacă să-mi dea zece bancnote sau numai cinci, numărase mai întîi, într-un exces de sentimentalism, zece, apoi luase înapoi cinci, zicîndu-şi că în felul acesta mă va învăţa să fiu econom.

— Va să zică, ne aşteaptă treabă, nu glumă ? mă întorc eu la temă începută.

— Da, băiete, şi încă o treabă serioasă. Se cuvine să ştii că, de fapt, Centrul este subvenţionat, în secret, firește, de către americani. Oamenii, se înţelege, mă apreciază şi ştiu să facă diferenţa între un lider politic de talia lui Mladenov şi un emigrant oarecare ca Dimov. Tocmai asta însă nu-i place lui Dimov. A făcut ce a făcut şi se pare că a reuşit să le bage ălora în cap că, deşi sînt o mare personalitate, nu posed calităţile lui. Şi totul s-a aranjat exact după cum a vrut el : eu sînt firma, iar şeful e, practic, Dimov.

— Păi cum se poate una ca asta ? Ce, dumneata eşti mai puţin versat decît el ?! mă mir eu, deşi această calitate a lui *bai* Marin am observat-o într-o singură privinţă — în priceperea sa de a se fofila cu o clipă înainte de a i se oferi nota de plată.

— Firește că nu sînt, dar dacă atît îi duce mintea ! exclamă *bai* Marin.

— Şi dumneata de ce accepţi această stare de lucruri ?

— Păi cine îmi cere mie părerea ? Odată i-am întrebat direct : „Spuneţi-mi, vă rog, cine-i, de fapt, aici şef — eu sau Dimov ?“ „Dumneata eşti şeful, mi-au spus ei, iar Dimov este pentru noi un ajutor de căpătîi şi nu-l putem ignora“. Ba m-au mai şi prevenit că n-ar dori să se ajungă la nici o încordare a relaţiilor în sînul Centrului. Iar cînd cei care sînt cu banii îţi spun că „n-ar dori“, asta este totuna cu „nu permitem“.

— Şi-acum ?

— Şi-acum contez pe dumneata. Pînă astăzi am fost singur, fără un om de încredere alături şi, pentru că am fost singur, ăştia pur şi simplu m-au izolat. Situaţia însă trebuie inversată : să-i izolăm noi pe ei şi să le arătăm americanilor că sîntem în stare să conducem

treburile mai bine decît diverși dimovi. Firește, trebuie acționat treptat și cu tact. Mai întîi trebuie să iei revista în primire. A ajuns într-un asemenea hal, încît nu-ți va fi defel greu s-o îmbunătățești. Iar acest lucru nu va rămîne neobservat acolo unde trebuie. Apoi vei intra într-un alt sector. Îi vei atrage pe Toni și pe Milko de partea noastră. Și pînă la urmă îl vom sili pe Dimov să cedeze. E viclean, dar slab de înger. Se va resemna cu vioara a doua. De fapt, cel mai periculos e Kralev.

— Asta cum mai vine? Dumneata ești paravan pentru Dimov, iar Dimov — pentru Kralev...

— Păi cam așa și e. Cel puțin deocamdată, se încruntă Mladenov.

— Dar Kralev de unde își trage puterea?

— Cum de unde? Păi el face toată treaba. Dimov nu poate fără el, de aceea îi ține isonul fără a se gîndi că ăla într-o bună zi are să-i ia locul.

— Dar ce anume e atît de important în treaba asta pe care o face Kralev?

— Ai să înțelegi totul. E timp și pentru asta, îmi răspunde Mladenov evaziv.

Și într-adevăr, e timp. Așa că nu mai insist.

— Vom avea multe de discutat, spune *bai* Mladenov consultîndu-și ceasul. Deocamdată scopul tău e revista. Cu ea trebuie să începi ca să-ți asiguri prestigiul necesar. Apoi, cînd o să vină timpul, vei trece la altceva.

Își consultă din nou ceasul și eu mă ridic.

— Aș fi vrut să ieșim undeva să cinăm împreună, dar aștept niște musafiri, am niște întîlniri de lucru, așa că cina o vom lua cu altă ocazie...

— Nu-ți face probleme, îl liniștesc eu și mă îndrept spre ieșire.

— Dar tu, de fapt, unde te-ai instalat? binevoiește el totuși să se intereseze în timp ce mă conduce prin vestibulul întunecos.

— Nicăieri. De unde bani ca să mă instalez?

— Dar bagajul unde l-ai lăsat?

— Bagajul? Ce bagaj? Eu, *bai* Marine, am lucrat două săptămîni în port la Marsilia cît să scot banii de de drum și să-mi iau zdreanța asta, îi răspund arătîndu-i

costumul, care, într-adevăr, nu are o înfățișare prea strălucitoare.

— Deci te-ai descurcat totuși cumva Iar în privința hotelului, lîngă Saint Lazare sînt o mulțime de hoteluri, și nu-s nici prea scumpe.

— Ce-i asta Saint-Lazare ?

— Gara Saint-Lazare, frate, e la doi pași de aici. Întreabă jos, oricine te îndrumă.

Dar în ușă mă întorc și rostesc calm, privindu-l pe bătrîn direct în ochi :

— Cît privește treaba aia, fii pe pace, că n-am să las eu lucrurile așa. Totul se va schimba și poate chiar mai repede decît te aștepți. Știi doar că nu-mi plac vorbele goale

— Știu, băiete, cum să nu știu ! încuviințează Miadenov. Că doar pentru asta, de șase luni încoace, numai la tine mi-a fost gîndul !

Și-mi zîmbește părintește. Dar în privirea sa obosită stăruie mai multă neîncredere decît speranță.

CAPITOLUL AL TREILEA

Dacă cineva speră să afle de la mine ceva despre Paris, îl sfătuiesc să nu-și piardă vremea și să și cumpere „Ghidul albastru". Acolo e prezentat totul, poate puțin cam plictisitor, dar exhaustiv. Parisul meu nu are nimic cu acel ghid în care figurează Turnul Eiffel, Obeliscul, Madeleine și toate celelalte puncte de atracție.

O odaie la mansardă, mobilată ca vai de ea și purtînd impozantul nume de *„studio"* [1], completată cu o chicinetă micuță și cu o și mai micuță baie, pe care stăpînul ei o proslăvește îndeosebi pentru că oferă o splendidă priveliște spre acoperișurile de zinc ale orașului. Nouăzeci și două de trepte de piatră înguste și aproape roase care duc din *studio* în stradă. Strada propriu-zisă, cu două rînduri de fațade pline de funingine, aproape negre, și cu un magazin de mecanisme ortopedice la colț. Apoi o a

[1] Cameră de celibatar (fr.)

doua stradă cu un magazin de pîine, unul de coloniale, o măcelărie și un magazin de vinuri. Apoi încă două străzi fără nici un fel de magazine. Apoi descrisa deja Rue de Paradis, cafeneaua „La bulgar", încăperile închiriate de Centru. Acesta este Parisul meu.

Centrul ocupă un apartament imens, format din șase camere semiîntunecoase, unde la nici o oră din zi și din an nu pătrunde o rază de soare măcar. La ușa de la intrare se află o plăcuță de alamă cu inscripția „IMPEX" — societate anonimă —, dar asta nu-i decît de decor și ca să existe și o adresă la care să fie expediate facturilor de lumină electrică. Dimov, Kralev și Mladenov dispun de birouri separate. În două camere este instalată redacția revistei, deci eu, Toni și Milko. Ultima încăpere este un spațiu intermediar între depozit și arhivă. În bucătărie sînt stăpîni Corbul și Șarpele, fac la cerere cafea pentru șefi și pentru oaspeții lor, își ung pistoalele și discută împreună evenimentele în măsura în care reușesc să priceapă ceva din titlurile ziarelor de dimineață.

Șarpele este un bădăran de duzină, are o față rotundă și roșie și un vocabular alcătuit mai cu seamă din înjurături. Corbul îmi este însă de-a dreptul antipatic. Antipatia aceasta e atît de organică, încît mi-e suficient să-i văd trupul înalt, îmbrăcat invariabil în același costum negru, ca să mă încerce un fel de senzație de greață. Are capul prelung ca un pepene, cu un smoc de păr rar și negru în creștet, un nas mare ce atîrnă, de parcă ar vrea să-i cerceteze gura, și niște dinți ca de cal, galbeni, crispați deseori într-un zîmbet care nu are nimic vesel. L-am urît încă de cum l-am văzut și, din cîte pot judeca după comportarea sa, mă bucur de o deplină reciprocitate. Un fel de dragoste de la prima vedere, doar că opusul ei.

Am împlinit deja o lună de la angajare, așa că e timpul să pun o anumită ordine în treburile mele. Am închiriat, la un preț fantastic pentru mine, studioul respectiv. Mi-am cumpărat trei costume, de-a gata, firește, căci sînt de părere că înfățișarea omului nu depinde de croiala costumului, ci de propria sa croială, ceea ce sugerează că nu sînt rău croit. Am transformat una din încăperile redacției în birou propriu, iar în cealaltă i-am instalat fără obi-

ecții pe Toni și pe Milko, fiindcă amîndoi își petrec majoritatea timpului la cafenea. Și, în sfîrșit, m-am făcut cu un Jaguar, cumpărat de ocazie și în rate.

Jaguarul meu iscă o anumită însuflețire în Centru. Dimov nu se abținu să nu remarce că primul lucru la care se gîndește orice nou venit e să-și cumpere mașină, chiar dacă mașina respectivă nu-i decît o rablă oarecare. Toni obiectă zicînd că, dimpotrivă, Jaguarul meu nu-i defel o rablă, ci o mașină formidabilă, numai că i-a trecut de mult vremea. Șarpele se mulțumi să-i tragă un șut în aripă, pentru a vedea cît e de solidă, încercare ce-i putea fi fatală caroseriei. Pînă și Mladenov mă mustră părintește în sensul că ar fi mai bine să mă mai consult și eu cu cineva înainte de a-mi arunca banii pe fereastră.

Eu unul eram însă mulțumit de achiziție, ținînd seama de un mic amănunt : sub învelișul antediluvian al Jaguarului se ascundea un motor nou și puternic și asta reprezenta un mic secret între mine și domnul Lecomte.

Lăsînd la o parte glumele făcute pe seama afacerii cu mașina, prestigiul meu în Centru prinse să crească simțitor încă din prima lună și mai ales după apariția revistei. Mladenov avea perfectă dreptate. Revista aceasta era elaborată și redactată atît de agramat, încît, cu niște eforturi și cunoștințe minime, nu a fost deloc greu să o ridic brusc la un alt nivel. Numărul apărut sub conducerea mea era atît de diferit prin conținut și înfățișare de cele anterioare, încît stîrni adevărate furori în Centru. Kralev însuși, negăsind de ce să se agațe, întrebă :

— Cît o să ne coste plăcerea asta ?

— Cît și numerele anterioare.

— E clar. Omul își cunoaște meseria, recunoscu mărinimos Dimov, aruncînd aprobator în sus legătura de chei cu emblema scorpionului.

Iar Mladenov se mulțumi să facă ghiduș cu ochiul, adică : nu v-am spus eu că băiatul ăsta e o comoară ?

Cu excepția muncii la revistă, eu nu întreprind nimic pentru a-mi crea o popularitate prematură în Centru. Și poate tocmai din cauza aceasta oamenii capătă treptat încredere în mine. Nu-mi bag nasul în treburi ce nu mă privesc, nu-mi propun să intru pe sub pielea nimănui

și dacă remarc ceva interesant, mă fac că n-am remarcat.

La început eram uimit de faptul că la Centru nu lucrează decît cinci persoane, una nefăcînd de fapt nimic, iar alfele două ocupîndu-se de un fleac de revistă, trimisă cîtorva emigranți. Ulterior mi-am dat seama că Centrul lucrează cu mai multă lume. Era vorba de indivizi anonimi, de vîrstă și stare socială diferite — fapt ce se putea deduce după aspectul lor vestimentar. Veneau potrivit unui orar necunoscut mie și erau primiți de Kralev sau Dimov, iar unii și de Toni, care folosea în acest scop încăperea transformată în depozit. Vizitele erau scurte și asta mă făcea să cred că dacă oamenii aceștia aduceau în Centru informații, aceste informații nu puteau fi decît scrise. Presupunerea mea trebuia verificată, lucru pe care l-am și făcut cu primul prilej potrivit. Aveam dreptate.

Deșteptătorul de pe masă sună atît de strident, încît abia mă pot stăpîni să nu-l pocnesc cu perna, dar, în loc să fac asta, mă ridic resemnat din pat, căci ceasul sună fiindcă l-am pus eu să sune.

E ora șase, iar activitatea în Centru începe la nouă și eu aș mai fi putut trîndăvi în pat cel puțin încă două ore, dacă n-aș fi avut de rezolvat între timp și alte cîteva treburi. Baia, bărbieritul și îmbrăcatul îmi iau exact douăzeci de minute. Intru în mica boxă de lîngă chicinetă, unde îmi țin țigările și scot o cutie verde „Gitane". O deschid și așez sub țigări cîteva foițe subțiri împăturite cu grijă și așternute cu un scris mărunt. Cu scrisul meu. „Gitanele" verzi sînt simțitor mai ușoare decît albastrele „Gauloises", așa că le prefer. În afară de aceasta, cutia lor este suficient de încăpătoare și are avantajul că nu se deschide singură atunci cînd lucrul acesta e cel mai puțin de dorit, ci se desface trăgîndu-se ca un sertar.

Cobor aproape în fugă cele nouăzeci și două de trepte, ca să mă încălzesc, și ies în stradă. Ziua de aprilie e însorită și vîntoasă, dar ca să realizezi că e însorită, trebuie să-ți ridici destul de sus capul, căci strada e, ca de obicei, cufundată într-o umbră deasă. Și ți se pare de-a

dreptul straniu cînd stai și te gîndești că această umbră s-a instalat aici încă din anii celui de-al doilea imperiu.

Strada e pustie Pașii mei răsună solitari pe trotuar. Ajung la colț și cotesc pe după magazinul ortopedic. În vitrină sînt expuse o mînă și două picioare artificiale, năpădite de praf. S-ar putea ca pentru cei ce au nevoie de ele, aceste instrumente să pară un vis scump, dar pe mine vederea lor mă apasă și-mi dă senzația că le aud articulațiile scîrțîind îngrozitor. Mai străbat trei străzi, tot pustii, și ies la gara Saint Lazare. Aici animația este deja destul de intensă. Iau de la chioșc un „Figaro" și mi-l vîr în buzunar. Apoi intru într-una din marile cafenele aflate vizavi de gară și mă așez la o măsuță din fund.

— O smîntînă mare și două cornuri, îi cer eu chelnerului.

Las țigările și chibritul pe masă și desfac ziarul. Lupte în Vietnam și incidente la frontiera israelo-siriană. Nimic deosebit. O ușoară majorare a prețului la carnea de porc. Eu nu mănînc carne de porc. Chelnerul îmi aduce gustarea. O iau în primire lăsînd ziarul desfăcut pe masă.

— E liber ?

Omul care îmi pune întrebarea e un bărbat în vîrstă, cu o fizionomie banală de funcționar și cu o servietă de voiaj cafenie și ponosită.

Încuviințez din cap. Necunoscutul se așază, își pune servieta lîngă picioare, scoate un pachet de țigări, aprinde una și lasă cutia pe masă. Prin cine știe ce coincidență, el fumează tot „Gitane" verzi.

— O cafea, cere omul cu servieta, ridicînd mîna spre chelner.

Apoi remarcă ziarul deschis.

— Îmi permiteți ?

Încuviințez din nou din cap. Necunoscutul ia ziarul și se cufundă în lectură. Îmi termin gustarea, iau cutia verde și îmi aprind o țigară. Nu e cutia mea, a mea e neîncepută, dar eu nu mă formalizez și o pun în buzunar.

Chelnerul îi aduce necunoscutului cafeaua, iar eu profit de prilej pentru a achita consumația. Ziarul meu zace împăturit pe masă. Îl iau și-l vîr cu nonșalanță în buzunar. Apoi mă ridic, îl salut tot cu o mișcare nonșalantă a capului pe omul cu servieta și ies.

E ora șapte. Este încă devreme pentru slujbă, dar mie îmi place să lucrez dimineața, cînd în preajma mea nu e lume care să mă agaseze. În jurul gării afluența a crescut simțitor. Unii pleacă, dar majoritatea sosesc din localitățile învecinate. Pornesc pe Rue de Chateaudun. Rue de Paradis nu e prea departe de aici și, în plus, o mică plimbare înainte de începerea zilei de lucru nu poate fi niciodată decît de folos.

Cînd ajung la Centru s-a și făcut șapte și jumătate. Sun pentru orice eventualitate la ușă și, întrucît nu-mi deschide nimeni, descui și intru. Deschid ușile una cîte una. Nicăieri nici țipenie de om. Birourile lui Kralev și Dimov sînt ca de obicei încuiate. Mă uit pentru orice eventualitate prin gaura cheii. Încăperile arată goale. Scot din buzunar o cheie și descui camera lui Dimov, apoi o încui pe dinăuntru și scot din nou cheia din broască. Azi e sîmbătă. În această zi sinteza informațiilor parvenite în cursul săptămînii pe diferite canale zace deja în sertarul lui Dimov. Sinteza este elaborată de Kralev, dar numai Dimov dispune de privilegiul de a o preda cui trebuie. În fiecare sîmbătă. Și numai sîmbăta.

Sertarul este încuiat cu o yală, de la care posed o dublură destul de reușită. Examinez mai întîi cu grijă sertarul pe dinafară, ca să văd dacă nu i s-a pus semn, apoi descui și, înainte de a scoate filele cu sinteza, îmi întipăresc bine în minte felul în care sînt așezate..

Citesc repede și memorez cu ușurință, așa că lectura nu-mi ia mai mult de zece minute. Pun paginile la loc în sertar, îl încui și tocmai mă pregătesc să fac calea întoarsă cînd de afară răsună niște pași. La început ei sînt surzi și îndepărtați. Se aud uși deschise și închise. Apoi pașii devin tot mai distincți, căci se îndreaptă spre mine

Îmi făcusem eu în prealabil socoteala că dacă voi fi vreodată surprins în această încăpere, singurul loc pe care l-aș putea folosi pentru a mă ascunde era colțișorul dindărătul draperiei verzi-întunecate și prăfuite de la fereastră. Ascunzătoare total nesigură, dar unică. Și pentru că pașii se apropie din ce în ce mai mult, mă refugiez îndărătul draperiei de catifea și rămîn în așteptare. Dacă-i Dimov, ar exista șansa ca el să intre, să zăbovească niței,

să nu mă simtă și să se ducă în altă parte. S-ar putea însă să nu fie Dimov.

Pașii se opresc chiar în dreptul ușii. Se aude cum clanța este apăsată ușor. Urmează apoi o clipă de tăcere, s-ar putea ca persoana respectivă să se uite prin gaura cheii. Apoi pașii se îndepărtează lateral, se aude țăcănitul unei chei răsucite în broască și scîrțîitul ușor al ușii lui Kralev.

Deci, e Kralev. Ciudat, de ce a verificat mai întîi ușa lui Dimov? El unul nu are ce căuta în biroul șefului, căci tot ce se găsește în acest birou îi este bine cunoscut. Așadar, se teme ca nu cumva să se folosească cineva de această oră moartă pentru a scotoci pe-acolo.

Toate aceste gînduri îmi trec prin cap cît se poate de fugitiv și de mecanic, deoarece în clipa asta nu-mi arde de analize. Trebuie să mă furișez de aici cît mai tiptil cu putință, căci foarte curînd vor sosi Șarpele și Corbul și, în general, animația va fi atît de mare, încît nu va mai fi chip să mă strecor neobservat.

Ies de după draperie și mă apropii tiptil de ușă. Apoi scot cheia, o bag precaut în broască și o răsucesc încetișor, să nu se audă nici un zgomot. Apoi, la fel de precaut, întredeschid ușa, ies pe coridor, introduc cheia de cealaltă parte a broaștei și încui. Abia reușesc să pun cheia în buzunar și Kralev apare din biroul său. Ridic imediat mîna și încep să bat la ușa lui Dimov. Un gest stupid, firește, dar este singurul lucru pe care-l pot face în clipa aceea.

— La cine bați? mă întreabă Kralev batjocoritor.

— Cum la cine, la Dimov... Am nevoie de ziare bulgărești...

— Dimov încă n-a venit. Și dumneata o știi prea bine.

— Credeam că a venit...

— Dar dumneata cînd ai venit?

— Acum zece minute.

— Ia te uită! Cum de nu te-am observat? Am luat toate camerele la rînd.

— Am fost la toaletă.

Toaleta se află tocmai la capătul coridorului și, din cîte pot judeca după zgomotul pașilor, Kralev nu a trecut pe acolo.

Ochii negri de sub sprîncenele stufoase mă privesc cu neîncredere și ostilitate. Înfrunt însă privirea oacheșului fără a clipi. Deși nu prea convingătoare, versiunea mea-i plauzibilă. Așa că n-are decît să-i dea crezare.

— Dar dumneata ce faci, îmi iei un interogatoriu ? rostesc eu și mă apropii un pas de el, pur și simplu așa, ca să-i aud mai bine răspunsul.

— Dar dumneata ce faci, vrei să mă iei la bătaie ? întreabă Kralev, privindu-mă la fel de pătrunzător.

Eu l-aș pocni, într-adevăr, cu cea mai mare plăcere cu cheia peste craniul colțuros, dar pentru moment nu mi pot permite o asemenea plăcere.

— Ascultă, Kralev, eu îmi văd de treaba mea, vezi-ți și dumneata de-a dumitale și nu mă mai călca atîta pe bătătură, căci s-ar putea să-ți stric buna dispoziție într-o bună zi... și fizionomia... fără a mai sta să mă gîndesc la urmări...

Rostesc aceste cuvinte ca și cum abia mă pot stăpîni să nu-mi îndeplinesc pe loc amenințarea. Oacheșul mă privește fără să tresară, dar asta nu înseamnă că nu dă crezare spuselor mele. Îi întorc spatele, fără a mai aștepta eventuala replică, și mă retrag în biroul meu.

Uneori nu strică să lași impresia că ești nițel într-o ureche. Kralev se simte tare, deoarece îi are pe emigranți și pe americani în spate, în timp ce în spatele meu nu se află decît Mladenov, doar el, care mă va scăpa imediat din brațe dacă propriile interese i-o vor cere. Și totuși un om desperat, chiar dacă-i singur, poate fi destul de incomod între patru ochi. Ce folos că îi ai pe americani în spate cînd ăla, singur, te poate face piftie.

Din punct de vedere tactic, eu n-am nici un interes să-mi dezvălui animozitatea față de Kralev, deoarece acest lucru l-ar determina să fie cu ochii în patru. Dar întrucît el e și așa cu ochii în patru, mă pîndește tot timpul și nu mă poate suferi, autodezvăluirea mea nu poate avea consecințe prea serioase.

Spre ora nouă oamenii încep să sosească unul cîte unul și Centrul prinde să-și trăiască viața de fiecare zi. Eu mă ocup de materialele pentru numărul următor și trag în același timp cu urechea la ceea ce se întîmplă în jur, ca să-mi dau seama dacă Kralev nu a încercat să întreprindă

ceva împotriva mea. Totul decurge însă normal. La ușa de la intrare, la intervale neregulate, sună vizitatorii anonimi pe care Corbul îi introduce la Dimov și la Kralev. Șarpele face cafea în bucătărie pentru șefi și oaspeți. Dincolo, Toni și Milko răsfoiesc leneș ziarele de dimineață.

Către prînz în biroul meu intră Dimov :

— Cum merge numărul ? Avansează ?

Aruncă o privire fugitivă peste manuscrisele risipite pe masa mea de lucru, fără a se deranja să le examineze îndeaproape. În expresia feței sale nu există nimic deosebit. Mîna sa grasă aruncă mecanic în sus legătura de chei cu emblema scorpionului.

— Avansează cîte puțin, răspund eu.

— Așadar, avansează ? întreabă el din nou, ca unul care ar vrea să spună ceva, însă nu are ce.

De la un timp a adoptat față de mine o atitudine de bunăvoință plină de mărinimie.

— Da, încuviințez eu. Majoritatea materialelor sînt deja gata. Mai rămîn articolul de fond și...

— Bine, bine, totu-i în regulă, mă întrerupe el și se retrage.

La ora unu și ceva trec pe la „Cafeneaua bulgarului". Toți emigranții numesc această cafenea astfel, ca și cînd ei înșiși ar fi australieni. Ca de obicei, Toni și Milko au luat în primire automatul. Prînzim împreună toți trei, pe urmă, fiind sîmbătă după-amiază și neavînd ce face, ne punem pe băut. Unul dintre chelneri este bolnav, iar celălalt e liber pînă seara, așa că sîntem serviți personal de „bulgar". Acesta este un bărbat greoi, cu umeri rotunzi ca de femeie și cu o față imobilă ; obrajii lăsați contrastează straniu cu ochișorii săi vii și vicleni.

— Consumați mai mult, băieți ! Profitați cît sînt eu singur : cu unul nu iau purboari ! ne încurajează el folosind, ca de obicei, cuvinte franțuzești cu terminații bulgărești.

— Asta spune-i-o lui Emil ! intervine Toni. El face cinste astăzi.

Nu obiectez, deși nu avansasem nici o promisiune în acest sens. De fapt, șefii ar trebui să ia exemplu de la noi, căci noi trei nu ne ciondănim niciodată pentru bani.

— Pui prea mult zel, frăţioare, îmi spune Toni deja pentru a treia oară, cînd „bulgarul“ aduce următoarea sticlă de Beaujolais. Dacă crezi că astfel vei cîştiga simpatia lui Kralev, te înşeli amarnic. Te va lua drept concurent şi va prinde mai multă ură pe tine. Poartă-te ca mine şi ca Milko. Te vor înjura, dar te vor suporta, pentru că eşti inofensiv...

Nu obiectez. Mi-e lene să vorbesc. Milko tace şi el, ca de fiecare dată. Ceea ce-i dă lui Toni cîmp larg de acţiune. El turuie necontenit, trecînd de la relaţiile reciproce din Centru la relaţiile dintre cele două sexe.

— Tu cum te descurci aşa, fără dame ? Începi să-mi dai de bănuit... se ia din nou Toni de mine.

— Nu sînt suficient de bogat pentru sportul ăsta.

— De ce trebuie să fii bogat ? Se poate rezolva şi cu bani mai puţini. Să ţi-o pasez pe aia a mea, pe blondă...

— Eşti un porc, remarcă Milko cu vocea sa joasă.

— De ce să fiu un porc ? Pentru că m-am săturat de ea ? Îmi papă şi bănuţii şi-mi asum şi nişte riscuri cumplite. Dacă află ceva soţul ei, nu-mi găsesc scăpare în tot Parisul.

— Dacă nu vrei să afle, nu mai trăncăni atîta, îl sfătuiesc eu.

— Şi totuşi, tu, frăţioare, îmi dai de bănuit... De peste o lună o ţii aşa, fără nici o damă...

— Eşti căutat la telefon, mă anunţă „bulgarul“.

În timp ce mă îndrept spre cabină, „bulgarul“ îi spune lui Toni :

— De trei ore o ţii tot într-o turuială. Eşti *fatigant, mon ami.*

În receptor răsună glasul lui Mladenov :

„Emile, tu eşti ?... Tocmai mi-a sosit fiica din Bulgaria... Deci mare prilej de bucurie în familie... Nu poţi da o fugă să ne vedem ?... Da, întocmai : acum, imediat.“

Iată-ţi, Emile, şi dama.

*

Se pare că dama şi-a găsit timp să se schimbe şi să-şi revină din oboseala călătoriei, căci arată destul de atrăgător. Auzisem eu vag că Mladenov are o fiică de la soţia

sa de care este de mult despărțit. El îmi spusese în mai multe rînduri că fiică-sa intenționează să fugă din Bulgaria folosindu-se de vreo excursie colectivă. Derutat pesemne de înfățișarea tatălui ei, n-aș fi crezut însă că-i atît de atrăgătoare.

— Uite-o și pe Lida mea, îmi spune Mladenov după ce mă introduce în holul cunoscut și aflat, ca întotdeauna, într-o totală dezordine. Faceți cunoștință.

Facem cunoștință. Lida se așază, își aprinde o țigară scoasă dintr-o cutie de „Slănțe" aproape goală și, punînd picior peste picior, își dezgolește coapsele pînă mai sus de ciorapi. Are picioare frumoase, dar gestul făcut cu premeditare irită.

Cînd am afirmat că fiica lui Mladenov este atrăgătoare, am denaturat puțin realitatea. În pofida corpului suplu, a mijlocului subțire și a feței frumoase cu ochi mari, căprui, în fata aceasta sau în această tînără femeie sălășluiește ceva respingător, lucru pe care eu îl realizez la figura cu coapsele dezgolite. Acest ceva respingător stă în buzele rujate prea generos, în privirea prea directă, pînă la impertinență, în sînii ridicați prea sus de sutienul special, sîni suficient de mari și fără acest suport, în general în toată această înfățișare care spune că sîntem unși cu toate alifiile, că nu ne mai poate mira nimic și că sîntem dispuși la orice.

Nu-s moralist de felul meu și nu dau cîtuși de puțină importanță acestor lucruri, dar dacă ne grozăvim că sîntem unși cu toate alifiile, păi atunci în vîrful piramidei sociale ar trebui să punem curva. De aceea odrasla lui Mladenov nu-mi cade nici pe departe cu tronc, dimpotrivă — mă depărtează și mă face s-o clasez repede în rubrica acelor nimfomane încă nematurizate de prin cafenele, care, în linii mari, tratează dragostea ca pe un pahar de coniac. Impresie ce, de fapt, nu mă frămîntă cîtuși de puțin, căci nu intenționez s-o iau de nevastă.

Mladenov nu așteaptă consumarea în liniște a primelor impresii și trece repede la partea practică a problemei : ține foarte mult să-i arate Lidei ceva din Parisul nocturn, dar, ca un făcut, tocmai în seara aceasta are o întîlnire foarte importantă ; n-aș fi eu atît de amabil să-i fiu cicerone musafirei ?

— Tăticule, cum se poate !... exclamă Lida fără emoție și evident numai pentru că așa se cuvine.

— De ce nu ! Îmi va face o mare plăcere, răspund eu tot pentru că așa se cuvine, zicîndu-mi în sinea mea că bătrînul și-a propus să scuteacă niște franci pe spinarea mea.

Întîmplător sau nu, Lida este aproape gata de plecare. Așa că-l lăsăm pe tatăl ei să se gîndească în tihnă la importanta întîlnire ce-l așteaptă și o luăm în jos pe scara îngustă.

Concetățeana mea este ușor dezamăgită de înfățișarea deplorabilă a Jaguarului, fiind în schimb uluită de îndemînarea și iuțeala cu care ne strecurăm prin puhoiul de mașini. De cîteva ori se prinde involuntar de umărul meu, fiind convinsă că în clipa următoare va surveni impactul și ne vom transforma în praf. Treptat însă se obișnuiește și se calmează.

— Dumneata conduci ca un as al volanului ! remarcă ea cînd trecem la un fir de păr de un Cadillac strălucitor și-l lăsăm cu aroganță în urmă.

Și eu aș fi băgat mîna în foc că mă va lua cu „n-ai probleme cu volanul" sau „ești mare, domnule !"

— Aici nimeni nu poate conduce altfel, îi răspund eu, dacă nu vrea să se trezească cu o ploaie de înjurături și să fie făcut „broască țestoasă bătrînă".

— Tata zice că ești un tip teribil de curajos. De cînd i-ai salvat viața, te consideră un adevărat erou...

— Tatăl dumitale exagerează, o întrerup eu cotind brusc într-o stradă laterală. Și-apoi, eroismul, așa cum s-a exprimat cineva, nu este decît o capcană în care omul cade din neatenție.

— Asta-i modestie, sau scepticism ?

— Mai curînd realism, dacă tot trebuie să recurgem la dicționarul de neologisme. Unde dorești să mergem ?

— Dumneata mergi cu viteza asta nebună fără a ști măcar unde mergem ? se miră Lida cu sinceritate.

— Eu merg întotdeuna la voia întîmplării.

Fraza este scăpată și ea la voia întîmplării și de aceea iese destul de falsă, dar fata se agață de ea :

— Asta o spui în sensul propriu sau în sensul figurat al cuvîntului ?

— În ambele, continuu eu să mint.

— N-aș fi crezut că omul poate trăi la voia întîmplării. Un om inteligent ca dumneata, vreau să spun.

— Dacă cineva a fost sau nu inteligent, asta se constată de obicei după moartea sa, remarc eu și iau din nou un viraj brusc, aruncîndu-mi involuntar tovarășa de drum la celălalt capăt al banchetei.

Am ieșit în Place de Clichy. Aici circulația este aproape paralizată. Undeva departe în fața noastră se zărește culoarea roșie a semaforului. Mă lipesc de mașina aflată înainte și debraiez.

— Din moment ce dumneta nu trăiești la voia întîmplării, ce cauți aici? reiau eu tema cu privirea ațintită înainte, în așteptarea culorii verzi.

— Tata-i aici...

— Și ce-i cu asta? Mama, în schimb, ți-e în Bulgaria...

— Nu mai puteam rezista acolo... Dacă te comporți mai firesc și trăiești cum ți-e voia, ajungi să fii arătată cu degetul... Și etichetată în fel și chip... Apoi, a mai intervenit și povestea asta cu fuga lui tata...

La intersecție se aprinde culoarea verde. Bag în viteza întîi, așteptînd ca mașinile din fața mea să se urnească din loc.

— Te înțeleg, îi spun eu. Asta reprezintă deja o explicație. Ideea mea era că și dumneata ai încercat să te salvezi dintr-o situație pornind la voia întîmplării. La fel ca mine.

Mașinile din fața noastră se urnesc încet din loc și o dată cu ele pornim și noi. Mă opresc și debraiez din nou.

— Dumneata la cine ai venit aici? Mă întreabă Lida.

— La nimeni.

— Dumneata ai venit la nimeni, iar eu am venit la tata — iată care-i deosebirea, remarcă ea cu o anumită iritare în glas.

— În Bulgaria tot cu tatăl dumitale stăteai? întreb eu așa, aparent fără nici o legătură.

— N-am stat niciodată cu tata. Numai cu mama.

„În cazul ăsta ai să vezi care-i diferența, comentez eu în gînd. S-ar putea să mă înșel, dar am impresia că în curînd n-ai să mai știi cum să-ți blestemi iubitul tătic."

— De ce mă întrebi cu cine am stat?

— Așa, pur și simplu. Mă interesează persoana dumitale, îi explic eu și trec din nou schimbătorul în viteza întîi.

De astă dată reușim să traversăm piața și eu pornesc pe bulevard spre Pigale.

— Din moment ce te interesez chiar atît de mult, du-mă undeva să mănînc. Sînt moartă de foame.

— Exact asta și vreau să fac, dar încă nu m-am decis unde. A, mi-a venit o idee. Știu un restaurant liniștit pe Montmartre.

Inițial luasem hotărîrea de a o instala pur și simplu într-o cafenea de pe bulevard, unde s-o tratez cu o banală *choucroute* sau cu un biftec cu cartofi. Acum însă îmi schimb hotărîrea. În definitiv, nu e cu nimic vinovată de zgîrcenia tatălui ei, așa că ar fi stupid să mă răzbun pe ea.

Trec pe Pigale, intru în Rochechouart și cotesc apoi la dreapta pe o străduță îngustă. Curînd ne aflăm în fața restaurantului.

După Jaguar, restaurantul constituie a doua dezamăgire. Un amărît de local cu grădină, înghesuit între calcanuri afumate. Deci, nici vorbă de luxul la care fata se așteptase, pronunțînd în gînd propoziția „Prima seară pariziană". I-aș fi putut oferi și un asemenea lux, căci în prezent buzunarul îmi este doldora de bancnote, dar n-am nici un interes să mă dau prințul din povești. Și-apoi, în acest mic restaurant, cu toată înfățișarea sa modestă, se poate mînca destul de bine.

Mîncarea gustoasă și cele trei pahare de vin de Burgundia destramă într-o oarecare măsură dezamăgirea Lidei. Ne bem cafeaua, însoțită de cîte un păhărel de *chartreuse*, și achit nota.

— Mergem acasă ? întreabă fata așteptînd în mod evident ca eu să-i răspund cu „nu".

Îi spun „fată" doar pentru că, din cîte știu, nu este măritată. Altminteri, acest apelativ nu i se potrivește defel.

„Păi acasă, unde-n altă parte ?" mă gîndesc eu să i răspund, dar în mine biruie îngăduința.

— Am mai putea merge undeva, remarc eu. Ce-ai vrea să-ți arăt ?

— Strip-tease ! răspunde ca provocator.

*

— S-a făcut. Și eu care credeam că strip-tease-ul îi interesează numai pe bărbați.

— Dar de ce numai pe bărbați ?

— Pentru că acolo se dezbracă femei.

— Pe mine una mă interesează. N-ai decît să mă consideri perversă.

— N-am spus așa ceva, mormăi eu liniștitor și o conduc spre Jaguarul ce moțăie afară.

Aș fi putut să-i arăt „Lido" și, cu gustul ei provincial, ar fi fost pesemne încîntată de reflectoarele colorate și de penajul roz al dansatoarelor, dar asta nu intra în socotelile mele. Am mai spus că nu sînt prințul din povești. O conduc într-o vizuină de sub Pigale, mirosind a transpirație și a petrosin, unde toată noaptea este prezentat un „strip-tease non-stop", în care, pe scena îngustă, femeile apar una după alta vlăguite, operînd ca niște automate cu toaletele transformate în zdrențe de atîta îmbrăcat și dezbrăcat. Mai întîi își face apariția una frumoasă, dar cam trecută, cu formele lăsate, al cărei număr de efect este de a-și scutura astfel sînii, încît franjurii prinși de ei să se învîrtească în cerc de la stînga la dreapta și apoi de la dreapta la stînga. Numărul de atracție este vulgar, femeia fiind și ea vulgară și respingătoare, dar Lida îl suportă în speranța că ceea ce-i frumos abia urmează. Apoi apare o turcoaică sau o arăboaică, de regulă o reprezentantă a Orientului Apropiat, care, evident, își cîștigă existența prin mobilitatea șoldurilor și a pîntecului. Are șolduri albe și grase, împodobite cu cîteva vînătăi, iar figura ei de codoașă provoacă o repulsie spontană. Mai urmează cîteva, cu corpuri deformate și fizionomii tîmpe, care își zgîlțîie busturile și își desfac șoldurile, fără a trage de altminteri prea multă speranță că vor provoca altceva decît dezgust și plictiseală.

— Asta-i tot ? întreabă Lida abătută, cînd se aprind luminile.

— Asta-i tot. Îți place ?

— E respingător.

— Atunci putem pleca. După pauză totul se reia de la capăt.

Ieșim afară. Aerul nopții îmbibat de mirosul de benzină arsă mi se pare o adiere primăvăratică după zăpușeala din salonul înghesuit și mizerabil.

— Vrei să ne plimbăm niței ? îi propun eu.

Ea ridică din umeri cu indiferență. După cea de-a treia dezamăgire, curiozitatea începe să-i dispară. Pornim încet, la întîmplare, așa cum sînt obișnuit. Apoi ieșim în Rue Blanche. În aureola verzuie și violetă a barurilor patrulează femei cu păr colorat sau decolorat, cu rochii strîmte și scurte și cu genți la subsuoară.

— Astea nu cumva sînt...

— ...prostituate, completez eu, încuviințînd din cap.

— Cît este de respingător totul ! Visezi să vezi ceva frumos și dai de o porcărie.

— Așa că trebuie să renunți la vise.

— Dar altminteri cum se poate trăi ?

— Foarte simplu : în plictiseală, dar fără dezamăgiri. Vrei să bem cîte o cafeluță ?

Ea ridică din nou cu indiferență din umeri. Intrăm în barul apropiat și ne instalăm în primul separeu. Barul este aproape gol, cu excepția a două perechi aflate în separeuri și a cîtorva profesioniste așezate pe taburetele din față. Chelnerul ne aduce comanda fără entuziasm. Aici nu se obișnuiește să vii cu femei din afară. Altminteri ce ar face cele de la bar.

— Sper că în Paris nu totul este chiar atît de mizerabil ca lucrurile pe care mi le-ai arătat în seara asta, rostește Lida aproape cu ostilitate, aprinzîndu-și țigara oferită.

— Nu, firește. Dacă te referi la fațadă. Altfel, pretutindeni domnește aceeași mizerie : și la Paris, și dincolo de Paris.

— Nu știu ce înțelegi prin mizerie.

— Exact ceea ce înseamnă acest cuvînt.

— Pentru mine mizerie este restaurantul acela mic și lipsit de orice confort, fețele de masă ieftine, duhoarea din salonul acela înghesuit, urîciunea și nerușinarea acelor femei...

— E clar, o întrerup eu. Pentru dumneata mizeria ține doar de fațadă. Adevărata mizerie însă se află dincolo de fațadă, totul se cumpără și totul se vinde. Fiecare umblă să-l fenteze pe celălalt și să înșface cît mai mult, chiar dacă pentru asta ar trebui să calce peste cadavre. Faptul că femeia care se vinde nu este urîtă, ci frumoasă, că localul unde se vinde nu miroase a transpirație, ci a parfum, nu schimbă situația.

Lida își soarbe cafeaua din două înghițituri și mă privește aproape cu iritare :

— Dumneata ești pus pe filozofare. N-ar fi exclus să spui niște lucruri înțelepte, dar mie nu-mi plac filozofii. M-am săturat pînă peste cap de filozofii ăștia...

În treacăt fie spus, nici mie nu-mi plac filozofii. Logoreea îmi face același rău ca și indigestia. De fapt, nu știu la ce îmi mai pierd timpul cu tînăra asta proastă.

— Te înțeleg de minune, încuviințez eu. Data viitoare găsește-ți un ghid mai interesant.

— Chiar așa voi și proceda, sună replica ei. Îmi voi găsi pe cineva care să facă economie de idei prețioase, nu de bani.

Biata de ea, își închipuie că dacă ai niște sîni destul de mari, aici poți găsi pe toate drumurile asemenea oameni.

— Putem pleca, propun eu sec.

Ne ridicăm și ieșim. Se pare că Lida vrea să spună ceva, pentru a-și repara grosolănia, dar eu îi evit privirea și deschid repede portiera Jaguarului. Femeia se instalează, eu trîntesc portiera, trec de cealaltă parte a mașinii, mă așez la volan și demarez vertiginos. După zece minute de goană nebunească pe străzile devenite pustii, ajungem în Rue de Provence. Cobor și deschid portiera cu aceeași politețe glacială, o ajut pe Lida să coboare, o conduc pînă la intrare și îi întind mîna. Ea îmi ia mîna și o reține într-a sa, deși eu nu manifest nici o intenție de intimitate.

— Am fost îngrozitoare, rostește ea pe neașteptate și mă privește implorator.

„Numai să nu te pui pe plîns", o avertizez eu în gînd.

— N-am vrut să te jignesc...

„Nici n-ai reușit", o liniștesc eu din nou în gînd.

— Pur și simplu îmi imaginasem toate lucrurile astea mult mai altfel... Mult mai altfel...

— Așa sîntem noi tentați să ne imaginăm lucrurile mai altfel, apreciez eu cu riscul de a fi etichetat din nou drept filozof. S-ar putea ca tot necazul să se rezume la faptul că deocamdată nu prea sînt în bani. Iartă-mă, n-aș vrea să fiu mojic, dar eu nu dispun de veniturile tatălui dumitale...

— Scuză-mă, rostește ea din nou făcînd un pas spre mine și continuînd să-mi strîngă mîna.

Ceea ce înseamnă, probabil, că ar trebui să fac și eu un pas și să-mi depun sărutul pe buzele ei de culoarea ciclamei. Dar mie nu-mi place să forțez nota. Tăticul drag, Parisul mult visat, ba chiar și un nou amant — asta ar fi prea mult pentru o singură seară. Iată de ce mă mulțumesc să-mi desprind mîna și să o ridic în semn de rămas-bun.

— Nici o problemă. Nu sînt chiar atît de sensibil. Consideră că nu s-a întîmplat nimic.

*

Trebuia totuși să o fi sărutat — reflectez eu în timp ce-mi conduc rabla alene pe străzile pustii. Se vede treaba că legătura cu Françoise m-a răsfățat. Nu sînt decît de o lună aici și singurătatea începe să mă apese, deși cred că este unicul lucru pe care l-am cunoscut pe lumea asta.

Trebuia totuși s-o fi sărutat, îmi spun eu făcînd un mare înconjur și recurgînd la manevre complicate pentru a răzbi pînă acasă prin barierele străzilor cu sens unic. Am impresia că în cazul Lidei viciul este mai degrabă o poză decît o realitate. Indiferent însă care ar fi adevărul, un lucru e sigur : compania ei ar avea

asupra mea un efect mai puțin obositor decît cea a lui Toni. O prietenă tînără, cu un asemenea fizic mai ales, nu e deloc puțin pentru unul ca mine, care numai răsfățat al sorții nu se poate numi.

Să o sărut? De ce și pentru ce? obiectez eu, cînd apuc în cele din urmă să-mi parchez mașina în fața casei. Zice că e dezamăgită. Că și-a imaginat totul mai altfel. Și eu mi-am imaginat lucrurile mai altfel, dar nu dau vina pe alții, ci pe propria mea prostie. Vei trece, fetițo, prin multe dezamăgiri, asta dacă vei reuși să treci, și atunci n-ai decît să vii să mai stăm de vorbă. Poate te voi și săruta, dacă vei mai ține la asta.

Apăs pe butonul din vestibul și scara se luminează. Urc încet cele nouăzeci și două de trepte ale mele, descui ușa, o încui la loc și intru în amărîta mea de locuință. Răsucesc comutatorul.

Așezați în fotolii și pe pat, în cameră mă așteaptă oamenii Centrului.

Toată echipa este prezentă, în plen: Dimov, Kralev, Mladenov, Toni, Corbul și Șarpele. Doar Milko lipsește. Nu reușiseră pesemne să-l anunțe de convocarea completului de judecată. Pentru că, indiscutabil, despre asta era vorba. Și poate chiar de o execuție.

— Ia te uită, ce surpriză! rostesc eu pe tonul cel mai vesel cu putință. Dar de ce așa, pe întuneric?

— Ține-ți fleanca! mă avertizează Kralev sumbru. Răspunzi la întrebări și atît.

— Mă rog, rostesc eu rezemîndu-mă de ușă. Sînt obișnuit.

— Ascultă, Bobev, dumneata, de fapt, pentru cine lucrezi? mă întreabă cu o voce domoală, aproape blîndă, Dimov, clefăind voluptos cu buzele sale groase.

Îmi vine brusc să-l plesnesc peste obrazul puhav, ca să-și scuipe bomboana inexistentă.

— Pentru voi.

— Pentru cine lucrezi? repetă puțin mai rar, dar la fel de domol Dimov, fixîndu-mă cu ochișorii săi somnoroși. Sper că înțelegi la ce mă refer.

— Dacă vă referiți la vreo altă activitate decît cea legată de revistă, trebuie să vă spun că nu înțeleg nimic... Doar dacă cineva mi-a băgat vreo strîmbă... Altminteri,

cum să-mi explic vizita asta nocturnă... Pentru cine aș putea lucra ?...

— Ține-ți fleanca ! mormăie Kralev din nou. De astă dată noi sîntem cei care întreabă.

— Ia nu mai face pe nebunul ! rostesc eu trecînd la tonul meu natural. Dumneata mi-ai băgat strîmba asta ?

Kralev se pregătește să-mi răspundă, dar Dimov îl oprește cu mîna sa albă și puhavă :

— Uite ce-i, Bobev, ca să nu ne pierdem vremea cu fofilări, îți vom spune mai întîi noi ce știm și atunci, dacă ai nițică minte în cap, ai să-ți dai singur seama că trebuie să ne spui tot ce știi. Kralev, explică-i băiatului cum stau lucrurile.

— Ce să-i mai explicați, intervine pe neașteptate Corbul. Lăsați-mă să-l duc în baie și să terminăm treaba...

— Tu să taci, i-o retează Dimov. Hai, Kralev, explică-i băiatului cum stau lucrurile.

De fapt, am aproape patruzeci de ani, iar cînd Dimov spune „băiatul", el nu se referă la vîrsta mea, ci la lipsa de experiență și la nesocotința care m au făcut să mă amestec în joaca oamenilor mari. Ceea ce, în cazul de față, nici nu știu cum aș putea contesta.

— Tipul ăsta mi-a fost încă de la bun început suspect, începe Kralev cu vocea sa joasă de trîmbiță.

— Ce, numai ție, nu se poate Corbul abține.

— Tu să taci, i-o retează din nou Dimov. Dacă o singură dată mai deschizi neîntrebat pliscul, te trimit să aștepți jos.

Corbul își dă la iveală dinții mari și galbeni, schițînd un zîmbet de om jignit, dar amuțește, mulțumindu-se cu privirea fioroasă pe care mi-o aruncă : aici am să aștept, nu jos, fii pe pace.

— Încă de la bun început mi-a fost suspect, de aceea încă de la bun început m-am pus cu ochii pe el, continuă Kralev. Am observat că, deși face pe mieluțelul, e din cale-afară de curios. L-am pus pe portar să-l urmărească și el cînd iese și cînd intră. Și mi-am dat astfel seama că a început să fie foarte matinal la slujbă, mai ales în unele zile. Așa că astăzi am fost și eu matinal. Și l-am prins cu mîța-n sac...

— Băteam la ușa dumneavoastră. îi explic eu lui Dimov Asta mi-e toată vina.

— Nu despre asta-i vorba. Asta s-o crezi dumneata, rostește grav Kralev. Te-aș fi așteptat eu la ușă cînd părăseai biroul, dar nu te-am zărit prin gaura cheii și nu m-a dus mintea că te-ai putea ascunde îndărătul draperiei. Și atunci mi-am zis că ai dispărut undeva. Numai că, vezi asta ?

Scoate din buzunar o bucățică mică de hîrtie neagră și mi-o arată.

— Asta, spre știința dumitale, e hîrtie fotografică. Am pus-o pe întuneric în fundul sertarului lui Dimov și tot pe întuneric am scos o. Acum ți-e clar ?

— Ce sertar, domnule, rostesc eu furios. Despre ce sertar și despre ce hîrtii îmi tot vorbești ?

— Scotociți-l ! ordonă Dimov cu glăsciorul său domol și aruncă nerăbdător în sus legătura cu cheile mașinii.

Corbul și Șarpele se reped cît ai clipi la mine, îmbrîncindu-mă și trăgîndu-mă fără menajamente de haine, mă percheziționează rapid și temeinic. Cheile, firește, nu sînt asupra mea Oi fi eu începător, dar nu și papă-lapte.

— De unde ai atîția bani ? mă întrebă Dimov după ce-mi numără cu grijă bancnotele din portofel cu degetele sale scurte și groase.

— Păi nu mi-ați dat mai deunăzi salariul ?

— De „mai deunăzi" au trecut vreo cinci zile. Doar nu te-ai pus pe cerșit în perioada asta ?

— Chiar astăzi a achitat o consumație de șaizeci de franci, intervine Toni, evitînd să mă privească.

Mladenov, care tace în tot acest răstimp, se foiește jenat.

— Iar în seara asta ai benchetuit prin localuri, distrînd-o pe fiica lui Mladenov, completează Dimov. De unde atîția bani ?

— Pentru seara asta mi-a dat *bai* Marin niște bani. răspund eu. Chiar mai mult decît era nevoie.

— Auzi, să-i dea *bai* Marin bani ! Și încă mai mult decît era nevoie ! mîrîie Kralev disprețuitor.

Mladenov, care pînă în clipa aceea nu făcuse decît figurație, se mișcă greoi în fotoliul său :

— Da, i-am dat ! I-am dat în mod special pentru seara asta. Știți doar că a sosit fiică-mea !

Bătrînul minte mai convingător decît te-ai fi putut aștepta.

— Dacă vreți, vă pot explica amănunțit cît am cheltuit și cît mi-a rămas, spun eu sigur de mine, căci întotdeauna evit să port asupra mea sume suspect de mari.

— Asta, în schimb, n-o poți explica ! mîrîie Kralev ridicînd din nou bucățica de hîrtie neagră.

— Asta explic-o dumneata. Eu nu mă ocup de fotografii și nu scotocesc prin sertarele altora. Nu-i exclus ca cineva să fi deschis sertarul, dar cine îți dă dreptul să afirmi că eu am făcut-o ?

— Uite ce-i, Bobev, mă oprește Dimov cu mîna. Fofilările sînt total lipsite de sens. Noi, toți cei de-aici, ne cunoaștem bine. Numai pe dumneata nu te cunoșteam încă, dar acum te-ai dat și dumneata în vileag. Dumneata și nimeni altul mi-a deschis sertarul. Ca atare, să considerăm capitolul ăsta încheiat. Un singur lucru trebuie să ne spui : pentru cine lucrezi ?

— N-am ce să vă spun. Din moment ce tot nu sînteți dispuși să-mi dați crezare...

— Te privește. Dacă nu spui, cu atît mai rău pentru dumneata. Înțelege însă că de felul cum ne vei răspunde la întrebarea astă — va depinde și felul cum îți vom hotărî soarta. Te putem izgoni pur și simplu din Centru, dar în același timp te putem și lichida.

Dimov tace și mă ațintește cu ochișorii săi mici și somnoroși, așteptîndu-mi răspunsul.

„Așteaptă mult și bine", spun în sinea mea și-l privesc la rîndul meu.

— Din moment ce taci, înseamnă că ai ales cea de-a doua soluție, oftează Dimov consultîndu-și ceasul.

Apoi se întoarce spre Corb :

— Totu-i pregătit ?

— La marele fix, șefule, rînjește cel cu dinții de cal.

— Așteptați, oameni buni, nu se procedează așa ! intervine Mladenov, agitîndu-se din nou în fotoliul său.

— Ce să mai aşteptăm ? Alte minciuni ? Nu vezi că dumnealui o ţine din minciună în minciună ! mîrîie Kralev.

În aceeaşi clipă Dimov face un gest inert, abia perceptibil, cu mîna sa grasă care strînge legătura de chei. Şarpele şi Corbul se năpustesc asupra mea. Unul îmi răsuceşte mîinile la spate, iar celălalt îmi vîră batista sa murdară în gură. Braţele celor doi sînt ca nişte cleşti de fier.

— Şi aşa cum ne-am înţeles, fără tărăboi ! îi avertizează Dimov.

— Ce tărăboi ! îi înfundăm capul în cadă, şi apoi — în Sena cu el. Să-l văd şi eu pe ăla care poate dovedi că nu s-a înecat de bunăvoie ! îmi rînjeşte Corbul în faţă, împroşcîndu-mă cu duhoarea sa de putrefacţie.

În loc de răspuns, Dimov schiţează acelaşi gest scurt cu mîna ce atîrnă inert. Cei doi mă duc în baie. „S-a zis ! îmi spun, nefiind în stare să găsesc ceva mai încurajator. Du-te şi plînge-te lui taică-tău şi lui maică-ta."

Într-adevăr, în baie totul este pregătit : cada umplută cu apă, iar alături de ea zace un sac mare şi negru din material plastic, destinat, evident, cadavrului meu. Aud de dincolo, ca în vis, obiecţiile lui Mladenov — „nu vă pripiţi" şi „nu aşa se procedează" şi tot ca în vis realizez că obiecţiile lui nu-mi pot fi de mare ajutor.

— Pune-i cătuşele ! ordonă Corbul.

În aceeaşi clipă se aude ţăcănitul cătuşelor pe braţele mele ţinute la spate.

— În sfîrşit, ţi-a venit rîndul, şuieră Corbul apucîndu-mă de o ureche, ce rămîne ca prin minune nesmulsă. Cum ţi-aş mai fi pocit niţeluş mutra... Uite însă că şeful nu vrea să rămînă urme... Cum te-aş mai fi aranjat...

Aici însă fu silit să se întrerupă, căci soneria prinse să ţîrîie pătrunzător şi cineva începu să bată cu pumnii în uşă :

— Deschideţi, poliţia ! aud eu distinct şi acest ordin, de regulă de rău augur, avu în urechea mea rănită rezonanţa lui „Lazăr, ridică-te !"

— Să nu deschidă nimeni ! răsună avertismentul lui Kralev

În clipa următoare însă interveni vocea domoală a șefului :

— Toni, deschide !

Individul care se uită în baie prin deschizătura ușii este civil, dar în spatele său se află trei jandarmi în uniforme negre, înarmați cu automate.

Civilul cercetează cu atenție cadrul, apoi îi examinează pe cei prezenți, își oprește mai îndelung privirea asupra mea și, întorcîndu-se spre Corb și Șarpe, dispune cu o voce autoritară :

— Veniți încoace !

Și iată — Centrul s-a întrunit din nou în plen, plus cei patru reprezentanți ai autorităților locale, în studioul meu

— Actele ! ordonă scurt cel în civil.

Toți se execută supuși, cu excepția mea, întrucît mîinile nu mi-au fost eliberate din cătușe, iar Corbul n-a reușit decît să-mi scoată batista din gură. Civilul trece de la om la om, cercetează pe rînd actele fiecăruia și le restituie apoi cu un gest neglijent.

— Cine-i șeful bandei ?

— Noi nu sîntem bandiți ! obiectează Dimov fără patos.

— A, deci dumneavoastră sînteți șeful ! dă civilul din cap. Îmi puteți explica atunci ce-i cu pregătirile astea de execuție ?

— Ce execuție ? deschide Dimov mirat gura, lăsîndu-mă să sper că în sfîrșit îi va cădea bomboana de acolo.

— Uitați ce-i, domnule, nu vă reține numele : noi sîntem de la poliție, nu de la corul bisericesc. Un om cu gura înfundată și cu cătușe la mîini, o cadă plină cu apă, un sac din plastic plus două persoane cu fețe și maniere de ucigași plătiți — pentru noi totul este arhisuficient spre a vă reține pe toți și a deschide o anchetă

pentru tentativă de crimă. Sau poate că sînteţi suficient de inventiv ca să născociţi o altă explicaţie la tot circul ăsta ? Dacă-i aşa, atunci hai, daţi-i drumul !

— N-a fost decît o glumă, rosteşte Dimov examinîndu-l pe inspector cu privirea sa somnoroasă şi fixă.

Civilul se întoarce întrebător spre mine. Eu nu spun nici nu, nici da. N-au decît să-i treacă nitel năduşelile pe prietenii ăştia ai mei. Să le-o întorc şi eu măcar în parte.

— Haide, vorbiţi, vă aştept ! mă invită inspectorul.

— Nu s-ar putea ca mai întîi să-mi fie eliberate mîinile ?

— La cine-i cheia de la cătuşe ? întreabă inspectorul examinînd sinedriul.

Corbul se repede şi-i întinde servil cheile civilului, care mă eliberează cu propria sa mînă.

— Ei ?

Îi examinez încet pe oamenii Centrului şi constat cu satisfacţie că ei mă urmăresc toţi, crispaţi de încordare, apoi îmi întorc privirea spre inspector :

— A fost, într-adevăr, o glumă. Deşi destul de prostească.

— Aşa să fie ! ridică acesta din umeri. În acest caz şi venirea noastră aici poate trece drept o mică glumă. Fiţi însă foarte atenţi la ceea ce vă spun, domnilor : vă previn că dacă veţi mai face glume de felul acesta, vom face şi noi şi încă într-o asemenea formă, încît să nu mai rămînă nici urmă din Centrul dumneavoastră. Şi să nu vă închipuiţi cumva că v-ar putea veni cineva în ajutor. Dumneavoastră vă aflaţi în Franţa şi sînteţi datori să vă supuneţi legilor franceze. E ultimul avertisment pe care-l primiţi.

Civilul face un semn jandarmilor şi părăseşte împreună cu ei *studio*-ul, fără a ne mai onora cu vreo privire.

— Iartă-mă, Kralev, că ţi-o spun aşa pe şleau, dar eşti un bou ! rosteşte Dimov cu vocea sa blîndă şi se ridică.

Această constatare îmi gîdilă plăcut auzul, deşi pe moment nu-mi dau seama exact care anume este meritul lui Kralev.

CAPITOLUL AL PATRULEA

O ploaie torențială cenușiu-verzuie cade în șuvițe lungi din cerul coborît. Stăm la adăpost sub copertina bufetului din grădina de vară și ploaia se revarsă pe lîngă noi din toate cele trei laturile, se revarsă atît de densă și abundentă, încît am senzația că sîntem îngrădiți de niște draperii lucioase, semitransparente.

Este a treia luni cînd vin în acest loc ce mi-a fost în prealabil fixat, îmi comand invariabila cafea și scot pachetul de „Gitanes" verzi, dar omul cu fața banală, căruia în sinea mea îi adresez banalul nume „*monsieur* Pierre", nu apare să întrebe „îmi permiteți ?" și să scoată la rîndul său pachetul de țigări. Abia astăzi își face în sfîrșit apariția un individ, care se așază fără a întreba nimic, și, în loc de „Gitanes" verzi, scoate un pachețel albastru și șifonat de „Gauloises".

Ne așezăm, îngrădiți de pînzele ploii torențiale, dar fizionomia militară a lui *monsieur* Lecomte este atît de încruntată, încît, în locul ei, prefer să privesc șiroaiele tulburi și ploaia.

— S-a ținut cineva după dumneavoastră ?

— Un tip a cărui figură mi-e vag cunoscută. Cred că e unul dintre emigranți. M-am descotorosit de el la „Republique".

— Sînteți sigur că n-a mai fost și altcineva ?

— Absolut.

— De fapt, asta nu mai are cine știe ce importanță, rostește cu indiferență *monsieur* Lecomte. Noi considerăm că misiunea dumneavoastră este încheiată și scopul întîlnirii de față se rezumă exclusiv la această comunicare.

— Nu a fost greșeala mea, dau eu să mă justific. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri.

— Nu afirm contrariul, îmi răspunde sec *monsieur* Lecomte. Problema este că vă aflați deja în afara jocului.

— Eu continuu să lucrez la Centru...

— Da, dar ei vă acceptă doar pentru a nu avea neplăceri cu poliția noastră. De acum înainte, nu dumnea-

voastră îi veți urmări pe ei, ci ei vă vor urmări pe dumneavoastră. Dumneavoastră sînteți amortizat, dacă înțelegeți ce vreau să vă spun.

Îl înțeleg perfect. Mai înțeleg de asemenea și că aceste cuvinte odată rostite, *monsieur* Lecomte s-ar fi ridicat și ar fi plecat dacă ploaia n-ar fi continuat să cadă cu atîta înverșunare. Pentru el eu sînt deja în afara listei. O parte rebutată din mecanism, scoasă și aruncată, așa cum se aruncă la fier vechi mașinile uzate. Iar dacă mîine cei din Centru ar reuși să adulmece că nu mai prezint interes pentru organele franceze, m-ar fi izgonit și ei. Du-te și te spînzură. Sau cară saci cu cartofi prin hale. Sau plînge-te lui taică-tău și lui maică-ta.

— Am o propunere, încerc eu într-o doară. O propunere pentru soluționarea radicală a situației.

Firește, soluționarea radicală a situației ar fi închiderea Centrului, eu însă știu prea bine că această soluție le-ar displăcea nu numai americanilor, ci și francezilor. Un centru de emigranți poate fi oricînd de folos.

— Spuneți, totuși, mormăie *monsieur* Lecomte.

E evident că nu dă doi bani pe propunerea mea, dar de ce să nu mă asculte din moment ce ploaia continuă să cadă cu aceeași înverșunare.

— Aveți perfectă dreptate afirmînd că eu nu mai sînt în stare să îndeplinesc sarcini de genul celor încredințate pînă în prezent. Dar nu mă consider în afara jocului, cel puțin atît timp cît mai avem în mîinile noastre un atu de talia lui Mladenov.

— Dacă vă închipuiți că și Mladenov al dumneavoastră poate fi un atu... zîmbește acru *monsieur* Lecomte și tace.

— Ascultați, *monsieur* Lecomte, nu țin defel să știu nimic în plus decît ceea ce se cuvine unui pion obișnuit ca mine, dar nu ar fi oare mai comod pentru dumneavoastră ca, în loc să urmăriți cu prețul atîtor dificultăți ceea ce se întîmplă în Centru, să conduceți pur și simplu acest Centru ?

— În ce fel ? întreabă sec francezul.

— În cel pe care vi-l propun : Dimov și Kralev să fie înlăturați și la conducerea Centrului să fie instalat,

de pildă, un om ca Mladenov, care va acționa la comanda mea, adică a dumneavoastră.

— Mersi pentru sfat, își arată din nou *monsieur* Lecomte zîmbetul său strîmb. Dacă noi am fi putut trata în acest mod cu Centrul, fiți sigur că n-am fi apelat la serviciile dumneavoastră. Trebuie însă să ținem seama de o serie de considerente, pe care nu este nevoie să vi le prezint și în virtutea cărora amestecul nostru direct este exclus. Faptul că în seara aceea, ca să vă salveze, oamenii noștri au strîns niței banda cu ușa n-a fost decît o cacealma și, parțial, un mic avertisment ca să nu întreacă măsura...

Lecomte tace, deoarece chelnerul a ieșit din pavilion, pesemne pentru a ne aminti cu prezența sa că în acest local consumația este obligatorie. La ora aceasta și pe ploaia aceasta, noi sîntem singurii clienți ai localului.

— Ce luați? mă întreabă interlocutorul meu.

— Ce luați și dumneavoastră. Măcar voi fi sigur că nu-mi veți comanda otravă.

— Două cafele și două pernaud-uri, îi cere Lecomte chelnerului. Și cînd acesta dispare, adaugă: otravă n-am să comand, și nici n-am să vă recomand. Schimbați-vă profesia și bucurați-vă că ați scăpat cu zile. Orice s-ar spune, nu e o treabă de ici, de colo.

— Iertați-mă, dar am impresia că nu ne-am înțeles. Cînd am spus că Dimov și Kralev trebuie înlăturați, aveam de fapt în vedere a u t o î n l ă t u r a r e a lor.

— Cum adică?

— De două săptămîni mă tot gîndesc la problema asta și cred că am ajuns la răspunsul cuvenit. Am elaborat chiar un plan minuțios pentru declanșarea unui război intestin prin care și Dimov, și Kralev, și toți ceilalți se vor autoînlătura, creîndu-se astfel posibilitatea ca eu și cu Mladenov să preluăm conducerea. Dumneavoastră nu trebuie să întreprindeți nimic, firește. Ei singuri se vor înlătura reciproc, și atît.

Monsieur Lecomte privește spre parc îngîndurat, ca și cum ar chibzui dacă în propunerea mea există măcar un dram de judecată sănătoasă. Ploaia s-a mai domolit. În locul acelor șuvițe torențiale, vîntul aduce o pulbere

subțire de apă și prin ceața rară și umedă se dezvăluie la picioarele noastre verdele dens al lui Buttes Chaumont cu pantele povîrnite și năpădite de verdeață, cu stîncile artificiale de ciment străjuind lacul cu apa stătută, verde-închis la culoare.

Chelnerul aduce comanda, privește involuntar spre cerul coborît jos de tot și mormăie un „ce vreme îngrozitoare", dar, constatînd că nici unul dintre noi nu intenționează să accepte un dialog despre vreme, se întoarce în pavilion.

Monsieur Lecomte gustă cafeaua și își aprinde una dintre „albastrele" sale amare. Apoi mă cercetează cu privirea atent și puțin surprins, de parcă abia acum îmi remarcă prezența.

— Ei, da. Asta e o idee. Nu mă angajez cu nimic, își ridică el mîna prevenitor, dar e o idee. Pentru a analiza însă o asemenea idee trebuie știut care sînt posibilitățile reale ce ar conduce la realizarea ei. Spuneți-mi în cîteva cuvinte ce plan aveți în vedere.

„O ușoară înseninare la orizont", declar eu în sinea mea, deși tocmai în acest moment ploaia se întețește din nou și perdelele ude, semitransparente închipuite de șuvițele ei se lasă iarăși în jurul nostru, plescăind cu un zgomot ușor în iarbă. La rîndul meu, îmi aprind o „verde", reflectînd cu o ușoară amărăciune că pînă și țigările pe care le fumez sînt alese nu de mine, ci de instanța superioară. Apoi revin la realitate și încep să-mi expun planul.

— Asta e o idee, repetă *monsieur* Lecomte, după ce mă ascultă cu atenție. E tot ce pot spune și, în general, deocamdată nu vă pot răspunde nici cu „da", nici cu „nu".

Ploaia a reintrat în limitele suportabilului. Francezul examinează scurt cerul, apoi își coboară privirea pe fizionomia mea ușor dezamăgită și întreabă :

— Plecăm ?

Scoate din buzunarul de sus al hainei o bancnotă șifonată și o lasă pe masă. Ne ridicăm și pornim încet pe pietrișul umed al aleii ce duce spre vîrful colinei. Ajungem pe creastă și ne oprim pentru puțin sub copacii înalți din care se filtrează umbre verzui și stropi

de apă. De partea cealaltă a înălțimii, jos, la picioarele noastre, șerpuiește jgheabul liniei ferate printre casele sumbre ale suburbiei. Gata cu oaza artificială și sărăcăcioasă. Șine și terasamente întunecate și ziduri înnegrite de funingine. De aci începe viața.

— Bine, încuviințează *monsieur* Lecomte, privindu-mă de parcă aș fi spus ceva. Dacă proiectul dumneavoastră va fi acceptat, veți primi instrucțiuni precise. Dacă nu — nu ne-am cunoscut niciodată.

— Am înțeles. Cum voi afla răspunsul dumneavoastră ?

— În privința asta nu vă faceți griji. Vom găsi noi o modalitate de a vă contacta. În ce direcție o luați ? Căci eu o iau în cea opusă.

— Mie indiferent.

— Perfect. Atunci eu o iau în jos.

Schițează din cap un gest de salut și pornește în jos, pe alee, iar eu rămîn să privesc linia ferată încrustată printre blocurile întunecate ale suburbiei, biciuite din nou de șuvițele ploii ce s-a întețit.

*

— Ești un monstru ! spune ea abia abținîndu-se să nu-mi ardă o palmă.

— Tot ce se poate, îi răspund eu, dar nu e locul cel mai indicat pentru a ne face caracterizări. Hai măcar pînă la cafeneaua de vizavi.

— Ești un monstru ! repetă ea. Nu vreau să te cunosc.

— Dacă-i așa...

Dau resemnat din umeri și pornesc.

— Stai ! strigă Lida în urma mea, gata să urle de furie. Trebuie să mă conduci acasă ! Nu-mi face nici o plăcere, dar n-am bani nici de taxi.

— Nu te pot duce la tatăl dumitale în halul ăsta. Vino totuși în cafeneaua de vizavi.

Discuția are loc la ora opt dimineața în fața intrării din spate a Operei, care, după cum știu cunoscătorii, duce nu spre culoarele Operei, ci spre beciurile unde

sînt reținute prostituatele peste noapte. În limbaj profesional asta se numește „Celula mare", din care Lida tocmai a fost eliberată pe garanția mea.

Încerc s-o iau pe recalcitrantă de braț. Ea se smulge cu brutalitate, dar pornește totuși alături de mine. Traversăm strada ticsită de mașini și intrăm în cafenea. O îndrept pe Lida spre toaletă, mă așez la masă lîngă vitrină și comand o gustare îmbelșugată, adică două porții mari de smîntînă cu multe cornuri. Tînăra femeie se întoarce după cîteva minute cu o înfățișare mai omenească, spălată, cu coafura aranjată și cu un ruj proaspăt pe buze. Mîncăm în tăcere, după care o tratez cu o țigară și îi propun împăciuitor :

— Și acum spune-mi ce s-a întîmplat de fapt...

— N-o să-ți spun nimic. Condu-mă acasă.

— Mă rog, cum dorești. În orice caz, îți spun cît se poate de sincer că nu înțeleg de ce anume mă învinuiești.

— A, nici măcar nu înțelegi ? Dar cine mi-a dat întîlnire în Rue de Provence ? Dumneata, dacă nu mă înșel. Și cine n-a venit la întîlnire ? Tot dumneata, dacă nu mă înșel.

— Stai, ia-mă ușor ! Hai s-o luăm pe rînd : Rue de Provence, dacă nu mă înșel, e chiar strada pe care locuiești...

— Dar ce, dumneata ești de ieri la Paris, ca să nu știi că acolo e vadul prostituatelor...

— Ca să fiu sincer, de asta am uitat cu desăvîrșire. Ți-am propus să ne vedem acolo, pentru că acolo locuiești și pentru că îmi iese sufletul pînă îți urc treptele...

— Exact. Și întrucît faci atîta economie la prețiosul dumitale suflet, de ce n-ai catadicsit să vii la întîlnire ?

— Nu-i adevărat. Am venit, dar cu o întîrziere de cîteva minute pentru simplul motiv că la intersecția Haussman cu La Fayette se formase un ambuteiaj și mi-am pierdut mult timp așteptînd să mă strecor de acolo...

— Da. Iar în acest timp polițiștii m-au vîrît în dubită împreună cu toate femeile alea. Doamne, ce oroare ! N-aș fi crezut că voi avea parte de o asemenea umilire.

Să stau toată noaptea închisă ca o prostituată cu niște !...

Iar e pe punctul de a repeta criza.

— Stai, îi spun. Nici pentru asta n-am nici o vină. Există o sumedenie de femei de treabă care merg pe Rue de Provence, fără a-i trece nimănui prin cap să le ia drept prostituate, pentru simplul motiv că n-au o asemenea înfățișare...

— Și eu am o asemenea înfățișare, nu-i așa ? La mine și fața e de prostituată...

— De față nu știu. Omul nu-și alege fața la cerere. Dar machiajul, dacă-mi permiți, cam întrece măsura. Și-apoi, de unde ai mai născocit și rochia asta orbitoare, ca să nu mai vorbim de geantă...

— Ești un monstru !

Asta îmi amintește puțin de refrenul fostului meu vecin de celulă : „Ești un trădător nemernic", dar eu continuu să dau dovadă de răbdare.

— Uite ce-i, Lida : nu-i exclus ca eu să fiu într-adevăr un monstru, dar nu-i frumos din partea dumitale să mi-o repeți după ce mi-am petrecut toată noaptea căutîndu-te la nu știu cîte circi de poliție și servicii medicale de urgență.

— Ce sacrificiu ! Mai bine nu întîrziai la întîlnire...

— Mai bine nu te-ai fi împopoțonat după sfaturile lui Merry Lamour...

— Merry Lamour n-are nici o vină. Să te întreb eu cum te-ai fi descurcat în locul meu cu mizerabila sumă de care s-a despărțit tata cu atîta durere în suflet... Doamne, ăsta să fie Parisul, asta să fie viața pariziană...

— Nu te pune pe plîns, îi spun eu. Păstrează-ți isteriile pentru vîrsta critică.

Avertismentul meu vine însă prea tîrziu. Lida scoate un geamăt brusc și surd, își acoperă fața cu ambele mîini și se pune pe plîns sub privirile indiferente ale mulțimii ce trece în masă compactă pe lîngă vitrină.

*

Stau cu Toni în „Cafeneaua bulgarului" și ne luăm aperitivul de prînz — paharul de Martini cu o felioară

de lămîie. De fapt, Toni bea deja cel de-al patrulea Martini, fără a le mai pune la socoteală şi pe cele băute înainte de venirea mea, căci există zile cînd începe dis-de-dimineaţă pregătirea pentru aperitivul de prînz. Corbul şi Şarpele, ca oameni simpli, beau vin la masa învecinată. Din seara execuţiei, cei doi se ţin scai de mine cît mă aflu în zona Centrului. De îndată ce părăsesc zona, grija asta este preluată de alţi emigranţi, majoritatea lor fiindu-mi deja cunoscuţi după fizionomie. Uneori mă las urmărit, alteori, de dragul divertismentului, le servesc îngerilor mei păzitori felurite figuri. Figurile sînt felurite în funcţie de modul cum mă deplasez — pe jos, sau cu Jaguarul, dar în ambele cazuri rezultatul este acelaşi : urmăritorii mei rămîn holbaţi ca nişte maimuţe, pierzîndu-mă brusc şi definitiv din ochi în forfota oraşului. Aşa că, deşi cu întîrziere, lecţiile luate la Fontainebleau dau rezultate. Toate figurile acestea constituie la prima vedere o adevărată copilărie, din moment ce n-am nimic de ascuns faţă de nimeni. Ele îmi menţin totuşi prestigiul, dînd temei oamenilor de la Centru să bănuiască în continuare că mă aflu în serviciul francezilor. De fapt, tocmai asta dezvăluie întregul fals al situaţiei mele : mă prefac deliberat că desfăşor o activitate conspirativă, pentru a ascunde că în realitate nu fac nimic.

— Merry Lamour a trecut şi ţi-a aruncat o privire, îi şoptesc eu lui Toni cînd remarc silueta impozantă a femeii prin vitrina cafenelei.

— Vorbeşti prostii, dă Toni din mînă. Pe Merry Lamour n-o interesează de-alde ăştia ca mine şi ca tine.

— Păi de ce ? Doar nu sîntem urîţi ?

— Ce să zic, se dă ea în vînt după frumuseţea ta. De altceva are ea nevoie, nu de frumuseţe.

— De fapt, să ştii că nu e rea... Chiar dacă face parte din categoria grea.

Contrar obiceiului său, Toni se abţine de la comentarii.

— Nu cumva ţi-ai încercat norocul cu ea ? pedalez eu mai departe.

— Doar nu sînt nebun ? Eu, frăţioare, încă nu m-am săturat de viaţă.

De cînd discuția s-a orientat spre Merry, Toni, deși e bine abțiguit, vorbește aproape în șoaptă și din răstimp în răstimp aruncă priviri fugitive spre masa la care stau Corbul și Șarpele.

— Ce vrei să spui ? îmi exprim eu nedumerirea.

— Vreau să spun că dacă-ți pui în cap să-ți încerci norocul cu Merry și dacă Dimov te adulmecă, nici măcar poliția franceză nu te mai poate salva.

Garsonul în vîrstă trece pe lîngă noi cu tava goală și Toni îi ține calea cu brațul.

— Corbule, mai bem cîte unul ?

— N-am nimic împotrivă, dar tu plătești, îi răspunde încruntat Corbul.

— Două Martini și două pahare mari de vin ! îi cere Toni ospătarului.

Apoi se reazemă cu cotul de masă și mă privește cu ochii săi tulburi :

— Măi frate, mie să nu-mi umbli cu diversiuni : îmi vorbești de Merry și te ții de alta.

— Nu-i adevărat.

— Asta să i-o spui lui mutu. În orice caz, n-ai făcut o alegere proastă : fiica babalîcului nu-i deloc rea...

— Cu de-alde astea numai de bătaie de cap ai parte.

— În privința bătăii de cap, ai dreptate. O vei avea, și încă din plin. Faci ce faci și numai de Kralev te izbești !

— Ce caută aici Kralev ?

— Cum ce ? Ceea ce cauți și tu. Și el e leșinat după Lida. De două ori a încercat pînă acum s-o invite să cineze împreună.

— Mai încet — îi spun eu —, vine Mladenov.

Mladenov se apropie, într-adevăr, însoțit de Dimov și de Kralev. Cei trei se instalează la masa din colț, unde se așază de regulă oaspeții „bulgarului". Avînd în vedere că Milko se războiește cu automatul de la intrare, putem spune că Centrul e în formație completă.

— Centrul e în formație completă, remarc eu.

— Sîntem opt... Nu-i nimic, curînd vom fi șapte, mormăie Toni netezindu-și părul lung cu degetele sale tutunii. Deși șapte nu-i o cifră bună...

— Și cine va fi eliminat, eu ?

— Păi cine altul ?... În orice caz, nu din vina mea.

— Nu face pe modestul, că ți-ai adus și tu contribuția : „Chiar astăzi a achitat o consumație de șaizeci de franci", îi amintesc eu replica din seara aceea.

— Am spus ce mi s-a spus să spun, se justifică Toni. Și tu în locul meu aí fi procedat la fel.

Chelnerul sosește cu tava ticsită, ne lasă cele două pahare cu Martini și își vede de drum.

— Tu te-ai ținut scai de mine chiar de la bun început, îi amintesc eu cu indiferență. Toate efuziunile tale nu constituiau decît o capcană pentru fraierul de mine.

— Am spus ce mi s-a spus să spun, repetă Toni. Nu sînt eu de vină că ai căzut în capcană.

— De ce am căzut ?

— Pentru că ai căzut, de asta !

Toni își deșartă în gură jumătate din conținutul paharului, aprinde o țigară și își rînjește dinții, schițînd zîmbetul său ud :

— Te dai șmecher și nu-i exclus să și ajungi într-o bună zi, dar mai ai pînă atunci. Cînd cineva se ține scai de tine și începe să-și înjure șefii și să amenințe că se întoarce în țară, ce poți face ? E clar că numai trei lucruri : sau să fii de acord, sau să taci, sau să te duci să-l torni. E adevărat că n-ai fost de acord, căci nu ești un trădător, dar nici nu te-ai dus să mă torni. Or, dacă erai șmecher, trebuia s-o faci. Și atunci ai fi luat examenul.

— Dar nici cu șmecheria ta nu mi-e rușine, remarc eu și sorb din pahar. Știi ce s-ar fi întîmplat dacă m-aș fi dus să te torn ? Kralev te-ar fi pus să negi și să afirmi că, de fapt, toate lucrurile astea le-am spus eu, iar acum încerc să le pun pe seama ta. Așa că în toate cele trei cazuri aceeași soartă mă aștepta, căci Kralev mi-o copsese dinainte.

Eu rostesc deliberat de două ori numele lui Kralev, pentru a vedea cum reacționează Toni. Dar Toni nu reacționează în nici un fel. El e deja atît de abțiguit,

încît nu realizează că trebuie să nege legătura sa cu Kralev, și dacă o neagă totuși, o face în altă direcție.

— De ce să ți-o coacă, omule? Cine ce are împotriva ta?

— Cine să aibă ceva împotriva mea? Nimeni, firește. Eu sînt pește mărunt. Ei au ce au cu Mladenov, dar întrucît se zice că sînt omul lui Mladenov, m-au băgat pe mine mesa.

— Nu le pune la suflet, mă liniștește Toni. Ești un băiat deștept, n-o să rămîi pe drumuri. Partea proastă e că n-ai să mai poți suge de la două oi.

— Asta-i bună! Nu cumva voi sugeți de la o singură oaie? Toți sînteți niște...

— Ssst! mă întrerupe Toni, ducîndu-și degetul îngălbenit de tutun la buze. Fii cuminte și ține-ți gura! Suge de la cîte oi poftești, important e să știi cum s-o faci. Iar dacă nu știi, nu-i nimic, o să ai timp să înveți...

— Am impresia că te-ai cam abținut... remarcă cu indiferență Milko, în timp ce se așază la masă, obosit pesemne de îndelungata partidă de box cu automatul

— De durere, frățioare. Sufăr deoarece iar vom rămîne fără redactor.

Milko nu reacționează. Îl caută pe chelner cu privirea, îl descoperă și-i adresează mutește comanda, arătînd spre paharul lui Toni. Deci, și Toni e la curent. Cu excepția mea, se pare că toată lumea e la curent.

— Luați și voi cîte unul? întreabă taciturnul cînd garsonul îi aduce paharul cu Martini.

— De ce cîte unul? Luăm chiar mai multe, răspunde Toni cu solicitudine. De fapt, mai bine comandă o sticlă întreagă, prea ne-am jucat de-a paharele.

— Sticla îți mai lipsește, mormăie Milko. Și-i spune chelnerului: Încă două pahare.

Mie însă nu mi-e dat să profit de tratație. De la masa din fund se ridică Mladenov și se îndreaptă spre noi cu mersul său greoi.

— Emile, nu mă repezi pînă acasă?

Mă ridic și pornesc în urma lui. Discuția ce va avea loc îmi este cunoscută. De aceea rămîn chiar ușor mirat

cînd — de îndată ce Jaguarul o ia din loc — Mladenov atacă o cu totul altă problemă :

— Bine, domnule, ce dracu te-a apucat să-i bagi Lidei asemenea gărgăuni în cap ?

— Ce gărgăuni ?

— Păi că s-ar îmbrăca nu știu cum, că numai alea stricate poartă zdrențe ca ale ei și altele de felul ăsta... Ce-o fi în mintea ta, Emile, îți închipui cumva că eu cîștig banii cu sacul ?

— Stai așa, *bai* Marine, nu de bani i-am vorbit eu Lidei, ci de o ținută decentă. Iar o ținută decentă se poate asigura chiar cu bani mai puțini.

— Păi tot așa i-am spus și eu. Cumpără-ți, dragă, o rochie-două de la *monoprix*, cum fac femeile modeste. Iar ea s-a luat după mintea lui Merry Lamour și și-a cumpărat ororile alea. Acum, scoate, nene, bani pentru alte toalete. De parcă i-aș cîștiga cu sacul.

— Există unii care-i cîștigă și cu sacul, arunc eu nada. Dimov, de pildă.

— Știu eu prea bine cît cîștigă Dimov. Dar nici el nu-i de invidiat. Mai ales de cînd și-a lăsat buzunarul pe mîna unei risipitoare ca Merry.

Mladenov tace un timp, apoi mă cercetează scurt cu privirea.

— Condu mai încet. N-avem de ce ne grăbi. Vreau să-ți spun ceva și într-o altă problemă...

Va să zică, ajungem la temă. De fapt, eu nu conduc defel repede, căci la ora asta bulevardele sînt destul de aglomerate, încît chiar dacă ai vrea, n-ai putea conduce repede. Numai că distanța de la Centru pînă la Rue de Provence este prea scurtă pentru o conversație mai aprofundată.

— De două-trei ori a venit vorba de tine în discuțiile cu ăia doi. Eu fac pe dracu în patru să amîn scadența, dar ei o țin una și bună : Bobev trebuie să plece. Nu-i mai facem nimic, îl lăsăm în pace, n-are decît să trăiască cum poftește, dar să nu-l mai vedem în fața ochilor. N-avem nevoie de iscoade.

— Bine, *bai* Marine. Dacă-i nevoie, am dispărut.

Mladenov îmi aruncă o privire iute, surprins că am cedat atît de lesne. Eu privesc concentrat înainte, preocupat să-mi strecor Jaguarul printre un bătrîn Citroën și un masiv și strălucitor Buick.

— Firește, eu nu te voi abandona. Voi face pentru tine tot ce-mi va sta în putință. Am aruncat deja cîte o vorbă ici-colo și trebuie să-ți spun că se întrevăd multe posibilități. Te poți angaja și la „Europa liberă", și în alte locuri, după cum vei pofti. Din păcate, cei mai mulți dintre emigranții noștri sînt niște tîmpiți, iar oamenii de aici au nevoie de niște băieți pregătiți ca tine.

— Nu-ți face griji pentru mine, îi spun eu ca să-i temperez însufleţirea. M-oi descurca și singur cumva.

Mladenov îmi aruncă din nou o privire cercetătoare, dar tocmai în clipa asta eu mă strecor printre cele două mașini și nu-mi rămîne timp pentru a dialoga din priviri. Pentru a evita impactul, Citroënul se deplasează ușor la stînga, ceea ce-mi permite să depășesc Buickul și să-l las în urmă, acoperit de rușine și de un nor de fum de benzină.

— Emile, nu trebuie să te superi pe mine și chiar dacă te superi, să știi că n-ai dreptate. Gîndește-te că m-am împotrivit cît se poate de categoric, dar lucrurile astea nu depind numai de mine.

Cotesc brusc și intru în Rue de Provence. Acum se pune problema să găsesc un locșor de parcare în șirul acesta de mașini parcate bară în bară de-a lungul trotuarului. În timp ce ne tîrîm încet pe lîngă mașinile încremenite, doar la cîțiva metri în fața noastră un Renault părăsește șirul și pleacă. Deși locul este total neîncăpător pentru Jaguarul meu, după cîteva manevre complicate, reușesc să-l vîr și să-l lipesc de trotuar.

— Gata, zic eu, dar bătrînul rămîne în continuare pe locul său.

— Firește, aș putea, cu mici șiretlicuri și amînări, să-ți prelungesc nițel ședereа, însă tu nu vei avea nimic de cîștigat din asta, iar eu voi avea numai de pierdut. În schimb, dacă treci la o altă muncă, poziția mea în Centru se va consolida.

— Înainte parcă afirmai contrariul...

— Înainte situația era una, iar acum e alta. Și asta nu din vina mea.

— Știu, dintr-a mea, încuviințez eu resemnat. Vreau însă să te previn că, o dată cu ieșirea mea, poziția dumitale nu se va consolida. Deocamdată ei vor să se descotorosească de mine, după care vor hotărî că ți-a venit și dumitale rîndul. Doar dacă ar fi dispuși să te păstreze ca pe un simplu figurant.

— Mladenov nu este un figurant! obiectează bătrînul cu demnitate.

— De acord. Dar ei figurant vor să te facă. De fapt însă, asta nu-i treaba mea. Dacă așa consideri dumneata că-i mai bine, eu chiar de mîine dispar.

— Stai, domnule! Nu-i vorba de mîine. Vezi-ți de revistă, predă-o la tipar, așteapt-o să apară și abia apoi pleci. Important e să le pot spune că ești de acord să pleci de bunăvoie..

— Spune-le-o!

— Și înțelege odată că nu-ți cer asta pentru liniștea mea personală, ci pentru acel ceva măreț în numele căruia lucrăm.

— Pe americani îi ai în vedere?

— Emile, nu-ți permit asemenea glume. Știi doar prea bine ce am în vedere.

— A, adevărat: idealurile naționale. Numai că cei doi vînd idealurile naționale la prețuri mult mai convenabile decît le vinzi dumneata.

— Ce-i cu vorbele astea?

— Uite ce-i, *bai* Marine! Mă aplec confidențial spre bătrînul care tocmai se pregătește să coboare și-l privesc în ochi. Deși ți-am spus că ăia vor să-ți rezerve un loc de figurant, adevărul e că de la bun început dumneata ai fost doar un simplu figurant în Centrul ăsta...

— Eu sînt șeful Centrului, mă întrerupe Mladenov indignat. Cel puțin în aceeași măsură în care e și Dimov.

— Te înșeli. În privința asta — cine-i șef și cine-i figurant — nu există decît un singur criteriu: cîți bani primește fiecare. Iar dumneata nu primești nici măcar a zecea parte din cît primește Dimov.

— Dar tu de unde știi cît primește el? mă întrerupe brusc Mladenov.

— Fă o verificare la bancă și ai să te lămurești, îi spun eu provocator și mă uit țintă la el, zîmbind.

La rîndul său se uită țintă la mine și-mi întoarce zîmbetul:

— De unde știi că n-am și făcut-o?

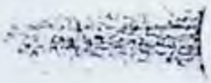

*

Mă opresc în fața unei cafenele de pe La Fayette pentru simplul motiv că abia aici găsesc un loc de parcare. Mănînc un biftec tare și fad, cu cartofi prăjiți, reci și moi, în stare să te determine să nu mai pui mult timp nimic în gură. Ca garnitură la acest jalnic prînz, îmi roiesc prin minte și toate acele gînduri neplăcute pe care le port în mine de la un timp.

La început, cînd am trecut la îndeplinirea sarcinilor trasate de Lecomte, aveam într-adevăr imaginea că sînt un Domn Nimeni invulnerabil, pe care nu-l poate prinde nimeni și care îi filează în secret și cu dibăcie pe alții. Iar acum am senzația că am nimerit în bătaia razelor unui reflector inamic, că sînt capturat de snopul de lumină rece și orbitoare, atît de orbitoare și de caustică, încît pătrunde pînă la cele mai intime gînduri ale mele.

Orice mișcare îmi este dinainte știută, orice inițiativă îmi este parată încă din fașă, orice lovitură aș încerca, se răsfrînge asupra mea însumi. Primul s-a dezis de mine tocmai prietenul pe care contam. Primirea călduroasă la care mă așteptam a fost de-a dreptul inexistentă. În locul încrederii inițiale, mi s-a întins prima capcană. Misiunea mea la Lecomte s-a terminat aproape concomitent cu începerea ei. Iar planul meu cel mai nou eșuează încă înainte de a apuca să trec la executarea lui.

Ajung în locuința mea după ce număr obosit cele nouăzeci și două de trepte. Intru sub dușul rece, mă înfășor în halatul de baie și mă culc. Aș vrea să mă relaxez, să uit, să adorm. Dar nu mă pot relaxa, căci

trebuie să reflectez la niște lucruri, iar mintea mea nu-i obișnuită să adormă atîta timp cît mai are de reflectat la niște lucruri. Așa că stau lungit și chibzuiesc mișcările pe care urmează să le fac și contramișcările care mă așteaptă, încercînd neplăcuta senzație că chiar și acum, în gîndurile mele, sînt studiat și urmărit.

De fapt n-aș putea să afirm cu certitudine dacă sînt sau nu urmărit chiar și în gîndurile mele. Nu știu să fi fost inventat un asemenea tip de aparatură. Dar că sînt ascultat în propria mea locuință, în privința asta sînt mai mult decît sigur. La doi pași de patul meu, în partea dinspre perete a pervazului subțire de lemn al parchetului, la o examinare foarte atentă, poate fi zărit într-un loc un conductor subțire cît un fir de păr, pe care am reușit să-l descopăr de îndată ce m-am instalat aici. Lecțiile primite în vila de la Fontainebleau n-au fost în zadar. Aplicînd cele învățate, n-am smuls conductorul, ci m-am mulțumit să reținînminte existența lui. Deci, orice convorbire pe care o port este interceptată. N-au decît. Voi rămîne cît se poate de surprins dacă vor reuși să audă ceva, căci singurele convorbiri pe care mi se întîmplă să le am sînt cele purtate cu mine însumi.

Toate lucrurile astea sînt niței cam neplăcute, cel puțin pînă te obișnuiești cu gîndul că altfel nu se poate. Orice soi de animal își are condițiile sale de viață. Crapului, bunăoară, nu-i este dat să se plimbe prin parc, ci trebuie să rămînă pînă la capătul zilelor sale în nămol. Mie nu mi-e dat să trăiesc așa cum trăiesc oamenii. Asta-i rînduiala. În timp ce oamenii ceilalți se uită pe stradă la vitrine sau la picioarele femeilor, eu trebuie să mă uit cine merge înaintea mea și în urma mea și dacă face asta întîmplător sau dinadins. În timp ce majoritatea oamenilor mai întîi vorbesc și pe urmă realizează ce vorbesc, eu sînt dator să-mi cîntăresc în prealabil fiecare cuvînt. În timp ce toată lumea din preajma mea trăiește cu ideea că dispune de o viață personală, mie îmi este încredințat amarul adevăr că sînt lipsit de această viață personală.

Partea cea mai caraghioasă este că, deși nu sînt nici măcar pentru o clipă cu adevărat singur, mă încearcă tot timpul senzația caustică a singurătății. Un sentiment similar încearcă pesemne și omul de la trapez în clipa în care se pregătește să efectueze saltul mortal peste capetele a două mii de persoane.

Cufundat în gîndurile stîrnite de aceste lucruri sau de altele asemănătoare lor, am adormit, probabil, căci un țîrîit brusc și ascuțit mă face să tresar și abia mă abțin să nu zvîrl cu perna în deșteptător. De astă dată însă nu deșteptătorul e de vină. Țîrîitul vine dinspre intrare. Mă ridic, mă înfășor în halatul de baie încă umed și mă duc să văd cine e.

— *Monsieur* Bobev ?

Bărbatul din fața ușii are un păr roșcat scurt și o față plină de negi. În glasul său se simte un ușor și neplăcut accent străin.

— Ce doriți ?

— Pot să intru ?

— Depinde.

— Vin din partea colonelului Douglas.

Mă dau în lături fără tragere de inimă, făcîndu-i necunoscutului loc să intre. Acesta intră la mine în *studio* cu un pas sigur, ca și cum ar fi la el acasă, își dezbracă balonzaidul negru de poplin, îl aruncă neglijent pe scaun și se așază fără a mai aștepta vreo invitație.

— Dumneavoastră ne-ați tras pe sfoară, domnule Bobev.

— Pe dumneavoastră personal nici măcar nu vă cunosc, mormăi eu și iau cutia de „Gitanes“ de pe șemineu.

— Dumneavoastră l-ați tras pe sfoară pe colonelul Douglas.

— Dacă e s-o luăm în ordine, colonelul Douglas m-a tras mai întîi pe mine pe sfoară.

Omul cu păr roșcat scoate din buzunar o brichetă și cu un gest zvîcnit, mi-o aprinde sub nas. Fumez fără să-i întind cutia. Să nu-și închipuie că poate rămîne aici la taclale pînă deseară

— Eu i-am spus colonelului Douglas că vreau să plec la Paris. El mi-a spus că și asta se va realiza. Dar în loc să se realizeze asta sau ceva asemănător, am fost închis într-o vilă și pregătit pentru a fi trimis înapoi în țară. Iertați-mă, dar, ca orice ființă vie, posed și eu un instinct de autoapărare.

— Dumneavoastră ne-ați tras pe sfoară, *monsieur* Bobev, repetă necunoscutul cu dezagreabilul său accent american.

— Nu. Eu n-am făcut decît să-mi salvez pielea.

— Dumneavoastră ați încercat să fugiți de noi, continuă cel cu părul roșcat, ignorînd spusele mele. Se pare că nu pricepeți că de noi nu poate fugi nimeni. Noi sîntem o organizație puternică, *monsieur* Bobev, a cărei mînă vă poate ajunge oriunde vă aflați.

— Mă rog, spun eu. Nu încercați să mă speriați. Poftim, ați pus mîna pe mine. Urmarea?

— „Urmarea" depinde de dumneavoastră: dacă vă întoarceți la obligațiile asumate, considerăm că deocamdată incidentul este consumat. Dacă refuzați, ne vedem siliți să trecem la ceva nedorit, dar necesar.

— Numai nu încercați să mă speriați. Pentru mine nu există lucru mai cumplit decît întoarcerea în țară. Așa că dacă la o asemenea întoarcere vă referiți, trebuie să vă spun că nu voi accepta. Orice lucrător, chiar și cel mai modest, are dreptul de a pune anumite condiții...

— Dumneavoastră nu aveți acest drept, *monsieur* Bobev. Condițiile le punem noi.

— Puneți-le altcuiva. Eu sînt un om liber.

— Dumneavoastră puteți deveni un om liber abia pe lumea cealaltă.

— Fie, și cu asta sînt de acord. Nu-mi rămîne decît să vă urez și dumneavoastră să mergeți la toți dracii!

— Fiecare merge cînd îi vine rîndul, sună calm replica omului cu păr roșcat. Teamă mi-e însă că rîndul dumneavoastră e cît se poate de apropiat.

Nu consider necesar să-i răspund, dar urmăresc atent gesturile necunoscutului.

— Nu vă temeți, zîmbește el din nou, întîlnindu-mi privirea. Eu unul nu mă ocup de eliberarea pașapoartelor pentru lumea cealaltă. Avem însă oameni și pentru asta.

Își îmbracă fără grabă balonzaidul, apoi pleacă, dar în ușă se întoarce :

— De fapt, nu știu dacă m-ați înțeles bine. Nu încape nici o îndoială că vă vom înlătura. Și vă vom înlătura nu pentru că sîntem răi, ci din motive pur tehnice : nu există altă posibilitate ca dumneavoastră să uitați ceea ce ați învățat la noi.

— E clar, spun.eu. Am înțeles perfect.

— În acest caz, țineți minte și următorul număr de telefon. Omul rostește încet și răspicat trei litere și patru cifre. Astăzi e joi, vă dau răgaz să reflectați pînă duminică. Sunați seara. Numai seara.

Și mă salută brusc, înclinînd scurt din cap, de parcă ar fi avut o tresărire, apoi dispare.

Scot stiloul din haină și-mi notez pentru orice eventualitate numărul pe cutia de „Gitanes", deși îl memorasem deja.

*

E joi, într-adevăr, și în seara asta am de îndeplinit o sarcină de natură strict particulară — îmbunătățirea relațiilor cu Lida. Aceste relații se află și ele în linii mari în același impas ca toate celelalte treburi ale mele, Totul evoluează cît se poate de prost, deși în cazul Lidei situația nu mă irită prea mult.

De astă dată întîlnirea este stabilită pentru ora șapte într-unul dintre cele mai decente localuri și, pentru orice eventualitate, mă prezint la locul fixat cu o jumătate de oră mai devreme. Asta îmi va permite să trag în piept aerul cu încărcătură proaspătă de octani de pe Champs-Elysées și să uit de discuția cu omul cu păr roșcat. Mă așez pe terasa din fața Colisée-ului și-mi comand un ricard. Mirosul de anason al băuturii trezește în mine nostalgia după Françoise. Mă încearcă

pentru o clipă un adevărat sentiment de regret la gîndul că urmează să mă întîlnesc cu Lida, și nu cu Françoise. Fur și simplu nu pot suporta tipul acesta de femei care își închipuie că toată suflarea omenească le este îndatorată și se află mereu în căutare de ocrotitori.

Îmi aprind o țigară și rămîn cu privirea îndreptată spre bulevard, amintindu-mi de terasa cu copertină portocalie și de înțepăturile pe care le schimbam de fiecare dată cu Françoise în acest ceas din pragul amurgului. Mă uit spre bulevard și brusc o văd pe Françoise. Ea vine direct spre mine, îmbrăcată într-un costum sobru gri, croit pe talie, și cu o bluză din dantelă neagră. Ce femeie! Toate culorile o aranjează.

— Superbă apariție! mormăi eu.

— Lasă prostiile, mă repede Françoise. Mai bine mi-ai oferi un scaun. Pantofii ăștia sînt extrem de incomozi.

— N-ai chiar nici pic de simțire omenească? oftez eu ridicînd un scaun de la masa vecină. Spune și tu măcar „ce surpriză" sau ceva asemănător!

— De ce surpriză poate fi vorba cînd eu vin anume pentru tine, îmi răspunde bruneta. Comandă-mi și mie un ricard.

Mă execut pe loc și din nou îmi ațintesc ochii la Françoise. Ce femeie! Și ce forme! La rîndul ei, mă privește cîteva clipe cu atenție.

— Te-ai mai rotunjit nițel. Nu e rău, te aranjează. Înainte parcă erai prea finuț. Tu și finețea... știi, astea nu prea merg împreună.

— Știu, știu. La fel ca persoana mea și educația. Un singur lucru te rog: nu mă ține sub tensiune.

— Calm, spune Françoise, scoțîndu-și mănușile. Dămi o țigară. De ce fumezi gunoaiele astea?

— De care vrei? o întreb eu, căci mi se pare prea complicat să-i explic de ce fumez gunoaiele astea.

Chem fata care vinde țigări și Françoise, după cum era și de așteptat, ia un pachet de „albastre". Între timp sosește și ricard-ul comandat. Bruneta își aprinde o țigară și sloboade în pahar un cub de gheață. Lichidul gălbui și transparent prinde să se încețoșeze.

— Vin din partea cunoscutului nostru, îmi spune încet Françoise, urmărind cu răbdare cum se albește conținutul paharului. Propunerea ta a fost acceptată. Vei ține legătura cu mine. Prin mine vei primi instrucțiuni. Nici un fel de alte contacte. O legătură sentimentală, și nimic altceva.

— O legătură sentimentală cu tine ! Nu mă face să rîd.

Françoise gustă din băutura devenită complet albă, apoi trage din țigară și mă privește, dar nu spune nimic.

— Dar respectivii nu știu oare că tu m-ai ajutat să fug din Atena ?

— Ei nu știu nimic. Și nu încerca nici tu să afli mai mult decît e nevoie. Că te-ar putea apuca o asemenea febră cerebrală, încît să nu mai știu ce să fac cu tine.

— Ai dreptate, mă învoiesc eu. Într-o companie ca a ta, maladiile nu sînt deloc excluse. Cînd voi primi instrucțiunile ?

— Chiar astăzi.

— Ascultă, Françoise. Peste vreo cinci minute va veni aici o fată. Am o întîlnire.

— Atunci achită și hai să plecăm.

— Françoise, te implor : există niște rațiuni care îmi cer să nu ratez întîlnirea asta.

— Care nu-s greu de ghicit, se învoiește Françoise. Și eu care te credeam un tip mai serios.

— Françoise, te implor : dacă există totuși vreo posibilitate, hai să ne întîlnim mai tîrziu.

Françoise mă privește cu compasiune, apoi oftează ușor iritată :

— Dacă ar fi fost trimis altcineva în locul meu, nu știu cum ți-ar fi mers cu capriciile astea. Treacă însă de la mine. De astă dată cedez. Unde te duci de aici ?

— Păi, vom cina la „Jour et nuit", apoi s-ar putea să mergem la un cinema, de la unsprezece vom fi la „Crazy Horse Saloon" și spre ora trei voi fi acasă.

— Ce program fantastic ! Tu l-ai alcătuit ? Sper însă că te întorci singurel acasă.

— Firește. Lucrurile stau cu totul altfel decît îți imaginezi tu...

— Nu mă interesează. Bine. Doar îți cunosc adresa. Și, în general, știu eu cum să dau de tine.

Își termină băutura, stinge țigara și se ridică. Exact la timp, deoarece din depărtare, de după colțul alăturat, apare Lida. Eu sînt însă un tip așa de decăzut, încît o privesc nu atît pe Lida, cît silueta zveltă, prinsă în superbul costum gri, ce se îndepărtează.

— Mă aștepți de mult ? întreabă fata și se așază pe scaunul lui Françoise.

— Destul de demult, dar nu din vina dumitale. Am venit dinadins mai devreme, ca să respir puțin aer proaspăt.

— Dacă și ăsta mai e aer proaspăt... strîmbă Lida din nas. De cînd am venit, o țin numai într-o durere de cap din cauza benzinei.

— Te vei obișnui, o liniștesc eu. Vreau să spun că te vei obișnui cu durerea de cap. Ce dorești să iei ?

— Ce bei și dumneata.

Mai comand două pahare de ricard.

— Ia spune, ți-ai găsit vreo companie ? întreb.

— Păi unde s-o găsesc ? Singura mea companie este Merry Lamour.

— Și Kralev ?

— Nu-mi vorbi de el.

— Doar nu v-ați certat ?

— Nu ne-am certat. Pur și simplu nu-l pot suporta. Există, știi bine, oameni pe care nu-i poți suporta. Exact cazul lui. Cînd îl văd, simt cum mi se cațără furnici pe șira spinării.

— Îți dau un sfat : să nu i-o spui cumva. Kralev e un tip periculos. Așadar, numai cu Merry te înțelegi ?

— Tocmai asta-i nenorocirea, nici cu ea nu mă prea înțeleg.

— De ce ? Și ea împrăștie furnici în jurul ei ?

— Nu-i chiar atît de antipatică. E pur și simplu prea cinică pentru gustul meu.

— Spune obscenități sau...

— Obscenitățile ar fi ultimul lucru care m-ar deranja. Pur și simplu are o atitudine cinică față de viață.

— Păi cine are o altă atitudine? Toată lumea are aceeași atitudine, doar că unii o camuflează din decență, iar alții sînt mai sinceri.

— Nu-i adevărat! obiectează ea cu o nuanță de ostilitate care îmi este deja cunoscută.

Nu-i răspund, deoarece în momentul acesta chelnerul aduce băuturile. Pun gheață în pahare, iar Lidei îi torn și puțină apă.

— La fel ca mastica, spune fata după ce gustă. Doar că e mai proastă.

— Chestie de gust.

— E mai proastă! insistă Lida.

— Mă rog, mormăi eu. Pentru dumneata e mai proastă, pentru mine e mai bună. Chestie de gust.

— Și țigările lor sînt mai proaste, spune fata aprinzînd una dintr-ale mele.

— Atunci nu le fuma.

— Turbez pur și simplu cînd îi văd pe bulgarii noștri cum încearcă să facă pe francujii. Taică-meu și-a pus și el un balonzaid scurt și o pălărioară, de parcă ar fi un puști de douăzeci de ani.

— Nici dumneata nu arătai prea strălucit mai deunăzi, îi amintesc eu. Acum însă ai o înfățișare mult mai acătării.

De fapt, poartă o rochie foarte ieftină de poplin, cu dungi gri și albe, cumpărată pesemne în ziua aceea de la *monoprix*, dar fără să se vrea orbitoare. Și întrucît Lida însăși este bine legată, rochia pare, în linii mari, acceptabilă.

— Află că nu din cauza dumitale mi-am schimbat ținuta, mi-o trîntește fata provocator.

— Nici nu mi-am imaginat așa ceva.

Ea, firește, minte. Iar eu mă fac că o cred. Rujul de pe buzele ei este destul de discret, iar negrul și albastrul din jurul ochilor au dispărut de-a binelea. Deci, a ținut seama de sugestiile mele.

— Ce facem în seara asta? întreabă Lida privind peste umărul meu forfota de pe bulevard.

Îi comunic pe scurt programul, cu mici explicații privind localurile pe care urmează să le vizităm.

— Vrei să te revanșezi în seara asta...

— Nu. Pur și simplu am mai mulți bani.

— Aici toată lumea numai de bani vorbește. E de-a dreptul îngrozitor.

— Păi unde se mai vorbește și de altceva?

— Da, dar trebuie să existe totuși o măsură.

— Asta ne e profesia, remarc eu. Sîntem niște negustori

— Și eu care credeam că militezi pentru niște idei.

— Idei? Ce idei?

— Asta o știi dumneata mai bine. Doar lucrezi la Centrul emigranților.

— Dar dumneata ai fost în acest Centru?

— Am fost mai alaltăieri. Ca să-l iau pe tata.

— Și n-ai văzut nimic pe firma de la intrare?

— IMPEX sau ceva asemănător.

— Exact. Exact treaba asta o facem: exportăm diversioniști și importăm date confidențiale. Import-export. Comerț.

— Ești îngrozitor.

— Nu mai mult decît tatăl dumitale. Cu singura deosebire că eu nu invoc interesele naționale.

— Dumneata o întreci în cinism chiar și pe Merry Lamour.

— Îmi face plăcere să aud de la dumneata constatarea asta. Mai luăm cîte un păhărel?

— Mulțumesc, nu-mi place mastica. Mai ales asta... De fapt, n-ar fi oare mai bine să mă întorc acasă?

Arată într-adevăr nițel cătrănită, în pofida bogatului program pe care i l-am propus.

— Stai puțin, îi spun eu. Seara plăcută abia începe.

*

Seara plăcută e pe terminate. Mai exact, ne aflăm în semiobscuritatea roz-albastră a localului „Crazy Horse Saloon", programul s-a terminat de mult și noi ne învîrtim pe micul dancing în ritmul unui vechi tango.

— Se pare că poți fi și amabil cînd vrei, remarcă Lida privindu-mă cu ochii ei mari și căprui.

— Dar nu cu toată lumea.

— Nici nu vreau să fii amabil cu toată lumea, răspunde fata cu tîlc.

Seara decursese destul de bine. Filmul, o dramă a marii iubiri, se dovedi a fi și el pe gustul Lidei. Punctele de atracție din programul cabaretului erau dozate în chip iscusit cu scheciuri și, în afară de asta, artistele erau aici bine parfumate și frumoase ca niște păpuși. În general, lucrurile au cunoscut o evoluție mult mai fericită decît la prima întîlnire.

— Cred că m-aș obișnui cumva cu viața de aici, dacă aș avea lîngă mine un om cu adevărat apropiat, reia Lida motivul, lăsîndu-se condusă în ritmul tangoului.

— Îl ai pe tatăl dumitale.

— Am spus un om cu a d e v ă r a t apropiat.

— Înțeleg, ceea ce vrei dumneata caută toată lumea și nimeni nu găsește. Parisul e o piață mare. După ce te vei obișnui cu gîndul că trebuie să te vinzi, ai să vezi că viața ți se va părea dintr-o dată mai ușoară și mai suportabilă.

— Termină cu cinismele dumitale. Măcar seara asta nu mi-o strica.

— Bine, bine, îi spun eu și îmbrățișarea mea devine mai strînsă, simțindu-i astfel corpul sub rochia simplă de poplin, care, din fericire, nu bate prea mult la ochi în semiobscuritate.

Dansul se încheie și noi ne întoarcem la măsuța de lîngă bar.

— Încă un whisky ?

— Mulțumesc. Prefer o băutură răcoritoare.

— Două schweppsuri ! îi spun eu chelnerului ce tocmai trece.

— Și un scotch ! aud în spatele meu o voce catifelată de femeie.

Mă întorc. Lîngă masa noastră, într-o rochie de dantelă roz-pal, s-a oprit Françoise. Ce femeie ! Toate culorile o aranjează. Dar pentru moment acest lucru nu mă interesează cîtuși de puțin. Sau, mai bine zis — sînt de-a dreptul otrăvit.

— Ce, n-ai de gînd să mă inviți să iau loc ? întreabă Françoise. Sau ai uitat că mi-ai fixat o întîlnire pentru seara asta ?

— Pentru mîine seară, o corectez eu, aruncîndu-i o privire ucigătoare.

— Pentru seara asta, nu pentru mîine seară, insistă Françoise, luîndu-și un scaun și instalîndu-se la masă. Prea multe legături, dragă Emile, duc la haos în viața personală. Ți-am mai spus și cu altă ocazie.

Aruncă spre Lida, mai exact spre jalnica ei rochie, o privire de o milă disprețuitoare, cum numai femeile sînt în stare să exprime, și adaugă :

— Dar dacă tot le-ai încurcat, păstrează-ți măcar sîngele rece. Hai, fă prezentările !

Fac prezentările, remarcînd cu teamă că Lida e gata să izbucnească în plîns.

— Am impresia că v-ați indispus, spune Françoise și o privește din nou. Nu merită. Faceți ca mine : nu-l luați prea în serios și totul va fi în ordine.

Chelnerul aduce băuturile și se îndepărtează.

— Cred că lucrul cel mai bun ar fi să plec, șoptește Lida abia reținîndu-și lacrimile.

— Te voi conduce, îi spun eu.

— O vom conduce împreună, mă corectează Françoise Deși în seara asta aveam o poftă nebună să dansez.

Apoi ia o înghițitură de scotch și se uită din nou la Lida :

— Vă vom conduce, nu vă neliniștiți. Am mașina afară. Așteptați-mă doar o clipă, cît să-mi trag sufletul și să fumez o țigară.

— Tu treci în spate, mi se adresează bruneta curînd, cînd ieșim și ne îndreptăm spre noul ei Citroën.

Mă supun și, în timp ce mașina zboară pe străzile nocturne, privesc distrat coafura înaltă și somptuoasă a lui Françoise și abia-mi stăpînesc dorința de a-mi înfige mîinile într-însa și a o scărmăna. Lida stă lîngă brunetă exact ca un cadavru.

Mașina se oprește la Rue de Provence și eu cobor pentru a o conduce pe Lida, dar ea îmi șoptește, nici măcar cu răutate, ci într-un fel total apatic :

— Pleacă. Nu vreau să te mai văd.

O aștept să intre în clădire și mă întorc la Citroën.

— Françoise, tu ești un adevărat monstru ! rostesc eu în timp ce bruneta demarează vertiginos.

— Lasă declarațiile astea de dragoste, mă oprește ca. Eu îmi văd pur și simplu de muncă. Spre deosebire de tine.

— Asta n-are nimic comun cu munca.

— Ba dimpotrivă, reprezintă o parte integrantă a muncii. Altminteri la ce-aș fi făcut-o ? Astfel, cu un mic scandal, legătura noastră va dobîndi brusc acea popularitate care, în circumstanțele date, constituie pentru noi cea mai bună acoperire.

Conduce repede și cu dibăcie, privind cu atenție înainte. Ceea ce nu o împiedică să mă studieze și pe mine.

— Tu arăți însă chiar îndurerat, remarcă bruneta aproape cu surprindere.

— Abia acum descoperi tu că oamenii mai pot avea și sentimente omenești ?

— Nu însă și cei din profesia noastră, obiectează Françoise.

Apoi adaugă sec :

— Trebuie să-ți aduc încă noaptea asta la cunoștință instrucțiunile primite. De mîine intri în acțiune.

CAPITOLUL AL CINCILEA

In sfîrșit, soare, și nu unul care plutește în ceață, ci unul distinct și cald. Era și timpul, dacă ținem seama că sîntem deja în mai. Eu nu sînt moșier și pentru mine vremea nu are nici o importanță deosebită, dar chiar și cea mai sumbră meserie devine parcă mai suportabilă cînd se arată puțin soarele.

Soarele nu ține însă decît de acasă pînă la Centru. În clădirea Centrului poți afla starea vremii doar dacă te informezi din ziare — aici umezeala și semiîntunericul sînt tot timpul la ele acasă, ca în plină iarnă. Lampa de birou din camera mea este veșnic aprinsă. Nu-mi dau osteneala nici măcar să trag draperiile acelea de catifea, grele și prăfuite, de la fereastră — că oricum n-ar pătrunde în cameră cine știe ce lumină.

Pe birou stau risipite corecturile numărului următor. Ultimele corecturi — în pagini. Peste trei-patru zile re-

vista va intra sub tipar, iar peste alte cîteva va ieși. Ziua aceea, cînd publicația noastră încă mirosind a cerneală va fi pusă pe biroul lui Dimov, va fi și ziua concedierii mele. In privința asta totul este convenit. De aceea nu se mai ocupă nimeni de mine, nici măcar Kralev nu mă mai bagă în seamă.

Examinez la repezeală corecturile, apoi le duc lui Milko, în biroul alăturat Spre surprinderea mea, taciturnul discută însuflețit cu Lida. În numele adevărului trebuie precizat că, de fapt, deocamdată vorbește Lida, însă Milko o ascultă cu o evidentă participare. Tot spre surprinderea mea, constat că amîndoi au trecut la „tu", în timp ce eu și Lida am rămas tot la „dumneata", ba mai mult, doar la niște salutări reci din cap.

Milko își întrerupe discuția cu Lida, pentru a urmări indicațiile pe care i le dau în privința corpului de literă pentru titluri, în timp ce tînăra femeie se uită cu o privire absentă pe fereastră, unde, în afara unor pereți cenușii, nu există nimic de văzut. Taciturnul începe apoi să răsfoiască corecturile, voind să știe dacă va avea multă bătaie de cap cu îndreptarea greșelilor, iar eu mă așez la biroul lui Toni, ca să examinez coperta cu sumarul. Lida se retrage de la fereastră și se apropie din nou de Milko. Cum însă acesta este ocupat cu corecturile, fata ia cîteva pagini și le frunzărește alene.

— Capodopera asta îți aparține ție ? îl întreabă ea pe Milko, arătîndu-i articolul de fond.

Milko aruncă o privire spre articolul de fond, dă negativ din cap și își vede din nou de corecturi.

— Inseamnă că dumneata ești autorul ! conchide fata privindu-mă cu ostilitate.

Sînt primele cuvinte cu care mă învrednicește după seara aceea nefericită.

— Nu există un autor, îi răspund eu. Majoritatea materialelor publicate în revistă sînt nesemnate, iar atunci cînd poartă totuși o semnătură, aceasta este fictivă.

— Mă rog, dar tîmpenia asta trebuie să fie totuși creația unei persoane anume, insistă fata.

— De ce tîmpenie ?

— Pentru că nu e vorba decît de născociri. Ca și cum în Bulgaria lumea ar muri de foame și, la fiecare colț de

stradă, oameni pașnici ar fi pîndiți de milițieni cu automate.

— Păi, ce vrei, propaganda-i propagandă, mormăi eu împăciuitor.

— Aici nu-i vorba de propagandă, ci de minciuni ordinare! exclamă Lida, iritată la culme de tonul meu blînd.

— Asta spune-i-o tatălui dumitale, i-o servesc eu.

— Am să i-o spun! N-aș fi crezut că acest Centru e un viespar de mincinoși ordinari!

— Sssst! intervine prudent Milko.

— Degeaba sîsîi, se stropșește Lida la el. Puțin îmi pasă că ne-ar putea auzi cineva!

— Eroismul dumitale e lăudabil, remarc eu blînd. Doar că acum avem treabă...

— Aveți treabă!... Improșcați totul cu lături... Asta vă e treaba!

Fata își înșfacă geanta de pe masă, pornește cu pași iuți spre ușă și o trîntește din răsputeri în urma sa. Milko se uită un timp spre ușă, dar telefonul prinde să sune pe neașteptate și el ridică receptorul:

— Da, la telefon... Bine, domnule, nu-i nevoie să vii, duc eu corecturile... A, nu, ne cinstim altă dată... Da, sînt singur... Dar ce-i atît de important... Vei fi la Saint-Martin?... La șapte? Fie, dacă-i chiar atît de important...

Pune receptorul la loc, aruncă o privire spre ușă, ca și cum ar fi așteptat-o pe Lida să apară din nou, apoi se întoarce spre mine:

— De ce iriți fata?

In clipa aceea eu nu mă gîndesc atît la fată, cît la convorbirea ascultată involuntar, de aceea îi răspund mecanic:

— Cu ce-o irit?

— Puteai să-i spui adevărul: că articolul nu e nici al meu, nici al tău, ci ne este trimis din altă parte.

— De ce să-i dau explicații?

— Deci, vrei s-o iriți.

— Uite ce-i, Milko: pe mine istericalele astea ale ei nu mă impresionează cîtuși de puțin. Banii cu care taică-său o îmbracă sînt sau nu sînt de la Centru? Atunci de ce face pe cinstita? Dacă-i cinstită, să-și ia valijoa-

ra și s-o întindă, nu să-mi țină mie lecții. De lecții sînt sătul.

Milko mă privește din nou îngîndurat, dar nu-mi răspunde. Astăzi a întrecut atît de mult măsura la trăncănit, încît e mai mult ca sigur că două săptămîni nu-și va mai deschide gura. Își apleacă ochii și se cufundă în corectură. Apoi, spre surprinderea mea, și-i ridică din nou și spune ca pentru sine :

— E o fată nefericită.

Ia te uită la el, taciturnul.

*

Ies din Centru la ora 12, ca de obicei, dar nu mă duc la „Cafeneaua bulgarului", căci afară vremea e însorită și Françoise m-a invitat la masă.

In timp ce mă strecor cu Jaguarul prin afluența de mașini de pe La Fayette, gîndurile mele se întorc din nou la convorbirea telefonică la care am asistat. E cît se poate de clar că persoana de la celălalt capăt al firului era Toni. Acest „Saint-Martin" însă nu mai e atît de clar. Cu numele acesta există două străzi și un bulevard, fără a mai vorbi de Saint-Martin Cité, de porțile Saint-Martin și de stația de metrou Saint-Martin. Cel mai neclar însă este motivul întîlnirii. E vorba de ceva „atît de important", încît Milko trebuie să se întîlnească cu Toni nu la cafenea, unde se întîlnesc în fiecare zi, ci undeva în Saint-Martin. Și de ce tocmai la șapte ? Și de ce cînd Toni probabil l-a întrebat „ești singur ?", Milko i-a răspuns „da, sînt singur", deși eu eram în birou și ascultam convorbirea ?

Cotesc pe Chaussé d'Antin și ies în Capucines. Traficul e destul de intens, dar, de bine, de rău mă descurc cu bătrînul meu Jaguar, poate tocmai pentru că e bătrîn. Cînd te încăpățînezi să depășești cu o asemenea vechitură, oamenii te simt în stare de riscuri, vorba aceea — la ce bun să-ți menajezi rabla ? — așa că te lasă să treci.

„Da, sînt singur". Este evident că Toni ținea ca discuția să nu fie auzită de o altă persoană, iar această altă persoană nu puteam fi pesemne decît eu, căci în afara mea aproape nimeni nu intra în camera lor. „Da, sînt singur." Va să zică, pentru Milko nu avea nici o impor-

tanță deosebită faptul că eu auzeam convorbirea. Va să zică, el ori nu acorda prea multă importanță acestei convorbiri, ori nu se temea de mine. De ce să nu se teamă de mine? Aici fiecare se teme de fiecare. Cu ce i-aș fi putut cîștiga încrederea, din moment ce timp de două luni n-am schimbat mai mult de cinci vorbe?

Cobor în Rue de la Paix, traversez piața Vendôme și ies în Saint Honoré. Françoise locuiește aici. Tot într-un fel de *studio*, dar nu de categoria *studio*-ului meu.

Salonul este acoperit de la un capăt la celălalt cu un covor gros, roz-pal. Mobila stil este dintr-un lemn cenușiu, tapițată cu catifea tot roz-pal. Măsuțe joase și lăcuite, lămpi în vaze chinezești cu abajururi de mătase, precum și alte lucruri, inclusiv un mic bar cu băuturi. Gazda mă întîmpină, îmbrăcată într-o rochie sobră, de un cenușiu-închis, menită pesemne să-mi sugereze că prînzul va avea un caracter strict de lucru.

După ce scoatem din barul amintit cele necesare pentru un modest aperitiv, ieșim pe terasă, unde, printre boschetii veșnic verzi și atent îngrijiți, este aranjată o masă pentru două persoane.

— Îți lipsește o copertină portocalie, remarc eu așezîndu-mă pe locul indicat și aruncînd o privire în jur.

— In schimb ești tu prezent. Cu tot alaiul de neplăceri pe care le generezi.

— Poartă-te mai cuviincios. Nu uita că vorbești cu un om care se află cu un picior în groapă. Iar despre morți — fie numai de bine, fie deloc.

— Am impresia că ai și apucat să trăiești două zile dăruite...

— Astăzi e a doua. Termenul era pînă duminică.

— N-ar fi de mirare ca între timp să te fi apucat să-l suni pe roșcovan... mormăie Françoise ducîndu-se după mîncare.

Firește, ea știe prea bine că n-am sunat pe nimeni. Presupun chiar că a apreciat fermitatea și promptitudinea cu care am informat-o despre vizita roșcovanului.

Ceva mai tîrziu, în timpul mesei, eu mă întorc din nou la colegii noștri americani:

— Interesant, cum de n-a aflat domnul Douglas că tu mi-ai aranjat evadarea...

— Asta pentru că după ce-am aranjat-o, m-am dus la „Copacabana", astfel că dumnealui a avut posibilitatea de a se convinge personal că mă aflu acolo. Și pentru că a doua zi te-am căutat din nou la vilă. Cînd servitorul a intrat să-l anunțe de vizita mea, am auzit clar răspunsul lui Douglas : „Expediaz-o, doar ea mi-ar mai lipsi acum !" Ei înghesuiseră atîtea microfoane în vilă, încît nu le-a mai ajuns tehnica și pentru grădină.

— Slavă Domnului. Altminteri ar fi împodobit și pomii cu microfoane ca pe niște brazi de Crăciun. Apropo, ai reușit să-mi procuri tehnica pe care ți-am solicitat-o ?

— Da.

— E la tine ?

— Iartă-mă, dar eu nu sînt magazin de aparatură radio. Fii pe pace, vei primi cele necesare. Iar acum, mănîncă.

— Antreul a fost dumnezeiesc. Peștele la fel. Despre friptură să nu mai vorbim, rostesc eu la sfîrșitul mesei. Françoise, noi doi va trebui să ne gîndim la întemeierea unui cămin. Ești o gospodină perfectă și nici locuința ta nu-i de lepădat.

— Locuința mea e pentru o singură persoană. Iar în ce privește prînzul, a fost comandat la restaurantul de la colț.

— Găsești de fiecare dată chip să torni peste sentimentele mele o găleată de apă rece. Fă-mi atunci măcar un mic serviciu : am nevoie de extrase privind conturile bancare ale domnului Dimov.

— Legile franceze apără secretul depunerilor bancare...

— Tocmai de aceea și apelez la tine. Altfel m-aș fi descurcat și singur. Oficial, Dimov își depune banii la Banca lyoneză. Eu însă sînt aproape sigur că mai are conturi și la alte bănci. Or, pe mine tocmai conturile astea mă interesează.

— Bine, vom face investigații. Hai, mănîncă !

— Am terminat. Nu mai merge decît o cafea.

Françoise aduce din bucătărie o fructieră încărcată, apoi o cafetieră de cristal cu o cafea tare, iar după aceea și o cutie plată de carton.

— Uite că ți-am mai adus un desert, spune ea lăsînd cutia lîngă farfuria mea.

Deschid cutia. Înăuntru se află un mauser nou, albastru-închis, de 7,65, și trei încărcătoare.

— Sper că știi pe unde se introduc cartușele.

— Cînd se va ivi prilejul să acționez, te voi chema ca să le introduci tu, mormăi eu și-mi pun revolverul cu încărcătoarele în buzunarul din spate.

— Un asemenea prilej nu se va ivi. Să nu-ți treacă prin cap cumva că poți să te joci de-a „pac-pac". Primești revolverul, dar nu și permisiunea de a-l folosi Doar dacă...

— Știu, știu. Ne-am înțeles.

În timp ce ne bem cafeaua, îi povestesc ultimele știri de la Centru, convin cu ea unele detalii referitoare la comportarea mea în zilele imediat următoare și primesc informații despre felul cum îmi va fi furnizată tehnica necesară. Dau apoi să plec, dar înfățișarea brunetei, în pofida rochiei sobre, are un efect atît de puternic asupra mea, încît mă opresc în mijlocul holului și o îmbrățișez.

— Lasă-mă, am treabă... Ca și tine, de altfel...

Apoi, remarcîndu-mi expresia bosumflată, adaugă :

— Poți veni deseară... Dacă nu-ți trece pînă atunci... Dar nu înainte de unsprezece...

Colind un timp bulevardele cu Jaguarul meu, pentru că n-am ce face, și-apoi, nu-i rău să te plimbi puțin așa, fără nici o țintă, pînă te asiguri că n-ai în fața și nici în spatele tău pe nimeni care să-ți țină cu orice preț companie. Deocamdată companionii lipsesc. Ies tocmai pînă la Rochechouart, cobor pe Magenta și mă abat spre Gara de Nord. Găsesc loc pentru mașină și intru într-una din marile cafenele din fața gării. Cînd ajung în subteran, unde se află cabinele telefonice, este ora trei fix. Aleg pentru convorbire cabina a doua, dar deocamdată tocmai ea este ocupată. Scot din buzunar „France soire" și parcurg fugitiv titlurile. Dincolo de sticla cabinei îl văd pe omul care ține receptorul. Între buzele lui, care se mișcă fără a scoate nici un sunet, atîrnă o

țigară neaprinsă. In cele din urmă omul pune receptorul în furcă și deschide ușa.

— Cu bunica dumitale te-ai conversat atîta ? mormăi eu nemulțumit. Și o fi și surdă.

— Du-te și conversează-te dumneata cu ea, mi-o întoarce posomorît omul. E pe lumea cealaltă.

Intru și formez numărul. Aud în receptor un glas necunoscut de bărbat.

— Fabrica de salpetru ? întreb eu.

— Du-te la mama dracului, îmi răspunde glasul.

Astăzi toată lumea și-a găsit să mă trimită la lăcașul de veci. Pe policioara de sub telefon găsesc, uitată de cineva, o mică cheie cu o plăcuță metalică pe care se află imprimată cifra 56. Pun pentru orice eventualitate cheița în buzunar și părăsesc cabina. Sus, în local, beau o cafea stînd în picioare la bar și privind în același timp distrat în jur. Nimeni nu-mi acordă nici cea mai mică atenție. Las drept plată inevitabilul franc, ies, traversez strada și intru în gară. Dau de boxele pentru bagajele de mînă, și, respectiv, de boxa numărul 56. O descui cu cheia recent găsită. În boxă se află o servietă neagră nu prea mare, dar destul de grea. Jaguarul nu este parcat însă prea departe. Două minute mai tîrziu, demarez, fără a ști însă unde trebuie să ajung. Și întrucît nu-mi place să mă deplasez în necunoscut — deși în minciunile mele afirm contrariul — mă opresc pe o străduță pustie și deschid servieta. Pe biletelul pe care-l găsesc exact la locul convenit sînt menționate clar direcția și adresa. Închid servieta și pornesc din nou.

Întreprinderea se află undeva îndărătul lui Porte-Clignanc-court și e marcată de o firmă mare și ruginită „Mașini de ocazie". Bărbatul în vîrstă, purtînd un șorț decolorat și pătat de ulei, îmi urmărește încruntat manevrele, proțăpit în fața intrării jalnicului său birou.

— Nu cumpăr mașini rebutate, mă avertizează el cînd opresc Jaguarul în fața biroului.

— Nu sînt vînzător, îl liniștesc eu. Vin din partea lui Jacques.

Omul mă fulgeră cu privirea. Apoi încuviințează din cap :

— Cu ce vă pot fi de folos ?

— Să-mi montați o piesă.

— Aveți piesa la dumneavoastră ?

Arăt cu ochii servieta de pe bancă.

— Unde vreți să v-o montez ?

— Sub șasiu, lîngă rezervor.

— Se face.

Omul se așază la volan, trage mașina deasupra rampei de ciment, apoi coboară și se vîră în rampă.

— Se face, repetă el cînd revine la suprafață. Nu-i chiar atît de ruginită pe cît arată.

În timp ce omul caută o cutie metalică potrivită în care să-mi instaleze „piesa" și pînă termină de prins în șuruburi cutia sub șasiu, o femeie tînără își scoate curioasă de două ori capul din construcția de lîngă birou. Femeia are fața pistruiată și părul pe bigudiuri și este pesemne uluită de faptul că s-a găsit un mușteriu care să bată drumul tocmai pînă aici.

— E soția mea, mormăie liniștitor meșterul.

El se dovedește a fi mai îndemînatic decît mă așteptam. După o jumătate de oră, cutia cu „piesa" este montată temeinic sub șasiu. Mă hotărăsc să profit de ocazie pentru a rezolva și o altă treabă. Intrăm în birou și, înainte de a achita, îi explic în ce constă această treabă, scoțînd din buzunar mauserul și încărcătoarele. Omul dă iarăși din cap, asigurîndu-mă că și asta se va rezolva. Aduce de undeva o cutie nouă de ulei „Schell" și, trăgînd cu putere, scoate capacul special pregătit pesemne în acest scop. Apoi înfășoară revolverul și încărcătoarele în niște cîlți, le vîră în cutie și pune capacul la loc.

— Lăsați-o să zacă în portbagaj, așa n-o s-o bage nimeni în seamă.

Ceea ce și fac după ce achit nota. Pornesc motorul și ridic mîna în semn de salut. În clipa aceea, femeia cu părul pe bigudiuri își arată din nou fața pistruiată, pentru a-și primi pesemne partea cuvenită din salut.

În vreme ce mă strecor cu Jaguarul pe bulevardul Ornano, povestea cu Saint-Martin continuă să mă preocupe. Soluția cea mai sigură ar fi să-l iau pe Milko în colimator, ca să mă remorcheze el însuși pînă la locul întîlnirii. Dar eu nu știu unde locuiește Milko, și nici

nu cred că la ora asta aș mai putea da de el la cafenea. Toni se află însă în mod sigur acolo, și întrucît el este cel de-al doilea participant la întîlnire, înseamnă că-mi poate face același serviciu.

Intrînd pe Rue de Paradis, constat că Simca neagră a lui Toni este, ca de obicei, parcată în același loc. Depășesc Simca, intru în marșarier pe prima stradă la dreapta și las mașina îndărătul unui Chevrolet voluminos, pentru a putea la nevoie să revin imediat în Rue de Paradis. Cobor apoi din mașină ca să-mi dezmorțesc picioarele.

— În sfîrșit un prieten, mă-ia Toni în primire cînd, aproape de ora șase, arunc o privire în „Cafeneaua bulgarului."

Stă, ca de obicei, cu un pahar în față, dar nu-i defel cu chef. Îmi comand un pahar cu bere și mă așez lîngă el.

— Te înțeleg, frățioare, ești singur și ți-e greu, dar nu-ți pot fi de nici un folos, îmi face Toni complice cu ochiul.

— Eu, în schimb, nu înțeleg ce anume nu înțelegi tu, i-o retez scurt și-mi aprind o „verde". Am ajuns chiar să trăiesc cu impresia că un alt miros de tutun mi-ar fi de-a dreptul insuportabil.

— Nu te face mai prost decît ești, mormăie Toni. Toată lumea știe deja că Kralev ți-a suflat-o de sub nas. Și că, pentru a-ți găsi o consolare, te-ai lipit de o franțuzoaică... una așa înaltă și brunetă... dar nu ca a noastră...

— Spui prăpăstii . . .

— Aici, frățioare, nimic nu scapă neștiut... Nu contează că Parisul e mare . . . Și cu cît ai să pricepi acest lucru mai repede, cu atît ai să faci mai puține prostii.

— Treaba asta cu Kralev tu ai născocit-o, rostesc eu acru, deși pentru moment Kralev mă interesează la fel de puțin ca și Lida.

— Spun prăpăstii ? Păi dacă ți-ai fi băgat capul aici astăzi pe la prînz, ai fi văzut cu ochii tăi cum se mai giugiuleau dumnealor acolo, la masa aia. Apoi Kralev a scos-o la Berăria alsaciană. Poți să spui tot ce poftești, dar e dat dracului, și cînd își pune ceva în cap, o face.

— Prăpăstii ! repet eu. Kralev nu e un afemeiat. E prea rău ca să se poată gîndi la femei.

— Nu-i un afemeiat, se învoiește Toni. Dar cînd se aprinde unul ca el, trebuie să ai grijă, frățioare, să te ții cît mai departe. Unul ca el nu se aprinde decît o dată în viață și e în stare de orice dacă i se așază cineva în cale.

Mai continuăm încă puțin această discuție, eu avînd aerul că mă interesează ceea ce se spune despre Lida, dar procedînd în așa fel încît Toni să creadă că doar mă prefac, deși, de fapt, toată treaba asta nu mă interesează realmente cîtuși de puțin. Treptat însă constat că nici pe interlocutorul meu nu-l interesează prea mult ceea ce afirmă și că în realitate gîndurile lui se îndreaptă undeva aiurea. Se pare că s-a întîmplat sau urmează într-adevăr să se întîmple ceva important din moment ce Toni nici măcar poftă de băut nu mai are.

Pe la ora șase, așa cum mă și așteptam, el achită nota și se ridică sub pretextul că vrea să meargă acasă ca să se culce. În local, cu excepția mea și a lui Toni, nu mai există alți bulgari, dacă nu-l punem la socoteală și pe patron, care stă la casă și este absorbit de calculele sale. Asta mă scutește de a mai recurge la manevre complicate. La două minute după ce Toni iese, ies și eu, fac un ocol prin strada învecinată, mă așez în Jaguar și, pornind motorul, rămîn în așteptarea Simcăi negre.

Să urmărești cu mașina un om care știe că poate fi urmărit presupune multă bătaie de cap. Dar să-l urmărești cu o mașină pe care el o știe foarte bine și care poate fi recunoscută de la trei sute de metri este de-a dreptul o prostie. Din păcate, neavînd altă alegere, sînt pe punctul de a comite exact această prostie, cînd îl văd pe neașteptate pe Toni traversînd strada pe jos și îndreptîndu-se nu spre Saint-Martin, ci în direcția opusă. Mai aștept în Jaguar un minut pentru a-i lăsa pietonului avansul necesar, apoi cobor și pornesc în urmărirea lui.

Faptul că Toni a renunțat la mașină și a pornit în direcția opusă străzii Saint-Martin se poate datora mai multor cauze. Vrea să cumpere sau să rezolve ceva înainte de întîlnire. S-a decis să meargă la locul stabilit

cu un taxi, și nu cu Simca sa. Intenționează să recurgă la o mică stratagemă, pentru a verifica dacă nu cumva este filat. Înainte de întîlnirea cu Milko are o altă întîlnire. Nu intenționează cîtuși de puțin să se prezinte la locul pe care el însuși l-a stabilit.

În timp ce trec pe lîngă șirul nesfîrșit al mașinilor parcate, care mă ajută într-o bună măsură să rămîn neobservat, și în timp ce țin sub observație mica siluetă din depărtare, reflectez mecanic la toate aceste cauze posibile, pe unele eliminîndu-le. Dacă ar fi avut de făcut cumpărături sau ceva similar, Toni și-ar fi rezervat toată după-amiaza și nu le-ar fi lăsat pentru ultimul moment. Dacă ar fi vrut să se asigure că nu e filat, ar fi coborît mult mai devreme, rezervîndu-și astfel timp suficient pentru a se asigura sau pentru a se descotorosi de urmăritor. Iar dacă n-ar fi vrut să se ducă la locul de întîlnire cu Simca lui, ar fi avut tot timpul să o parcheze mai departe și să ajungă acolo pe jos. Nu mai rămîn decît celelalte două posibilități, dintre care ultima mi se pare, de fapt, destul de neverosimilă.

Toni se deplasează cu pas iute și ferm, o singură dată aruncă o privire în jur. Asta se întîmplă la traversarea foburgului Poissonnière și este foarte posibil s-o facă pentru a se asigura dacă nu vine vreo mașină. Oricum, eu mă țin la o distanță apreciabilă ca să nu fiu remarcat : distanța e atît de mare, încît, atunci cînd Toni se apropie de intersecția animată unde Châteaudun intră în La Fayette, sînt nevoit să lungesc pasul pentru a nu-l pierde din ochi.

Se apropie ora șase și jumătate și pe stradă afluența a sporit considerabil. Îl deseopăr cu greutate pe Toni în mulțimea ce umple trotuarul sting al străzii Châteaudun și mă grăbesc într-acolo. Ajungem în piața Kossuth, unde, pe neașteptate, Toni dispare cu totul într-o singură clipă, la numai douăzeci de metri înaintea mea.

În situații similare, la gîndul că ți-ai pierdut irecuperabil omul, poți foarte ușor să intri în panică, să te oprești în mijlocul drumului și să începi a te zgîi în toate părțile ca un prost de duzină. Or, în momentul de față eu sînt chiar pe punctul de a proceda astfel, dar

mă stăpînesc și intru în cafeneaua de pe colț. De aici pot ține piața sub observație fără vreun risc deosebit de a fi văzut. Toni fusese prea aproape de mine ca să fi avut posibilitatea de a coti în vreuna din străzile următoare sau de a traversa piața, deci ar trebui să apară din nou, asta, firește, dacă n-a dispărut în vreo clădire de care să fi știut dinainte că are două intrări.

Introduc o monedă de douăzeci de centime în automatul de lîngă vitrină și mă prefac că joc, studiind cu atenție piața și mai ales trotuarul din stînga Toni apare pe neașteptate la cîțiva pași de cafenea, se oprește pe bordura trotuarului și, după ce aruncă o privire fugitivă în jur, traversează strada. A ieșit din anticariatul de vizavi și ține în mînă un roman polițist din „série noire", fapt cu totul remarcabil, întrucît Toni nu ar citi nici măcar un roman polițist, decît în cazul în care acest efort i-ar fi cu prisosință recompensat.

Îmi las omul să cotească pe faburg Montmartre și pornesc din nou pe urmele lui, aruncînd în treacăt o privire spre anticariat. Este evident că Toni a folosit anticariatul ca punct de observație pentru a urmări prin vitrina ticsită de cărți ce anume se petrece afară. Cînd traversez strada și intru în faburg Montmartre, văd că Toni cotește pe Rue Saint-Lazare Procedez la fel și asta chiar în clipa în care el dispare pe ușa unui mic hotel.

Din moment ce a intrat în hotel, înseamnă că trebuie să aștept, iar acum este exact șase și jumătate Dar dacă aștept aici, voi rata întîlnirea din Saint-Martin, iar eu țin să fiu prezent și la acea întîlnire, deși ea nu-mi este dată mie. Intru într-un gang ca să nu fiu văzut din hotel și, în timp ce reflectez asupra acțiunilor pe care va trebui să le întreprind în continuare, zăresc o siluetă cunoscută ce se deplasează pe trotuarul de vizavi. Silueta este impozantă și hipersensibilă, cu șolduri mari, ce forțează în mișcarea lor rochia de in de un galben-limon, și cu niște sîni impunători ce o devansează cu cel puțin 15 centimetri pe proprietara lor. Este Merry Lamour în persoană, care în clipa aceea ajunge la intrarea hotelului, aruncă o privire vicleană și vigilentă în toate părțile și apoi intră.

E inutil să mai aștept. O iau înapoi spre piață și mă opresc în stația de taxiuri. Realizez însă că la această oră circulația e atît de greoaie, încît e puțin probabil ca, luînd o mașină, să ajung mai repede decît mergînd pe jos. În apropiere se află stația de metrou „Le Peltier". Cobor valvîrtej scările, strecurîndu-mă cu dibăcie prin mulțime și ignorînd înjurăturile care se revarsă din urmă asupra mea.

Pe peron este multă gălăgie și plutește o zăpușeală densă, de baie. Tot ca într-o baie, strălucește prin aureolele încețoșate ale luminii fluorescente materialul alb cu care este placat metroul. Mă înghesui în primul tren, reușesc să rămîn aproape de ieșire, rezistînd presiunii puhoiului urcat în urma mea. Cobor în stația Chaussée d'Antin și iau un alt tren, spre République. În jurul meu stau îngrămădiți oameni cu fețe obosite, cu gîndul la activitatea lor cotidiană, la laptele pe care trebuie să-l cumpere pentru cină sau la copiii care trebuie luați de la cămin, asta în timp ce eu reflectez la faptul că, dacă Toni nu intenționează să se prezinte la întîlnire, acolo se va prezenta altcineva, cineva care are interes să rămînă temporar necunoscut.

Lucrul cel mai important și mai neclar deocamdată rămîne sensul numelui Saint-Martin. Dacă e vorba de vreuna din străzile cu același nume, misiunea mea se dovedește lipsită aproape de orice speranță, căci nu dispun nici pe departe de timpul necesar pentru a da o raită prin toate. Numai faubourgul Saint-Martin are o lungime de peste un kilometru. O întîlnire nu se stabilește însă niciodată menționînd doar denumirea unei străzi lungi de peste un kilometru. Iar dacă întîlnirea este chiar la intersecție, Milko s-ar fi referit obligatoriu la Porte-Saint-Martin. Cel mai verosimil e ca întîlnirea să fi fost fixată în stația de metrou Saint-Martin, căci în orașul acesta lumea își fixează, de regulă, întîlnirile în stațiile de metrou. Oricum, nu-mi rămîne altă soluție decît aceea de a ține stația sub observație, urmînd ca ulterior să mă dumiresc dacă întîlnirea va avea loc sub pămînt, sau sus, în stradă.

Trenul huruie prin subteran, gonind din stație în stație. Pe pereții tunelurilor se rînduiesc inscripțiile

galben-verzui obsedante Dubo... Dubon... Dubonnet .. preaslăvind băutura cu același nume. Pe scările peroanelor se deplasează mulțimi compacte. Montmartre... Bonne Nouvelle... Strasbourg — Saint-Denis. Stația următoare, dacă ar fi să dai crezare schemei agățate în vagon, este Saint-Martin. Mă proțăpesc în ușă, gata să cobor. Trenul huruie prin tunel, apoi se aliniază vertiginos cu peronul stației Saint-Martin și, după o clipă, la fel de vertiginos, îl lasă în urmă, ducîndu-mă spre stația République.

Există ceva apăsător, aproape lugubru, în această stație pustie, pesemne de mult închisă din motive necunoscute pasagerilor. Peroanele fără țipenie de om, cufundate în praf, grămezile de saci de ciment și de fierărie, afișele aproape șterse de timp la nu știu ce film al lui Big Crosby, lumina ceţoasă a celor cîteva becuri galbene — totul respiră pustietate și părăsire.

Eu unul însă nu sînt chiar atît de impresionabil, mai ales cînd circumstanțele nu mi-o cer, și de aceea cînd cobor pe peronul însufleţit al stației République, mă gîndesc mai ales cum să fac să mă întorc cît mai repede la Saint-Martin pe jos și că, dacă o stație este închisă pentru circulație, e puțin probabil ca asta să constituie o piedică pentru ca ea să devină loc de întîlnire.

Cînd ajung în cele din urmă la scara pustie cu triviala barieră de piatră și cu inscripția „Métropolitain" prinsă într-un cadru ruginit tip secession, e ora șapte fără zece. Arunc o privire spre intrarea subterană. Este îngrădită cu un grătar glisant, însă netras pînă la capăt. Asta mă pune pe gînduri. Deci nici o întîlnire sub pămînt nu este exclusă. Ba mai mult, dacă această întîlnire este de natură mai deosebită, ea poate avea loc tocmai acolo, sub pămînt.

După ce mă asigur dintr-o privire că nici unul dintre trecători nu mă bagă în seamă, cobor pe scară, trec prin deschizătura lăsată, împing ușa ce se bălăngăne și pătrund în coridorul subteran. Coridorul este cufundat în semiobscuritate, luminat ca vai de lume de cîteva lămpi plasate ici-colo. E rece. Miroase a mucegai

și a umezeală. Pașii mei răsună atît de tare pe ciment, încît sînt nevoit să-mi încetinesc mersul. Scara dinspre peron este și ea pustie și foarte slab luminată. Pe peron nu e țipenie de om. Departe, în stînga, se aude apropiindu-se prin tunel, cu zgomot din ce în ce mai puternic, trenul care vine.

Stația abandonată servește probabil de depozit. Pe peron sînt stivuiți cu grijă numeroși saci de ciment, iar în capătul său zac grămadă cîteva lăzi mari de lemn. Mă îndrept într-acolo și dispar în colțul întunecat din spatele lăzilor exact în clipa cînd vagoanele luminate ale metroului trec vîjîind prin dreptul peronului. Vuietul încetează. Încerc să-mi continuu operațiunea de studiere a cadrului în care mă aflu, dar pe scara de vizavi, pe cea pe care am venit, prind să răsune pași. E Milko. Se oprește pe peron, se uită atent în jur, face cîțiva pași și se oprește din nou în dărătul stivei cu saci de ciment. Apoi își consultă ceasul, scoate o banană din punga pe care o ține în mînă, o curăță și începe să mănînce.

Dacă dispuneam de timp pentru a aranja [illegible] lăzile, mi-aș fi putut face ascunzătoarea mult mai comodă, așa însă trebuie să mă acomodez la posibilitățile existente. Lăzile goale depășesc înălțimea unui stat de om și mă camuflează destul de bine, numai că, pentru a putea privi prin crăpătura largă a uneia dintre lăzi, sînt nevoit să stau în genunchi.

Pe scară răsună din nou pași și pe peron apare Kralev. Milko este evident surprins, căci se oprește din mîncat și-l privește intrigat pe noul-venit.

— Ce-i cu tine, aștepți metroul, rostește Kralev cu vocea sa de goarnă, care, prin spațiul pustiu, răsună într-adevăr ca o goarnă. Trebuie să-ți spun că de la un timp metroul nu mai oprește aici.

Milko tace și continuă să-l privească pe noul-venit

— Te așteptai, probabil, să-l vezi pe Toni, dar Toni are o urgență, așa că eu sînt cel care va trebui să discute cu tine, continuă Kralev. Este vorba de activitatea pe care o desfășori la Centru...

Milko tace, apoi se uită la banana pe care o ține în mînă și începe din nou să mănînce, înghițind încet și parcă cu noduri.

— Inițial am crezut că lucrezi numai pentru noi, continuă brunetul. Apoi mi-am dat seama că lucrezi și pentru francuji...

— Nu lucrez pentru francuji, îi ripostează Milko în surdină, încetînd să mai mănînce.

— Mi-am dat seama de treaba asta cînd le-ai comunicat francujilor că vrem să-l lichidăm pe Bobev, continuă Kralev, ca și cum Milko n-ar fi spus nimic. Pe tine Toni te-a chemat la Bobev abia în ultimul moment și n-ai venit tocmai pentru că, dacă ai fi venit, nu mai aveai cînd să-i previi. Ești singurul care știa de întîlnire și n-a venit... Ești singurul dintre noi care i-ar fi putut preveni pe francuji...

— Am mai explicat de ce n-am venit, obiectează Milko calm și cu un gest parcă mecanic scoate o altă banană. Am avut un mic accident de mașină.

— Accidentul ți l ai pus la cale ulterior, ca să ai un alibi. Ești singurul dintre noi care i-ar fi putut preveni pe francuji...

— N-am prevenit pe nimeni, ripostează Milko în surdină și cu același gest mecanic se apucă să-și curețe banana.

— Va să zică, lucrezi pentru noi, lucrezi pentru francuji, iar mai nou rezultă că lucrezi și pentru bulgari... Adică pentru spionajul bulgăresc.

Kralev tace și se uită fix la Milko. Milko mușcă din banană și mănîncă încet.

— Hai, răspunde, mîrîie brunetul.

— Nu răspund la acuzații stupide, ripostează Milko încetînd să mai mănînce. Dacă-i pe așa, te pot și eu acuza că lucrezi pentru cinci-șase servicii de spionaj, doar că tu ai să vrei să aduc și dovezi.

— Fii pe pace: în privința ta totul este deja dovedit. Anticariatul de pe Saint-Germain — asta îți spune ceva? Dar volumul acela negru, legat, de pe poliță, al treilea de la dreapta la stînga? „Scrisorile persane" ale lui Montesquieu... Numai că printre scrisorile persane

era și una de-a ta .. Scrisă cu cerneală simpatică, firește, doar la atîta lucru ne mai pricepem și noi.

În tunel se mai aude un vuiet ce se intensifică, însă Kralev nu-i acordă atenție. Stiva de saci cu ciment îi ascunde de linia metroului. Vuietul devine tunet și pe lîngă ei zboară vagoanele metroului vîjîind și aruncînd lumini de o clipă peste peronul sumbru și prăfuit.

— Vrei, probabil, și corpuri delicte, mîrîie batjocoritor Kralev după ce vuietul se stinge. Iată și corpurile delicte!

Scoate cu două degete din buzunarul mic al hainei o hîrtiuță subțire și o ridică cu același gest acuzator și impertinent cu care acum cîteva zile îmi fluturase mie pe sub nas bucățica de hîrtie fotografică.

— Eu însumi am dat de ea! proclamă plin de sine Kralev. A trebuit să te filez vreme îndelungată, dar am dat de ea. Și acum sînt trimis ca să ne socotim... Ca să-ți fac socoteala dacă n-ai nimic împotrivă...

Kralev pune foița la loc și își vîră mîna în buzunarul pantalonului. Milko îi urmărește mișcarea, continuînd să țină în mîini punga și banana neterminată

— Există, se înțelege, și posibilitatea de a ți se trece cu vederea, remarcă Kralev fără a-și scoate mîna din buzunar. Dar pentru a ți se trece cu vederea, trebuie să dai cărțile pe față, și asta imediat Să spui absolut tot, chiar aici!

— Așadar, există totuși o posibilitate, mormăie Milko încet, încît abia îl aud. Și ce voi primi în schimb?

— Viața, ce altceva! Nu ți-e de-ajuns?

— Nu mi-e de-ajuns, răspunde Milko la fel de încet. Vezi, dacă ai adăuga ceva și despre operația „Nu-mă-uita", atunci am putea ajunge la înțelegere.

— S-a făcut! Nu-mă-uita e uite aici, pregătită special pentru tine, mîrîie Kralev agitîndu-și mîna în buzunar. Vorbești, sau...

În depărtare se aude din nou vuietul trenului care se apropie.

— Începe mai întîi tu, apoi s-ar putea să zic și eu cîte ceva, ripostează Milko calm.

Vuietul se intensifică și devine tunet. Cei doi stau față în față la adăpostul sacilor cu ciment așteptînd ca

zgomotul să se stingă. Trenul trece vîjîind pe lîngă peronul pustiu. Prin ferestrele luminate apar oameni cu plase în mîini, o fetiță care citește o carte, o femeie în vîrstă cu un copil pe genunchi.

În clipa asta văd că Milko se apleacă, vrînd parcă să îngenuncheze, apoi se răsucește neputincios în lături, scapă punga cu banane și cade pe ciment. Kralev își pune revolverul la loc în buzunar și se îndreaptă aproape alergînd spre ieșire.

Ies din ascunzătoare și mă apropii de cel căzut. Pe cămașa lui Milko a și răzbit o pată lată de sînge. În lumina slabă, fața omului este extrem de palidă, cu ochii larg deschiși, îndreptați spre afișul decolorat al lui Bing Crosby. O mînă este răsucită incomod sub spinarea mortului. Cealaltă mai strînge banana neterminată.

Seara tîrziu, în drum spre locul unde îmi lăsasem mașina, trec pe lîngă „Cafeneaua bulgarului". Strălucind cu neonul și oglinzile sale, localul este pustiu și eu sînt pe punctul de a trece mai departe, cînd, la masa din colț, acolo unde se așază, de obicei, oaspeții patronului, îl zăresc pe Toni.

Stă rezemat în coate în fața unui pahar de Martini, ca și cum ar cugeta profund la ceva, deși e puțin probabil să fie în stare să gîndească în general la ceva, căci e beat mort. Ochi îi sînt tulburi și rătăcitori, iar degetele tutunii îi răvășesc mecanic părul.

— A, în sfîrșit un prieten, mormăie el nedeslușit văzînd că mă apropii. Un prieten într-o seară atît de neagră...

— De ce atît de neagră, întreb eu sec, oprindu-mă la masa lui.

— Păi tu pe ce lume trăiești? N-ai auzit? Milko a fost ucis... A fost găsit acum două ore aruncat într-o stație... Comuniștii i-au făcut de petrecanie... Ia loc, ce mai aștepți...

— Va să zică, am rămas într-adevăr șapte... îngaim eu așezîndu-mă

— Deocamdată, da... Șapte... Număr nefast ? Nu-i însă deloc exclus să rămînem și șase, rostește Toni sumbru, abia învîrtindu-și limba în gură. Ai grijă, frățioare, să nu rămînem și fără tine... Își saltă capul îngreuiat și strigă la chelnerul ce moțăie în spatele barului : Garson, încă două Martini !... pentru pomenire !

CAPITOLUL AL ȘASELEA

— Ce dracu' te-aduce încoace ? mă ia Françoise în primire, introducîndu-mă în antreu, unde se și oprește aruncîndu-mi o privire nemulțumită.

— Draga mea, am venit să te invit la masa de prînz.

— Eu pot să iau masa de prînz și fără tine. Ceea ce, de fapt, mă și pregăteam să fac.

Este, într-adevăr, gata de ieșire — o rochie dintr-un imprimeu scump, cu flori albe și negre și mănuși lungi, albe. Pe femeia asta toate culorile o aranjează.

— Aseară te-am așteptat să vii, nu azi, îmi amintește Françoise, privindu-mă cu aceeași nemulțumire.

— N-am putut, a fost ucis cineva la Centru.

— Știu asta, îmi răspunde ea cu indiferență. Apoi adaugă : Fie, intră totuși. Dacă tot ai venit...

Intrăm în *studio*. Françoise îmi indică din privire un fotoliu și se îndreaptă spre piesa cea mai prețioasă a mobilei, pentru a prepara ceva de băut.

— Deci eliminarea a și început, spune ea punînd pe masă două pahare cu ricard și o mică frapieră cu gheață. Numai că a început altfel de cum te așteptai tu. De fapt, e un lucru care nu mă miră.

— Nu-i vina mea.

— De unde pot eu ști. Ieri ți-am pus la dispoziție un revolver, iar șase ore mai tîrziu un coleg de-al tău este găsit mort, răpus de cîteva gloanțe de același calibru.

— Milko nu mi-a făcut nici un rău ca să-l ucid.

— Mă gîndeam dacă nu cumva ai ochit în Kralev, dar l-ai doborît pe Milko. Cînd omul se trezește pentru prima oară cu o armă în mînă...

— Lasă glumele astea nesărate...

Gust din pahar și-mi aprind o țigară.

— Și acum, ce vrei, să mă ții în tensiune ? întreabă Françoise, luînd și ea una din „albastrele" sale.

— Tensiunea abia urmează, îi spun eu. Françoise, eu am fost martor la scena asasinării.

— Foarte interesant, remarcă nepăsătoare bruneta. De asta îți dai atîta importanță ? Hai, povestește, ce mai aștepți !

Relatez pe scurt cele întîmplate. Trec sub tăcere unul sau două momente, care deocamdată nu-mi sînt nici mie clare și care abia ulterior ar putea fi elucidate. Françoise mă ascultă cu o expresie impasibilă, fumînd și privind îngîndurată spre terasă.

— Pe baza depozițiilor tale, am putea să-l reținem pe Kralev, spune femeia cînd termin relatarea.

— Și să dăm totul peste cap, adaug eu.

— Întocmai. Întrucît însă noi nu lucrăm la Palatul Justiției, nu văd de ce am face-o. Dar ieri de ce nu m-ai informat despre convorbirea la care ai tras cu urechea și despre ceea ce intenționai să faci ?

— Pentru că n-am considerat a fi ceva important. Și pentru că nu mi-ai spus că ții să te informez despre orice fleac. Dacă te-aș fi informat, ai fi spus : bine, acționează.

— Probabil.

— Și rezultatul ar fi fost același.

— Probabil.

— De aceea era de preferat să mă ții tu la curent cu niște lucruri. Habar n-aveam că Milko lucrează pentru voi.

— N-a lucrat pentru noi. Ne-a făcut mici servicii, ca foarte mulți alți emigranți, dar n-a lucrat pentru noi.

— Și nici nu v-a informat că se pune la cale lichidarea-mea ?

— Ne-a informat. Dar asta nu reprezintă altceva decît tocmai un asemenea serviciu mic pe care oamenii de teapa lui îl fac pentru a se pune bine cu poliția.

— Dispuneți de informații că ar fi lucrat pentru bulgari ?

Ea clatină din cap.

— Nici asta. Deși din verificarea făcută azi-dimineață a rezultat că un anumit timp au planat asupra lui asemenea bănuieli. Aici, a venit acum cîțiva ani, la o specializare, apoi a căzut sub influența emigranților și a refuzat să se mai întoarcă în țară. Dar întrucît nu existau motive serioase care să justifice această rămînere, un timp a fost pus sub observație.

— N-are prea multă importanță, spun eu. Să-i lăsăm pe cei morți în pace și să ne întorcem la cei vii. Datele pe care ți le-am cerut sînt extrem de necesare.

— Nu te neliniști, ți le-am pregătit, îmi răspunde bruneta și întinde mîna după geantă. Iată-ți datele pe hîrtie oficială, cu antet, ștampilate și semnate. Dimov ăsta al tău i-a jumulit într-adevăr pe șefii săi americani. Deci, tu faci o mare prostie evitîndu-i...

— Françoise, o întrerup eu luînd hîrtiile, ajută-mă să înregistrăm o convorbire.

— Ce convorbire ?

— Cu caracter amoros.

— Mă dau în vînt după așa ceva.

— Degeaba, căci discuția se va purta în bulgară.

— Unde ?

— La hotelul „Saint-Lazare".

— Cînd ?

— Astăzi, mîine, poimîine — nu știu exact.

— La ce oră ?

— După-amiază, pesemne, pe la cinci-șase.

— S-a făcut. Vom echipa de azi camera. Altceva ?

— Emblema „Scorpion". Cu tot tacîmul.

— E gata. Ai s-o primești. Altceva ?

— Să mergem să prînzim.

— Pe tine omul nu te poate refuza cu nimic, oftează Françoise. Mergem, mai ales că sînt lihnită de foame.

*

— Am pornit la plimbare sau la curse ? bombănește Mladenov văzînd acul vitezometrului.

Zburăm pe Avenue du Général Leclerc cu peste o sută treizeci de kilometri la oră, iar un lider politic este dator să se gîndească la viața sa.

— Am impresia că sîntem filați, îi explic eu fără a ridica piciorul de pe pedala de accelerație.

— Imposibil. Mladenov nu poate fi filat.

— Poate, răspund eu cu blîndețe. Ca oricare altul. Tipii ăștia n-au nimic sfînt.

Pînă în acest moment încă nu sînt sigur dacă sîntem sau nu filați. Cînd îmi arunc însă privirea în oglinda retrovizoare, descopăr că Citroënul negru a apărut din nou undeva în spate, la intersecția Alésia. Reduc puțin viteza pentru a traversa bulevardul Brune, trec de Porte d'Orléans și apăs pînă la refuz pedala de accelerație.

— Dacă sîntem, într-adevăr, filați și dacă ai de gînd s-o ținem tot într-o goană, atunci mai bine să ne întorcem, remarcă nervos bătrînul.

Firește, după ce abia am reușit să-l scot din casă, nu intenționez cîtuși de puțin să-l pierd tocmai acum.

— Nu te teme. N-o s-o ținem tot într-o goană. Vom merge la un meci. Doar cîteva minute am să te rog să mai ai răbdare.

Deși nu arată cîtuși de puțin entuziasmat de promisiunea mea, pentru Mladenov un meci este de preferat perspectivei de a fi desfigurat sau ucis la cea mai mică ezitare a mîinii mele pe volan. De fapt, o sută patruzeci de kilometri nu reprezintă o viteză fantastică pentru un Jaguar, dar cînd acest Jaguar abia se mai ține în încheieturi și prinde să vibreze, ca în cazul de față, viteza devine destul de perceptibilă.

Mai arunc o privire în oglinda retrovizoare și în clipa în care Citroënul negru reapare departe în urma mea, cotesc brusc spre stadionul „Buffalo". Trei minute mai tîrziu îmi parchez deja rabla în mijlocul puzderiei de mașini și, înghiontindu-l ușor pe Mladenov, îl introduc în stadionul ce răsună de strigătele vînzătorilor. Cine dorește, n-are decît să ne caute aici în compania a douăzeci de mii de persoane.

Plimbarea cu bătrînul fusese în prealabil bine chibzuită : avusesem grijă să mă asigur cu două bilete pentru „Buffalo" și să le folosim în cazul că vom fi urmăriți, căci țineam foarte mult ca discuția mea cu Mladenov să aibă loc chiar azi. Biletele cumpărate anti-

cipat ne asigurau locuri într-un sector bun — aproape de pistă și departe de intrări. Dacă i-ar fi trecut cumva prin cap să se țină de noi, ar fi fost încă de departe remarcat, fără a mai vorbi de sutele de înjurături pe care le-ar fi recoltat înainte de a reuși să se apropie de noi.

Stadionul este ticsit de lume. Zeci de vînzători își reclamă cu voce tare și melodioasă bomboanele mentolate și înghețata de ciocolată. Megafoanele revarsă asupra mulțimii un twist răgușit. Undeva în apropiere urlă de mama focului motoare ambalate. Iar deasupra acestei întregi babilonii, o față imensă de femeie, cu un zîmbet orbitor, ne sugerează că preparatele „Persil" spală „ideal", de parcă toată mulțimea asta s-ar fi adunat aici ca să spele rufe.

— Am impresia că ăsta nu e meci de fotbal, rostește Mladenov pe un ton de cunoscător cînd ne ocupăm locurile.

Gîndul că a supraviețuit goanei nebunești îi creează bătrînului o stare de plăcută însuflețire.

— Stock-car, explic eu succint. Meci internațional Franța-Belgia. Și pentru a mă feri de explicații suplimentare, întreb :

— Mi se pare că Lida nu era acasă ?

— A ieșit cu Kralev. Fata asta n-a reușit nici pînă acum să se aclimatizeze. Numai necazuri am de pe urma ei.

— Ce fel de necazuri ?

— Cum, ce fel ? Ți-o încredințasem ție, iar tu te-ai fofilat... Ei, asta ar mai fi de înțeles : tu încă nu ți-ai făcut un rost și nu-ți arde de însurătoare. Apoi a avut ce a avut cu Milko, dar ăla a fost un papă-lapte și bine că a fost un papă-lapte, că n-a ieșit pînă la urmă nimic. Iar acum nu-l mai vrea nici pe Kralev. Tu n-ai decît să crezi ce poftești despre Kralev, dar ăsta-i un om serios și are intenții serioase, iar podoaba de fiică-mea se poartă cu el de parcă n-ar avea de a face cu un bărbat, ci cu un balaur cu o sută de capete.

— Păi văd că ies împreună, ce vrei mai mult ?

— Ies... Dar ca să iasă, trebuie să țip la ea. Și asta după țipete și scene în bucătărie. De parcă s-ar fi ho-

tărît să-mi stea toată viața ca un bolnav în spinare!

Bătrînul tace și privește distrat terenul, care este imens și înconjurat de o pistă comodă și lată. Dar se pare că azi această pistă nu va fi folosită tocmai pentru că este extrem de comodă și situată prea aproape de tribune. Urmează o a doua pistă, interioară, accidentată și desfundată, presărată ici-colo cu bariere alcătuite din butoaie metalice pentru benzină, anvelope auto, mormane de pămînt. În clipa aceea pe teren, în două rînduri lungi, apar, stîrnind mare larmă și vuiet, concurenții.

— A, deci e vorba de un concurs automobilistic, mormăie Mladenov. O întrecere între rable.

— Cam așa ceva, îi răspund eu scurt, căci n-am idee, dar nici nu mă interesează în mod deosebit ce anume reprezintă „stock-car"-ul.

Mașinile intrate pe stadion sînt într-adevăr rable în sensul cel mai propriu al cuvîntului. E vorba de veterani de toate mărcile — Peugeot, Renault, Citröen, Oldsmobil, Chevrolet și chiar un imens Packard antediluvian. Deși bușite și strivite pînă peste poate, ele au o ținută festivă, căci de curînd pesemne, ieri sau azi-dimineață, au fost date cu o vopsea de lac obișnuită. Mașinile unei echipe sînt vopsite în albastru-deschis, iar ale celeilalte, în alb.

— Deci, așa stau lucrurile, spun eu vag în timp ce mașinile celor două echipe se grupează de ambele părți ale tribunelor centrale. Și la ce concluzie s-a ajuns în legătură cu asasinarea lui Milko?

— Păi la ce concluzie să se ajungă? își ridică Mladenov sprîncenele. Comuniștii i-au făcut de petrecanie, e clar. E clar că vor să lichideze Centrul. Oamenii ăștia n-au nimic sfînt.

— Dumneata chiar crezi în ce spui, sau o faci doar așa, pentru propagandă?

— Doar n-o să mă apuc să fac cu tine propagandă! Nu simți încotro se îndreaptă lucrurile?

— Simt. Lucrurile se îndreaptă într-adevăr spre lichidarea Centrului, dar nu de către comuniști, ci din interior.

— Văd că iar vrei să pui totul pe seama lui Dimov și a lui Kralev.

— Exact. Numai că nu e vorba de lucruri pe care le scot din burtă, ci pur și simplu de fapte studiate, care dumitale îți scapă.

— Ei, da, că Mladenov doarme...

— Te adorm ei. Mai ales în ultimul timp sînt puși cu tot dinadinsul să te adoarmă: „*Bai* Marine încoace, *bai* Marine încolo". Și simplul fapt că ei pun atîta străduință să te adoarmă ar trebui să-ți dea serios de gîndit. O anestezie mare precede întotdeauna o mare intervenție chirurgicală. Se pregătesc să-ți amputeze capul.

— Ce vorbe-s astea! rostește Mladenov.

— Păi tocmai asta-i, că nu-s numai vorbe, unii le și transformă în fapte. De ce, mă rog, crezi că l-au lichidat pe Milko?

Pe pista desfundată s-au aliniat două echipe — albii și albaștrii — din cîte șase mașini. În fața lor așteaptă o mașină vopsită în linii albe și roșii, ca o zebră de un soi mai aparte. În clipa aceasta „zebra" demarează slobozind un șuier asurzitor cu sirena, iar în urma ei dau buzna mașinile celor două echipe, presînd și insistînd să înainteze, dar fiind reținute deocamdată de „zebră". Brusc mașina alb-roșie o ia într-o parte și părăsește pista, dînd cale liberă celor două echipe. Rablele se năpustesc pe drumul desfundat, fiecare străduindu-se să le depășească pe celelalte și, totodată, să împiedice înaintarea celei mai apropiate mașini adverse. Se declanșează un șir de izbiri și tamponări de caroserii și de aripi, de bare și de tampoane în vuietul inimaginabil al motoarelor și-n urletul exaltat al publicului.

— Tu știi cine l-a lichidat pe Milko? îmi strigă Mladenov la ureche.

— Știu și cine și de ce, urlu eu răspunzîndu-i. Milko ne simpatiza și ei au simțit că e de partea noastră, de aceea l-au lichidat. Mai zilele trecute s-a l
lev: „Să terminăm odată cu articolele astea anonime! Articolul redacțional trebuie să fie al lui Mladenov! E un nume, o autoritate!" Kralev s-a făcut galben. Și asta pe Milko l-a costat viața...

Versiunea mea nu este întru totul născocită. Realmente nemulțumit de articolele anonime, Milko îi spusese lui Kralev în legătură cu numărul aflat sub tipar că o publicație nu poate fi făcută numai din materiale anonime.

Vuietul din jurul nostru se intensifică. Una dintre mașinile albastre sare în afara pistei și se răstoarnă. Într-acolo se îndreaptă în fugă oameni cu halate albe. Un Plymouth belgian se răstoarnă și el și se aprinde. Șoferul abia reușește să se tîrască din cabină. Celelalte rable continuă să zboare în zigzag, să se fugărească și să se izbească, cu portierele harcea-parcea, cu măștile aproape smulse, tîrîndu-se și zdrăngănind pe jos, cu radiatoare și rezervoare curgînd, făcînd un zgomot de neimaginat și scuipînd nori de fum.

— Dacă era numai pentru asta, s-ar fi mulțumit să-l înlăture din Centru ! îmi urlă Mladenov din răsputeri la ureche.

— N-aveau cum. După ce mă înlăturaseră pe mine, n-aveau cum să-l mai scoată și pe el. Mai ales că Milko nu era singur și neajutorat ca mine, avea legături în rîndul emigranților, care ar fi intervenit... Așa că au recurs la o viclenie : pe mine m-au înlăturat din Centru, pe Milko l-au lichidat, punînd crima pe seama comuniștilor, apoi va veni rîndul dumitale și vina o vor da tot pe comuniști. În felul acesta statu-quo-ul va fi restabilit. Restabilirea statu-quo-ului, asta urmăresc ei, *bai* Marine !. Să-și facă mendrele în voie ca înainte, fără să le mai stea nimeni în cale ! răcnesc eu în urechea lui.

Zgomotul e atît de mare, încît nimeni nu ne aude și nu ne bagă în seamă. Publicul urlă și sare de pe locuri încurajînd distrugerea reciprocă de pe pistă, în timp ce eu și Mladenov facem schimb de urlete în legătură cu o altă distrugere reciprocă, mai puțin numeroasă, dar mai lipsită de scrupule.

— Nu văd ce pot ei avea împotriva mea, se încăpățînează bătrînul. Deocamdată sînt cu ei și nu le stau cu nimic în cale.

— Le stai în cale prin simplul fapt că exişti, că eşti o mare firmă, cum ei nu vor fi niciodată, că americanii ţin la dumneata, deşi grosul banilor intră în buzunarele lui Dimov. Pentru asta te vor lichida Dimov şi Kralev, căci atîta timp cît trăieşti, dumneata vei constitui necontenit o ameninţare pentru ei. Deocamdată ei nu dispun decît de bani, dar după ce te vor lichida, vor dispune şi de toată puterea!

— Ce bani, bre! Faci ce faci şi tot de bani aduci vorba! începe să se enerveze Mladenov, care, la cuvîntul „bani", devine de fiecare dată nervos.

— Ai răbdare să-ţi spun! Şi am să-ţi dovedesc! Cu fapte şi cu acte...

Prima competiţie din douăzeci şi patru de etape e pe terminate. Din cele douăsprezece hîrburi n-au supravieţuit decît două — un Peugeot alb şi un taxi albastru Citroën. În ultima manşă însă, Packardul ieşit din formaţie la un viraj reuşeşte să se urnească din loc şi, în marşarier, intră în Peugeot răsturnîndu-l. Echipa Franţei iese învingătoare, deşi cu un singur reprezentant.

Deasupra stadionului se aşterne o linişte relativă. Ambulanţe şi maşini de remorcat se deplasează în grabă şi curăţă terenul. Ţipetele contenesc. Prinde să bîzîie zgomotul uniform al discuţiilor calme.

Scot din buzunar actele oficiale eliberate de bancă şi i le întind lui Mladenov cu un gest nepăsător.

— Deşi mai adineaori mi-ai zis că ai verificat totul, aruncă totuşi o privire şi pe extrasele astea.

Mladenov examinează actele în grabă, apoi le mai citeşte o dată, cu atenţie :

— Nu se poate...

— Ei, asta-i bună : „Nu se poate". Parcă n-ai vedea că-i vorba de nişte hîrtii oficiale. În afara contului pe care-l ştii dumneata, Dimov mai are alte două, unde-şi depune lunar veniturile secrete. Aşa că, în linii mari, ai dreptate : primiţi amîndoi la fel, doar că partea lui e înmulţită cu zece...

Contasem eu, firește pe un anumit efect al acestor extrase de cont, dar nu într-o asemenea măsură. Faţa

lui Mladenov devenise treptat pămîntie, buzele vinete, ochii i se umpluseră de sînge.

— Mi-o plătește el pentru asta... Îmi poți lăsa actele ?

— Păi pentru dumneata le-am procurat. Vreau însă să te previn : fără prostii ! În momentul de față atmosfera este atît de încărcată, încît vei fi lichidat chiar și la cea mai mică încercare de răzvrătire. Trebuie să-ți intre bine în cele din urmă în cap acest lucru, *bai* Marine : te vor lichida fără să stea o clipă pe gînduri !

Mladenov încearcă să fie lucid și să-și stăpînească furia. Apoi îmi întinde hîrtiile :

— Mă rog, ține-le la tine. Și ce-i de făcut în cazul ăsta ?

În același moment, douăzeci și patru de mașini, îngrămădite dincolo de „zebra" alb-roșie, demarează brusc, umplînd stadionul cu vuietul motoarelor.

— Am să-ți spun ce-i de făcut, răcnesc eu din răsputeri. M-am gîndit la toate. Și fii convins că noi îi vom avea pe ei, nu ei pe noi !

Actuala competiție reprezintă o adevărată orgie a distrugerii. Mașinile sînt atît de îngrămădite una într-alta, încît mai mult se izbesc decît înaintează și deasupra turmei alb-albastre se răsucesc nori de fum de benzină. Rareori reușește cîte o rablă să se desprindă, urmată însă pe loc de alte cîteva, care-i taie calea, o izbesc din spate și lateral, pînă ce o aruncă la vreo cotitură în afara pistei. Publicul urlă frenetic, agitînd stoluri de brațe, umbrele și pălării.

— Nu plecăm ? se încruntă Mladenov. Simt că-mi plesnește capul în balamucul ăsta.

— N-avem cum să ne strecurăm de aici. Va trebui să așteptăm pînă la sfîrșit.

Și noi continuăm să rămînem în mijlocul mulțimii, preocupați de treburile noastre, în timp ce pe terenul din față, cu mîinile încleștate pe volan, bieții mercenari luptă pentru prestigiul și viața lor, înecîndu-se în fumul otrăvitor de benzină, dîndu-se de-a berbeleacul și strecurîndu-se anevoie din mașinile cuprinse de flăcări.

În micuța cafenea din Montrouge nu se află decît cîțiva clienți de-ai casei, instalați la bar. Mesele din fața cafenelei sînt goale. De aici șoseaua se vede destul de bine, orice nou-venit poate fi de departe remarcat.

— În primul rînd, îi spun eu sorbind din paharul cu bere, nici un fel de discuții acasă. În locuința dumitale e instalată aparatură.

Mladenov dă să exprime ceva ce ar putea fi îndoială sau nemulțumire, dar eu îl opresc cu mîna.

— Din moment ce ți-o spun, înseamnă că așa e. În al doilea rînd — cît mai puține contacte cu mine. De căutat am să te caut numai eu, și asta doar în caz de forță majoră. Și în al treilea rînd — nici un fel de aluzii din care să reiasă că ai fi suspicios sau nemulțumit. Ca și cum n-ai aflat nimic și nu s-ar fi întîmplat nimic.

Pînă aici Mladenov nu are nici o obiecție la sfaturile mele. Cu teama ce-l caracterizează, acceptă pe loc orice măsură de securitate.

— Principala noastră sarcină este să-l scoatem pe Dimov din formație Asta îți va asigura primul loc. Mai întîi va trebui însă să-l scoatem din țițîni și să-i orientăm furia în altă direcție, în afara noastră. Diseară, mîine sau cel mai tîrziu poimîine, îți voi aduce o înregistrare. Ai un magnetofon ?

— La ce-mi trebuie ? ridică Mladenov din sprîncene.

— Bine, îți aduc eu și un magnetofon. Îl chemi pe Dimov și-i pui înregistrarea. Are să-și iasă din minți, dar nu împotriva ta sau a mea. Ceea ce și urmărim, de fapt.

— Și dacă mă întreabă de unde am înregistrarea ?

— Îi spui că înregistrarea ți-a fost adusă de un francez, care s-a prezentat ca angajat al hotelului „Saint-Lazare". Că acesta ar fi zis că înregistrarea va fi de mare interes pentru prietenul dumitale Dimov și ți-a cerut pe ea cinci sute de franci, fiind în mari dificultăți financiare, iar dumneata ai luat-o pe două sute... .

— Și dacă Dimov n-are să creadă ?

Asta n-are nici o importanță. Te asigur eu că după ce ascultă înregistrarea, gîndurile lui se vor îndrepta în cu totul altă direcție...

— Cred că n-ar strica, pentru a fi și mai convingător, să-i cer cei două sute de franci ?...

— Firește. Ca să pună mîna pe rola asta, dă el și mai mult...

— Dar despre ce fel de înregistrare e vorba ?

— Ai să vezi. Doar o s-o asculți... Și ține seama că asta nu va fi decît prima mișcare.

— Ai chibzuit totul temeinic ?

— Totul. Pînă la ultimul amănunt. Și în toate variantele posibile. Fii pe pace. S-ar putea să nu treacă nici măcar o săptămînă și dumneata să ajungi în fruntea Centrului.

Scurtez deliberat termenul, ca să-i insuflu bătrînului mai mult curaj. Cînd e vorba de termene apropiate, pînă și cei mai slabi de înger capătă curaj, fără a realiza însă că pentru a trece pe lumea cealaltă e de ajuns și o singură secundă.

Cînd mă întorc însă în aceeași seară acasă cu magnetofonul proaspăt cumpărat, beneficiez și eu de o anumită doză de curaj. Pe masa din *studio* mă așteaptă o piesă bine ambalată, aducînd a aparat de radio auto, iar lîngă ea — o rolă cu bandă de magnetofon.

Pregătesc magnetofonul pentru redare și pun rola reflectînd abătut la această soartă a mea de a trăi și de a mă mișca parcă gol sub privirile unor necunoscuți. Ți se ascultă convorbirile, ești urmărit cu mașinile, ți se intră și ți se pleacă din locuință în lipsa ta.

Pornesc magnetofonul și banda începe să se învîrtească lent !

„Toni, dragostea mea, nu mai pot fără tine... De-o sută de ori pe zi simt nevoia să te am lîngă mine..."

E vocea catifelată și lascivă a lui Merry Lamour. Urmează replica acră a lui Toni :

„Ai de gînd să-mi dai în sfîrșit cei trei sute de franci pe care mi i-ai promis, sau ai să arunci din nou vina pe tembelul ăla de Dimov..."

Și așa mai departe.

*

Lugubra prezicere a lui Toni se împlinește și pentru a doua oară. Doar că nici de astă dată următorul nu sînt eu. Următorul e Toni însuși.

Înmormîntarea se dovedește a fi mult mai solemnă decît mă așteptam. În urma carului mortuar — o mașină neagră — care se deplasează cu o viteză mai mare decît s-ar cuveni într-o asemenea ocazie, mai zboară vreo cincisprezece mașini, în care, în afara oamenilor de la Centru, se află și reprezentanți ai diverselor fracțiuni ale emigrației. O mare durere îi împacă pe oameni.

Bătrînul meu Jaguar se deplasează la urmă de tot, netransportîndu-l decît pe propriul său stăpîn. E plictisitor să fii singur și sînt convins că Mladenov n-ar fi refuzat să-mi țină companie pentru a face economie la taxi, dar nu e momentul în care să ne permitem intimități.

Intrat pe bulevardul Clichy, cortegiul se destramă, apoi cotește spre cimitirul din Montmartre. Operația de parcare a mașinilor ia destul timp și creează un anumit haos în desfășurarea procesiunii funerare, dar îndoliații reușesc în sfîrșit să se regrupeze în urma catafalcului spre a-l conduce pe defunct pe ultimul drum. Trecem pe sub podul larg de fier, pe care mașinile rulează cu zgomotul lor banal și cotidian, și apucăm pe aleea principală, pe lîngă capele, plăci comemorative și tot felul de sculpturi de ființe înaripate. Toni se va odihni în acest cimitir împreună cu Heine și Stendhal.

Cînd ajungem la locul respectiv, totul este deja pregătit pentru coborîrea sicriului. Cineva trebuie să rostească totuși o cuvîntare. Această onoare îi revine lui Mladenov, decanul de vîrstă. Așa cum stă în lumina cenușie a dimineții înnorate, îmbrăcat cu costumul său negru, cu fața palidă și buhăită, bătrînul are într-adevăr o expresie de tristețe solemnă. Își ridică mîna osoasă într-un gest retoric de duzină și anunță că-l înmormîntăm pe scumpul și neuitatul nostru confrate Toni, dar aici se poticnește, neamintindu-și numele de familie al defunctului, care întreaga viață a fost pentru toată lumea pur și simplu Toni. „Tenev", îi șoptește Kralev cu

vocea sa de trîmbiță. Da, scumpul și neuitatul nostru Toni Tenev.

Cuvîntarea funebră, inițial oarecum fără vlagă și dezlînată, capătă treptat nerv și orientare ideologică. Însuflețit pesemne de gîndul că în curînd va fi unicul șef al Centrului și că are în preajmă două duzini de reprezentanți ai emigrației în fața cărora trebuie să brieze, Mladenov începe să vorbească despre tînăra gardă de luptători, garda de nădejde, al cărei reprezentant este răposatul, precum și despre fapte de arme, de eroism și spirit de abnegație, ca și cum Toni ar fi căzut pe cîmpul de luptă și n-ar fi fost ucis de șeful său pentru o stupidă poveste de alcov.. Sînt rostite și cîteva cuvinte despre idealurile noastre naționale, pe care le slujim cu toții după puterile noastre, despre libertate, al cărei soare va trebui mai devreme sau mai tîrziu să lumineze mult-încercata noastră patrie, precum și despre faptul că orice asemenea pierdere, oricît de grea ar fi ea, trebuie să constituie un semnal de luptă pentru o și mai puternică strîngere a rîndurilor. După care lui Toni i se adresează un apel să se odihnească în pace și să-i fie veșnică amintirea.

Poate tocmai pentru că este rostită în vechiul și apreciatul stil, verificat de timp, al anilor treizeci, cuvîntarea produce un anumit efect. Cîteva reprezentante ale sexului frumos slobod două-trei lacrimi și chiar Șarpele rămîne cu gura căscată și nemișcat ca un buștean, uluit probabil de faptul că se pot spune atîtea vorbe despre un neisprăvit ca Toni.

Răsună apoi răpăitul specific și identic în toate colțurile lumii al bulgărilor ce cad pe sicriu și îndoliații încep să plece. Primii pleacă Dimov, Kralev și Mladenov, urmați de Corb și de Șarpe, iar în urma lor — reprezentanții fracțiunilor emigrației. Eu stau puțin mai deoparte, între un chiparos și o alegorie de piatră năpădită de mușchi, și aștept plecarea lui Merry Lamour pentru a putea intra în vorbă cu ea. Dar nici Merry nu se grăbește și așteaptă, la umbra unei capele, plecarea celorlalți. În cele din urmă, după ce toată lumea părăsește locul, ea se apropie de mormîntul proaspăt și pune pe

furiș pe țărîna lui buchețelul de nu-mă-uita pe care pînă acum l a ținut ascuns între mănuși și geantă Gest mișcător și discret

Cînd mă apropii de îndoliată, corpul ei masiv aproape că tresare de spaimă.

— Trebuie să discutăm ceva cît mai repede și între patru ochi, turui eu în șoaptă.

Mirată din cale-afară de propunerea mea, femeia mă privește, dar clatină din cap : .

— Exclus. Dimov mă așteaptă la mașină.

— Atunci ne vedem mai tîrziu . .

— Unde ?

Indic o adresă pe care abia în dimineața asta am aflat-o de la Francoise

— Cînd ?

— Peste o oră. Se poate ?

Ea încuviințează din cap. Apoi aruncă o privire vigilentă în jur și își continuă drumul spre ieșire.

Mai aștept cîteva minute pentru a fi sigur că toți îndoliații s-au risipit, după care părăsesc și eu cimitirul și mă îndrept spre Jaguarul parcat ceva mai încolo, pe bulevard.

Locuința din fobourgul Montmartre, a cărei cheie am primit-o de la Françoise, se dovedește a fi un mic apartament, cam întunecos, dar confortabil, bine utilat cu tot ce e necesar, inclusiv, după toate probabilitățile, și cu aparatură de ascultare. Aceasta din urmă este în prezent pentru mine lipsită de orice importanță, cu conditia ca cel care ascultă să nu fie Dimov.

In frigiderul din bucătărie descopăr, plăcut surprins, o sticlă de ricard și apă gazoasă. Îmi torn o doză moderată din băutura gălbuie, îmi aprind o țigară „verde" și mă așez să-mi trag nițel sufletul în micul hol. Mobila din hol este uzată, dar destul de potrivită pentru întîlniri de lucru cu persoane necunoscute. Există chiar și o canapea roșie-zmeurie, deasupra căreia este agățată o farfurie de porțelan cu inscripția : „Să nu faci dragoste sîmbăta, pentru că nu vei mai avea ce face duminica". Oportună prevenire — hotărăsc eu în gînd, deși astăzi nu-i sîmbătă, apoi trec la alte probleme.

Moartea lui Toni survenise ieri după-amiază, exact la o zi după ce Dimov intrase în posesia înregistrării. În timp ce se cinstea cu Corbul la „Cafeneaua bulgarului", Toni. simțise brusc că i se face rău, iar puțin după aceea decedase. Medicul de casă al oamenilor de la Centru — un emigrant cu un imens cap chel și cu ochelari fumurii — constatase că e vorba de un atac de cord provocat de abuzul de alcool. Diagnosticul, deși foarte verosimil în cazul lui Toni, nu fu crezut de nimeni ca fiind real. Se vede treaba că legăturile lui Tony cu Merry Lamour constituiau de mult un secret public. Așa că toată lumea căuta cauza crizei cardiace în ultimul pahar băut de răposat, adus de Corb la porunca șefului său. Oricum, nimeni nu avea de gînd să răscolească o poveste care, cu excepția victimei, nu aducea nimănui nici un prejudiciu și față de care nici autoritățile nu manifestau vreun interes.

Imi termin paharul și-mi consult ceasul doar așa, ca să știu cît e ora, căci ar fi o naivitate să te aștepți la punctualitate din partea unei femei ca Merry Lamour. După douăzeci de minute de la ora fixată, se aude soneria de la ușă și eu mă ridic să-mi întîmpin musafira.

— Abia am scăpat. Nici măcar n-am reușit să-mi schimb costumul, îmi explică ea, răsuflînd ușor precipitat și cercetînd la repezeală ambianța, pesemne pentru a se dumiri dacă locuința este pentru întîlniri de alcov sau de lucru.

Femeia se așează pe canapea, își aruncă geanta și mănușile și oftează :

— În ultimul timp Dimov al nostru a devenit extrem de suspicios. . .

— Sper că n-ați fost urmărită. În condițiile actuale n-ar fi un lucru prea oportun.

— Nu vă speriați, nu sînt profană, mă liniștește ea.

Aceste cuvinte îmi amintesc pe loc de modul ei viclean de a iscodi de jur împrejur cu privirea, dar nici asta nu mă liniștește pe deplin. Merry Lamour se lasă pe canapea, își încrucișează coapsele masive și mă privește cu un zîmbet încurajator. Costumul ei negru este într-adevăr de doliu, dar privelișteа de sub fusta sus ridicată lezează puțin impresia de îndurerare. De fapt,

imensele ei coapse dezgolite nu mă intrigă în mod deosebit : femeile predispuse la îngrășare nu sînt genul meu.

— Este vorba de viața dumneavoastră, îi spun eu în loc de introducere.

Merry își așază imediat picioarele unul lîngă altul și se apleacă înainte.

— De viața mea ? Vreți să spuneți...

— Exact, încuviințez eu. Viața dumneavoastră este în pericol. Cauza morții lui Toni vă este cunoscută, sper ?

— Firește : un atac de cord.

— Se pare că dumneavoastră sînteți singurul om din toată emigrația care nu este încă la curent. Toni nu a murit de un atac de cord, ci pur și simplu a fost otrăvit. L-a otrăvit Dimov, sau mai exact Corbul, din ordinul lui Dimov.

— Nu se poate...

— Sper că realizați de ce l-a otrăvit Dimov pe Toni. Rămîne să vă mai pun la curent cu cîteva amănunte. Dumneavoastră vă întîlneați cu Toni la hotelul „Saint-Lazare". Discuția pe care ați purtat-o însă cu el la ultima întîlnire a fost înregistrată pe bandă de magnetofon...

— Nu se poate...

— Conținutul acestei discuții a fost în linii mari următorul...

Repet din memorie momentele mai importante ale înregistrării, fără a evita replicile erotice ale lui Merry și nici epitetele lui Toni la adresa lui Dimov. Femeia stă și mă ascultă cu gura căscată, aproape tot așa cum stătuse și Corbul la înmormîntare.

— Iar această bandă i-a fost predată de către un ticălos lui Dimov și se află în prezent în posesia acestuia...

— Nu se poate...

— Și tocmai din cauza acestei benzi a fost asasinat Toni. Mă tem ca nu cumva tot din cauza ei să vi se tragă și dumneavoastră moartea.

Un altul în locul lui Merry m-ar fi întrebat probabil de ce anume mă preocupă atît de mult soarta sa. Merry însă nu manifestă asemenea suspiciuni. Merry Lamour

consideră absolut normal ca întreaga omenire să fie preocupată de viitorul ei.

— Are să mă sugrume, șoptește îndoliata. N-am pomenit niciodată un bărbat mai gelos.

— Nu-i exclus să vă și sugrume Dar asta n-o să se întîmple chiar imediat. Ci peste cîteva zile. Dacă ați muri imediat după Toni, s-ar isca niște bănuieli...

— Ce să zic, frumos mă mai liniștiți !

— Acum nu e nevoie să ne liniștim, ci să luăm măsuri. Dacă veți da dovadă de precauție și-mi veți urma sfaturile, vă pot garanta o viață îndelungată.

— Și ce trebuie să fac ?

— Ajungem noi și acolo. Spuneți-mi mai întîi cum stă treaba cu testamentul ?

Merry Lamour mă privește suspicios :

— Ce testament ?

— Și-a făcut Dimov testamentul în favoarea dumneavoastră ? o ajut eu.

Și văzînd că privirea femeii devine și mai suspicioasă, adaug :

— Urmăriți-mă bine, Merry : ceea ce vă revine prin lege nu vă poate lua nimeni și n-am permite nimănui să facă o asemenea tentativă. Pur și simplu eu vreau să știu dacă v-ați asigurat în caz că lui Dimov i s-ar întîmpla vreo nenorocire.

Femeia tace un timp, fixînd cu privirea virfurile ascuțite ale pantofilor ei eleganți, și își încordează circumvoluțiunile cerebrale. Gîndurile i se reflectă atît de clar pe fața ovală și nătîngă, ca și cum le-aș urmări pe un ecran. Nefiind chiar atît de neajutorată în problemele materiale, Merry ajunge curînd la concluzia că dacă lui Dimov i se întîmplă vreo nenorocire, ea nu va avea decît de cîștigat.

— Testamentul e făcut demult, și încă după toate regulile, rostește în cele din urmă îndoliata. De ce credeți dumneavoastră că m-am încurcat cu boșorogul ăsta ? Păi el nu mai e bun de nimic altceva decît să mă spioneze și să-mi otrăvească viața. La început a încercat să mă ispitească cu niște fleacuri. dar după ce a văzut că cu Merry Lamour așa ceva nu ține. s-a învoit să facă testamentul. Asta nu-i o problemă, a

întors-o pînă la urmă boșorogul. Că el, cică, n-are alți moștenitori.

— Bine, încuviințez eu. Din cîte știu, îi folosiți mașina, nu-i așa ?

— Păi de ce să nu i-o folosesc ?

— Perfect. Aveți o cheie a dumneavoastră ?

— N-am.

— Nu-i nimic. Și mai bine. Deocamdată nu vi se cere decît următorul lucru : să-i luați încă astăzi mașina sub un pretext oarecare. Înainte însă de a-i restitui cheia, scoateți medalionul cu „scorpionul" și înlocuiți-l cu cel de aici.

La cuvintele astea îi întind lui Merry Lamour emblema ce-mi fusese procurată de Françoise.

— Leit ca al lui ! exclamă îndoliata. Asta-i tot ?

— În ceea ce vă privește, asta-i tot deocamdată. Dar să vă purtați ca și cum nu s-a întîmplat nimic, ca și cum n-ați discutat cu nimeni și n-ați aflat nimic.

— În privința asta puteți fi pe pace. La figuri de-astea mă pricep de minune, doar am fost artistă.

Își ia geanta și pune emblema într-un mic compartiment al ei.

— Și nu vă lăsați geanta așa, la întîmplare.

— Fiți pe pace. De geantă nu mă despart niciodată, Dar ce interes aveți să schimbați medalionul ?

— Are și treaba asta rostul ei. Am să vă explic ulterior.

— Aveți însă grijă să nu mă sugrumc. Asta înnebunește cînd îl apucă gelozia...

— V-am spus : fiți liniștită. Urmați-mi sfaturile și veți trăi pînă la adînci bătrînețe.

— Ține-mă, Doamne, cît mai mult tînără...

— La fizicul dumneavoastră asta nu e greu. Sînteți o femeie fermecătoare, Merry ! Înaltă și durdulie, așa da femeie !

— Adevărat ? se luminează îndoliata și din nou se reazemă pe spate pentru a-și dezgoli coapsele. Iar aici toți bărbații sînt leșinați după scrumbii...

— Agățătoare pentru lenjerie modernă, spun eu disprețuitor. Asta ține tot de preversiune... Apropo, adineaori ați pus flori de nu-mă-uita pe mormîntul răposatului...

— Sînt de o sensibilitate absurdă, recunoaște Merry dezgolindu-și și mai mult coapsele masive.

— Asta îmi amintește de ceva. N-ați auzit cumva ca în discuțiile dintre Dimov și Kralev să vină vorba de nu-mă-uita ?

— Ei nu discută niciodată în prezența mea. În orice caz, să nu vă faceți iluzii că cei doi pot vorbi despre flori. . .

— S-ar putea să aveți dreptate, încuviințez eu și-mi consult ceasul. Cred că e timpul să plecăm.

Este evident că Merry ar fi dispusă să mai rămînă o vreme, dar nu obiectează.

— Și dumneavoastră îmi sînteți foarte simpatic, spune ea cu un zîmbet plin de promisiuni, apropiindu-se de mine. M-am săturat de bătrînii ăștia cu care te plictisești de moarte.

Spre sfîrșitul acestei fraze, bustul imens al actriței s-a lipit deja de toracele meu. Merry Lamour este un om prețios, cel puțin deocamdată. Așa că-mi frînez pornirea de a o respinge și-mi așez mîinile amical pe umerii ei solizi. Ea însă nu prea înțelege ce înseamnă o pură prietenie și în clipa următoare buzele-i voluptoase se lipesc de ale mele.

— Mă faceți să-mi pierd mințile, rostesc eu precipitat, îndepărtînd-o ușor. Din păcate, trecem printr-o perioadă grea și orice clipă e prețioasă. Ce ați spune de o întîlnire mîine dimineață pe la șapte tot aici ?

— Pe la șapte ? Păi eu la ora șapte încă dorm ! Auzi, întîlnire la ora șapte ! Numai de una ca asta n-am mai auzit !

— Asta-i situația. Furișați-vă fără să vă vadă Dimov. Tot aici, ne-am înțeles, nu-i așa ?

— Fie, oftează Merry. Dar să știi, băiete, că asta numai pentru tine o fac.

Ea a trecut pe neașteptate la „tu", ceea ce constituie un motiv în plus pentru a accelera despărțirea.

*

— Va trebui să te însurăm, *bai* Marine, spun eu. Și asta nu mai tîrziu de mîine . .

— Ce, ai început să faci bancuri cu mine? sare în sus bătrînul tocmai pentru că știe că nu mă țin de bancuri. Mladenov nu-i o maimuță!

Se lasă seara. Noi stăm pe o bancă pe Pont des-Arts. Aproape de noi, ca o ilustrare la denumirea podului, s-a oprit un pictor amator cu nasul ca un cioc și cu o beretă decolorată pe cap și, deși lumina este foarte sărăcăcioasă, trîntește și întinde cu un cuțit culori pe pînza sa. Amatorul are o înfățișare total nevinovată, dar eu am măsurat totuși în gînd distanța de la el pînă la noi și exclud posibilitatea ca el să ne audă. De cealaltă parte a noastră, cu mult mai departe, două perechi de tineri, aplecați peste parapet, ne oferă priveliștea posterioarelor lor. Tinerii urmăresc apropierea unui mic vas de pasageri, scăldat în lumina electrică.

— Uneori cauza ne cere tuturor jertfe imprevizibile. Va trebui să te însori chiar mîine.

— Dar de ce nu te însori tu? mă întreabă furios bătrînul.

— Vezi, asta-i o posibilitate la care încă nu m-am gîndit. Dacă te încăpățînezi cu refuzul, va trebui să mă jertfesc eu.

Așa cum ne-am instalat, pot ține sub observație podul pe întreaga lui întindere. Nimic suspect. Din cînd în cînd pe lîngă noi trec oameni grăbiți și turiști cu aparate de fotografiat, căscînd gura spre Luvru sau spre Institut.

— Dimov trebuie să dispară din Centru, reiau eu tema. Altminteri, vom dispărea noi doi. Dimov va dispărea în cel mai scurt timp. Dar o dată cu el vor dispărea și banii săi.

— Cum adică?

— Păi uite așa: el a făcut un testament prin care lasă totul lui Merry Lamcur. Așa că banii îi va lua Merry Lamour, iar pe dumneaei, după cum știi, prea puțin o interesează cauza noastră și Centrul. Noi nu-i putem permite să toace o adevărată avere cu fel de fel de escroci.

— Păi cum s-o împiedicăm?

— Unul dintre noi trebuie să se însoare cu ea și să pună banii la loc sigur. Inițial mă gîndeam că dumneata să faci asta, dar dacă te încăpățînezi cu refuzul...

— Stai, mă oprește bătrînul. Dacă lucrurile stau astfel și dacă, într-adevăr, ne-o cere cauza, n-ar fi exclus să accept o asemenea jertfă. Mladenov, după cum știi, nu s-a menajat niciodată cînd cauza l-a solicitat. Problema este dacă se va învoi Merry Lamour.

— Asta las-o pe mine. Auzi, să nu se învoiască! Cum să nu se învoiască! Păi pentru ea va fi o onoare și o plăcere să-l aibă pe Marin Mladenov de soț.

— În ceea ce privește plăcerea, asta nu mai știu, mormăie bătrînul. Pentru că ne cunoaștem. Emile, trebuie să-ți spun că pentru mine femeile nu mai prezintă de mult nici un interes. Nu știu dacă mă înțelegi.

— Asta nu contează. Căsătoria va avea o importanță pur simbolică. Cu excepția părții materiale.

— Și partea materială?

— Cît se poate de simplu: o vom determina pe Merry să retragă banii și să ți-i încredințeze pentru operații rentabile. Dumneata ești un om cu o reputație imaculată, iar Merry nu se pricepe defel la treburile astea, ce mai, lasă toată problema asta pe seama mea. În cîteva zile banii vor fi transferați pe numele dumitale.

— Frumos, contez pe tine. Și încă ceva: după cum știi, eu sînt un om cu vederi largi, dar dacă prietena asta o să-și dea poalele peste cap, acest lucru va dăuna bunului meu renume, ca să nu mai vorbim de cheltuieli. N-o să mă bag în viața ei, dar să păstrăm totuși o decență...

— Nu-ți face griji. Merry nu-i deloc așa cum vor s-o scoată unii. Există niște idioți care consideră că dacă o femeie a fost artistă de cabaret înseamnă că obligatoriu trebuie să fie și curvă.

Întunericul se face mai compact. Copacii de-a lungul cheiului devin cenușii și neclari. Vizavi, lunga fațadă a Luvrului se întunecă ajungînd aidoma unui perete negru, iar dincolo de ea pulsează într-o aureolă tulbure cerul îmbibat cu lumini electrice. Pictorul își strînge vopselele și dispare undeva cu pînza sa udă. Tinerii au plecat.

Podul este pustiu și în fața noastră se întinde suprafața întunecată a Senei tocmai pînă la Carrousel, brodat cu aureolele argintii ale lămpilor sale.

— Și ce mai e cu operația „Nu-mă-uita"? întreb eu făcînd pe indiferentul.

— Care nu-mă-uita?

— Așadar, nu ești la curent. Acum ți-e clar pînă unde au împins ăia doi lucrurile: nu numai că iau banii, dar te țin și la distanță de proiectele Centrului...

— Păi stai, măi omule, ce-i cu această nu-mă-uita?

— Am să-ți spun și asta, dar după ce mă dumiresc eu mai întîi. Iar acum să ne ocupăm de sarcinile noastre cele mai apropiate. Mîine dimineață trebuie să ne vedem la ora opt și jumătate fix în fața primăriei din arondismentul 9. De mireasă mă voi îngriji eu.

— De acord. Dar ia fă bine tu și du-mă undeva să pun ceva în gură, că leșin de foame.

— Păi cum așa, nu te așteaptă Lida? întreb eu cu speranța că mă voi descotorosi de el.

— În seara asta e cu Kralev.

— Deci, lucrurile au pornit pe calea cea bună...

— N-a pornit nimic. Dar Kralev e mort după ea și n-o lasă o clipă în pace.

— Te sfătuiesc să n-o împingi în brațele lui Kralev, n-o neferici.

— Ți-am spus doar că el insistă! Pur și simplu a înnebunit! Pe tine contam eu, dacă vrei să știi, dar tu nu mi-ai îndreptățit speranțele.

— Acum nu-mi arde de așa ceva, *bai* Marine. Trebuie să salvăm Centrul.

Ne ridicăm de pe bancă și pornim spre malul stîng.

— Undeva pe-aici există un restaurant bulgăresc, îmi amintește bătrînul. Nu ne-ar strica defel niște frigărui și o fasole bună. Orice aș face, nu mă pot franțuzi și gata. Așa sînt eu educat, întotdeauna dau prioritate elementului patriotic.

— Lasă elementele patriotice pentru altă dată, îl întrerup eu. Și zilele astea ține-te cît mai departe de restaurantele bulgărești.

— Bine, domnule, o să mă mulțumesc și cu un steak franțuzesc. Dacă așa cere conspirația.

Reiese că conspirația cere nu numai un steak franțuzesc, dar și o cantitate mare de bere alsaciană. Așa că ajung acasă după miezul nopții.

Pornesc pe cele nouăzeci și două de trepte în sus, dar pentru că automatul electric este reglat pesemne de electricieni ca Mladenov, lămpile de pe scară se sting undeva spre a optzecea treaptă. Îmi continuu drumul pe întuneric și tocmai cînd să ies pe palierul meu, piciorul mi se împiedică de un corp moale și nemișcat.

„Următorul la rînd", îmi trece prin minte. Scapăr un băț de chibrit și o văd pe Lida, cuibărită pe o treaptă și rezemată de balustradă. O zgîlțîi de umăr. Ea își deschide ochii mari, căprui, ușor întunecați de somn:

— Ridică-te! Ce cauți aici?

— Pe dumneata te aștept, explică fata și, luîndu-mi mîna, se ridică.

— Să nu spui că am avut întîlnire și că ai uitat să vin.

— Lasă ironiile, mormăie ea obosită. Trebuie să vorbesc cu dumneata... Trebuie să mă ajuți...

— Bine, vom discuta, oftez eu și pornesc cu ea pe scară în jos.

— Unde mă împingi? Abia mă mai țin pe picioare.

— Și eu. În casă însă nu se poate discuta. Vecinii mei sînt niște oameni foarte curioși. Tot timpul trag cu urechea.

Ne urcăm în Jaguar și demarez spre cartierul halelor, considerîndu-l cel mai apropiat și cel mai potrivit pentru discuții nocturne.

Cartierul acesta, pustiu și mort ziua, se trezește la viață pe înserate și abia noaptea trăiește de-adevăratelea. Parchez mașina pe chei și intrăm pe jos în labirintul străzilor înguste În pasajele dintre clădirile vechi e lumină și zgomot. O mulțime compactă se deplasează parcă fără nici o noimă în toate direcțiile printre camioanele ce vîjîie în viteza întîi și electrocarele ce se strecoară cu iscusință. Hamali încarcă și descarcă saci și lăzi în fața unor magazine și depozite larg deschise, strălucind în lumină. Toți se mișcă la fel de febril și haotic, ca și cum cartierul s-ar evacua, amenințat de o iminentă

catastrofă. Bîzîie motoare, răsună izbituri de bidoane și navete, se aud strigăte și înjurături și prin întunericul umbrelor, în aureola electrică a zilei nocturne plutesc cărnuri roșii-închis, fructe portocalii, verze de un verde-deschis, pești de un albastru transparent, lămîi galbene, păsări alburii jumulite.

În jur există multe lucruri de văzut, mai ales dacă n-ai alte treburi, dar fata de lîngă mine pășește cu ochii în gol, ca și cum n-ar realiza nici măcar unde anume am ajuns. Intrăm într-un mic bistrou, cu o mobilă întunecată din anii douăzeci și cu un singur tub fluorescent montat îndărătul barului. În bistrou nu există decît trei mese, dar toate trei sînt libere, deoarece toți clienții -- hamali și negustori mărunți — sînt îngrămădiți în fața contoarului, ocupați cu paharele și discuțiile lor. Ne așezăm la una din mese și fata se reazemă obosită cu coatele de placa rece de marmură.

— Ce bei ?

— Nimic... indiferent ce .

Dar pentru că nu se poate comanda indiferent ce, mă duc la bar și iau două cafele mari.

— Ei ? o strig pe Lida întinzîndu-i odată cu cafeaua și una din „verzile“ mele.

Fata aprinde mecanic și tot mecanic soarbe și din ceașcă.

— Vreau să mă întorc în Bulgaria, rostește ea ca și cum s-ar fi trezit brusc din starea aceea de uitare de sine. Dumneata trebuie să mă ajuți ! Vreau să mă întorc !

— Ia-mă mai ușor, îi spun. Eu nu sînt consul la ambasadă.

— Nu știu unde e ambasada . . . Și nici ăsta n-o să-mi permită să mă apropii de ea . . . Chiar mîine dimineață are să vină... Toată seara a insistat... Toată seara m-a amenințat . . . Doamne, cu cîte nu m-a amenințat . . . Vrea ca mîine să ne cununăm . . .

— Păi cununați-vă, îi propun eu gîndindu-mă că în ultimul timp nu mai e chip să-ți tragi sufletul de atîtea nunți și crime.

— N-o să mă cunun, exclamă Lida cu o îndărătnicie care îmi este deja vag cunoscută. N-o să-i cedez. Dumneata trebuie să mă ajuți.

— Mai încet, îngaim eu apucînd-o liniștitor de mînă. De fapt, drept cine mă iei? Nu sînt nici agent turistic, nici salvator social.

— Nu te teme, nu-mi fac nici un fel de iluzii în ceea ce te privește. Dumneata ți-ai demonstrat cu prisosință cinismul. Și totuși ești singurul om pe care pot conta. Cel puțin nu ești atît de calculat ca tata, nici atît de respingător cum e Kralev. În dumneata există ceva care . . . nu știu . . . ceva care-mi inspiră încredere . . . un fel de rest de omenie. . .

— Mulțumesc. Dar nu consideri că acest rest este cît se poate de neînsemnat pentru a te baza pe mine?

— Nu știu. Numai dumneata mă poți ajuta. Altminteri, Kralev mă va lichida sau mă va trimite să fac trotuarul, sau . . . m-a bombardat cu atîtea amenințări, încît nici nu le mai țin minte. Dar eu n-o să-i cedez . . . Și mă va lichida . . .

— Asta va fi neplăcut, mă învoiesc eu. Dar din punctul meu de vedere va fi și mai neplăcut dacă mă va lichida pe mine. Știi doar ce s-a întîmplat cu Milko?

— Bietul băiat. . . Luptele astea politice. . .

— Nici un fel de lupte politice. Milko a fost lichidat de Kralev al dumitale. Iar Toni, după cum probabil ai aflat, a fost lichidat de Dimov. Iar acum dumneata vii la mine și-mi oferi aceeași soartă doar pentru că acest Kralev nu-ți este simpatic . . .

— Dar Kralev n-are să știe. Îți promit că n-o să te trădez niciodată, chiar dacă ar pune mîna pe mine!

— Bine, o întrerup eu. Să zicem că sînt dispus să te ajut. Dar ai cît de cît idee cum se poate realiza asta? Ce te face să speri că un amărît de emigrant ca mine îți poate asigura o viză pentru Bulgaria?

— Nici n-am sperat. Ascunde-mă. Ascunde-mă pentru cîteva zile, apoi mă voi descurca și singură.

— Asta-i deja o altă discuție. Aș putea să-ți fac un asemenea serviciu, dar cu condiția să fii și dumneata amabilă cu mine.

— Bine. Voi fi amabilă. În pofida tocmelilor dumitale jignitoare.

— Nu m-ai înțeles. Serviciul pe care ți-l cer este de altă natură.

Lida mă privește ușor derutată.

— De ce natură ?

— Este vorba de viața tatălui dumitale. Deși nu ții prea mult la dînsul, eu personal încerc un anumit atașament față de tatăl dumitale și, dacă vrei, sînt interesat să-i apăr viața. Zilele acestea planează o primejdie asupra bătrînului. Trebuie să fiu aproape de casa lui, fără ca dînsul să bănuiască asta. De aceea am nevoie de cheia de la mansardă.

— Am impresia că în bucătărie se află niște chei, își amintește Lida.

— Splendid. Adu-mi-le.

— Înțelege-mă că nu mă pot duce acasă. Kralev are să vină mîine dimineață și are să mă ducă cu forța la primărie.

— Pînă mîine dimineață mai e destul timp. Ai însă o cheie a locuinței ?

— Am, se înțelege.

— Atunci totu-i în regulă. Am să te conduc acasă, ai să iei cheile fără să fii simțită și ai să mi le aduci. Apoi vom da o fugă într-un alt loc pentru a pune la punct niște amănunte legate de plecarea dumitale, iar în zori am să te urc în tren și am să-ți înmînez adresa la care mă vei aștepta să te caut. E clar ?

Ea încuviințează supus din cap.

— Cum stai cu banii ?

— N-am nici o centimă.

— Bine, rezolvăm noi și asta. Să plecăm.

Ea se ridică în tăcere și ieșim. Merge ca un automat, revenind la starea aceea de uitare de sine, iar eu trebuie s-o împing ușor, ca s-o îndrept spre ieșire.

— Cred că mai deunăzi ai avut dreptate, rostește ea cu o voce ștearsă. Am senzația că mă mișc într-adevăr în viața asta fără țel și fără direcție.

— De ce fără direcție ? o întreb eu. Doar mergem după chei ?

CAPITOLUL AL ȘAPTELEA

Merry Lamour are perfectă dreptate : o întîlnire la ora șapte dimineața nu e un lucru prea ispititor. Iar cînd te duci la o asemenea întîlnire fără să fi lipit geană de geană toată noaptea, rendez-vous-ul devine de-a dreptul neatrăgător.

Descui locuința din foburgul Montmartre, remarcînd mecanic în sinea mea că în ultimul timp cheile mi s-au înmulțit din cale-afară în buzunar, fapt destul de absurd pentru unul care nici măcar o locuință proprie nu are. Găsesc în bucătărie cafea și încerc să-mi împrospătez lecțiile primite de la Françoise referitor la prepararea acestei fierturi. Cafeaua se dovedește a fi acceptabilă pentru gustul meu nepretențios. Tocmai o gust, cînd aud soneria de la intrare.

Merry Lamour e într-o orbitoare toaletă de primăvară-vară — o rochie oranj, cu niște flori roșii imense. Un mac fastuos i-a înflorit pe pîntece, iar un altul asemănător — pe reversul medaliei.

— Cum mă găsești ? mă întreabă ea răsucindu-și buturile imense. A trebuit să mă îmbrac în mare grabă...

— Cumplit de ispititoare și îmbrăcată exact pentru eveniment, răspund eu. Dragă Merry, am impresia că astăzi e ziua căsătoriei tale.

Femeia mă privește cu un fel de expresie medie între o tresărire neplăcută și o însufletire îmbucurătoare :

— A căsătoriei mele ?...

— Întocmai. Și nu regret decît un singur lucru : că nu voi fi eu mirele. Dar, între noi fie vorba, rolul de prieten al casei are și părțile sale bune...

— Stai, băiete, că mă apucă durerea de cap. Ia-mă mai încet, ce vorbe-s astea ?

— Tocmai asta vreau să și fac, mă învoiesc eu și-i întind „verzile“ mele.

Merry Lamour își aprinde una și se lasă pe canapea, ridicîndu-și fusta pentru a nu o șifona și pentru a demonstra că, de fapt, coapsele ei sînt zi și noapte, la orice oră, la fel de atrăgătoare.

— Dragă Merry, circumstanțe neprevăzute cer să te căsătorești. și încă în dimineața asta, cu prietenul nostru Mladenov.

— Mladenov ? Bătrînul ăla ? exclamă artista revoltată.

— Exact, încuviințez eu, dar astea-s amănunte.

— Amănunte or fi pentru tine, nu pentru cea care se cunună.

— Stai cuminte, fata mea, o liniștesc eu. Ți-am mai spus că vreau să te izbăvesc de pericolul care te amenință. Astăzi e ultima ta zi de siguranță. Mîine s-ar putea petreee niște lucruri înspăimîntătoare. Așa că n-avem nici o clipă de pierdut. Tu ai nevoie de ocrotire. Iar în țara asta cea mai bună ocrotire este legea.

— Fii bun și nu încerca să mă-mbrobodești. Ce are comun legea cu bătrînul ăsta ?

— Trebuie să ai un adăpost de nădejde în cazul în care Dimov ar atenta la viața ta. Cel mai sigur adăpost pentru această eventualitate poate fi casa unui cetățean cunoscut și stimat ca Mladenov. Dar pentru a te putea refugia în casa acestui cetățean, fără ca Dimov să aibă dreptul de a atenta la viața ta, trebuie să te afli acolo pe o bază legală, ca soție a lui Mladenov.

— Dacă Dimov și-a pus în gînd să atenteze, nici un temei legal nu-l poate împiedica, zice femeia nu fără o anumită logică, oftînd. Mă va pîndi chiar la ieșire și-mi va face de petrecanie cu prima ocazie.

— E adevărat, consimt eu. Dar acum nu este vorba decît de două-trei zile. Eu mă voi ocupa să obțin sprijinul autorităților. Iar peste vreo două-trei zile s-ar putea ca Dimov să fie lichidat de un altul. Luptele dintre ei se întețesc tot mai tare.

— N-am nici un chef să mă mărit cu Mladenov, rostește capricios artista, aruncîndu-mi o privire consistentă, semnificativă, în sensul : dacă tot e nevoie să mă mărit, hai s-o facem împreună.

— Uite ce-i, Merry : este vorba de ceva pur simbolic — o formalitate în fața legilor. Asemenea căsătorii cum se fac, așa se și desfac. Deși, dacă ar fi să mă întrebi pe mine, aș zice că nu vei avea decît de cîștigat din această legătură. Mladenov este o personalitate politică, un om

care se bucură de stimă și în curînd va dobîndi o și mai mare pondere. În plus, este un om liberal, nu un gelos ca Dimov și, practic, nu se va amesteca defel în viața ta personală. Iar faptul că e bătrîn are și partea sa bună, căci mîine, cînd își va da duhul, bănuții lui se vor uni cu ai tăi.

— Ești dulce la glas ca un popă, oftează Merry. Mă rog, dacă apreciezi că este chiar atît de necesar...

— E crucial, spun eu. De asta depinde viața ta.

Dau o fugă pînă la bucătărie să aduc cafeaua și în timp ce o torn în cești, Merry realizează că nu are voal de mireasă.

— Simbolic sau nu, dar eu mă mărit pentru prima oară, declară ea convinsă pesemne că această primă oară nu va fi nici ultima. Trebuie să-mi găsesc un voal de mireasă.

— Bine, vom găsi și voal. Peste o jumătate de oră se deschid marile magazine. Iar acum spune-mi ce-ai făcut cu medalionul ?

— Păi l-am schimbat, așa cum mi-ai spus. Am ieșit ieri cu mașina la cumpărături, iar la întoarcere, înainte de a-i restitui cheia, am schimbat talismanul.

În timp ce ne bem cafeaua, descopăr cu neliniște că Merry își are planurile ei privind petrecerea menționatei jumătăți de oră. Se ridică și se apleacă spre mine lăsînd să-i atîrne amenințător sînii imenși. Buzele ei groase mă recompensează cu un sărut lung și umed.

— Mă faci să leșin, îi spun eu repede, apucînd-o cu brațele de umerii somptuoși. Păcat că nu dispunem decît de o jumătate de oră. N-aș vrea să te am așa în fugă, cel puțin prima oară.

Merry este însă în mod evident dispusă s-o facă și în fugă, așa că mă grăbesc să-i abat gîndurile în altă direcție :

— Pesemne că ai făcut furori pe scena acelui cabaret...

— Și încă cum ! exclamă Merry punîndu-și mîinile pe coapsele ei imense. Unii veneau numai pentru numărul meu. Ce număr, Doamne ! S e n s a t i o n n e l ! D e t o n n e r e ! Aprindeau un reflector roșu și eu ieșeam pe dancingul turnant scăldat în lumină roșie... Dar ce lumină roșie !... De atunci nici un roșu nu mi se pare suficient de

roșu. Uite, nici ăsta nu-i suficient de roșu ! exclamă ea și se bate pe macul imens de pe pîntece.

Eu o ascult, gîndindu-mă că daltonismul desperat cu care Merry își alege toaletele trebuie să aibă totuși o cauză.

— Un reflector roșu și sub el eu într-o tunică extrem de subțire, subțire și transparentă ca un păienjeniș, îți imaginezi ! O tunică sub care se vede totul... Și poți să mă crezi că era ceva de văzut, căci în afară de ciorapi și de portjartiere nu purtam nimic pe dedesubt. Orchestra ataca strident, apoi amuțea și instrumentele de percuție prindeau să răpăiască uite în ritmul acesta și abia atunci începea numărul...

Merry Lamour bate ușor din palmele sale pline, ca să marcheze tactul, și-și pune alene în mișcare coapsele, pentru a ilustra numărul, dar eu o opresc la timp.

— Dragă Merry, să nu scăpăm voalul ! Ceremonia e la opt și jumătate.

— Ești îngrozitor, oftează artista smulgîndu-se cu efort din starea de excitație ce o cuprinsese. Cum încep să mă aprind, te și grăbești să mă stingi !

— Simplă coincidență, spun eu. Concurs de împrejurări. Dar viața e încă în fața noastră.

Și, împingînd-o ușor de spatele grăsuliu, o îndrept cu atenție spre ieșire.

Am remarcat că pînă și cel mai mic secret de serviciu se păstrează cu dificultăți incredibile. Dar cînd este vorba de o supremă prostie, cum ar fi căsătoria Marin Mladenov—Merry Lamour, totul decurge foarte lin și secretul este asigurat fără mici un efort.

Îl surprindem pe Mladenov la ora convenită măsurînd cu pași niței nervoși trotuarul din fața primăriei. Este îmbrăcat într-un costum negru adecvat evenimentului, același cu care l-a condus ieri pe Toni la locul de veci. Și totuși, ca să fie clar că nu este vorba de înmormîntare, ci de nuntă, bătrînul s-a ruinat cumpărînd o garoafă albă, care se ițește timid din buzunărelul de sus al sacoului, ca o batistă. Este evident că ginerică nu îndrăznește să-și

scoată prea mult floarea la vedere, deoarece încă nu e sigur dacă plănuita căsătorie va avea sau nu loc.

Apariția noastră bruscă de după colțul clădirii îl însuflețește pe bătrîn și-i sporește tulburarea. E încă nedumerit cum anume trebuie să se comporte, dar Merry îl scapă de ezitări, luîndu-l familiar de braț. În antreul clădirii, artista își pune voalul, în timp ce eu îi țin în dreptul feței o oglinjoară, iar Mladenov își ia în cele din urmă inima în dinți și își prinde floarea la butonieră. Apoi ne îndreptăm toți trei spre sala de ceremonii, unde totul este pregătit în urma unui telefon dat de Françoise.

Procedura este simplă și lipsită de scene sentimentale. Întrucît însurăței nu sînt însoțiți decît de mine, unul dintre funcționari semnează pentru al doilea martor, iar Mladenov dobîndește foarte curînd o copie după act, în timp ce eu mă mulțumesc să-i reținpentru orice eventualitate numărul.

Ieșim afară și Merry, la insistența mea, deși nu fără un anumit regret, pune voalul înapoi în punga de la „Lafayette". După care, întrucît sînt un fel de naș, conduc perechea în cafeneaua apropiată și comand o sticlă de șampanie.

— În sănătatea voastră a amîndurora ! ridic eu paharul.

— În sănătatea noastră, a celor trei ! mă corectează Merry, aruncîndu-mi o privire semnificativă.

— Exact : a noastră, a celor trei ! se asociază Mladenov cu blîndețe, apreciind evident că dacă în familie tot trebuie să existe și un al treilea, atunci este mai bine ca acest al treilea să fie un om ca mine, pe care se poate conta.

Și întrucît nimeni nu se interesează de propria mea părere în această problemă, mă resemnez și eu și ridic paharul.

— Deocamdată, așa cum ne-am înțeles, căsătoria rămîne total secretă, le amintesc eu. Ba chiar n-ar fi rău să-mi încredințezi mie voalul, dragă Merry.

— Nu te neliniști. N-o să-l las la întîmplare prin casă. Merry Lamour nu-i o profană ! se opune femeia, care, în mod evident, nu e dispusă să se despartă de podoabă.

— Te întorci la Dimov ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Trebuie păstrat un secret desăvîrșit, insist eu.

— Da, dar secretul ăsta poate să dureze la infinit, intervine acru bătrînul.

— Va dura pînă îl vom compromite pe Dimov și-l vom dezarma. Iar asta se va întîmpla în cel mult două zile. În acest scop însă eu trebuie să am posibilitatea de a-i face o mică percheziție. Dimov păstrează la el niște documente secrete și dacă noi punem mîna pe ele, îl vom face pentru totdeauna de rîs față de șefii săi, care-l vor trece de-a dreptul pe liber.

Mladenov își întinde intrigat gîtul său lung și vînjos. Merry Lamour remarcă însă sceptic :

— Nu veți putea pune mîna pe nimic. Își ține camera tot timpul încuiată, nici măcar mie nu-mi permite să intru acolo, dacă vă puteți imagina așa ceva ?

— Ce bea el înainte de culcare ? îmi manifest eu curiozitatea.

— Doar un pahar de lapte. E preocupat de tinerețea sa ! Dacă și asta mai e tinerețe ! aruncă Merry caustic, dar se oprește, realizînd că nici noul ei soț nu e un adolescent.

— Splendid ! Un pahar de lapte va face o treabă bună, apreciez eu. Pune-i seara trei-patru tablete de somnifer în lapte. Ai ceva potrivit la îndemînă ?

— Am niște „soneril" sau „sandaptal"...

— Perfect, diluează patru buline și toarnă-i-le. Apoi așteaptă că am să te sun. Dacă a adormit, să nu-mi spui decît „totu-i în regulă, caută-mă mîine".

— Păi pînă atunci se va trezi !

— Așa-i parola, îi explic eu cu răbdare. Spunîndu-mi „caută-mă mîine", îmi spui de fapt „vino imediat". Voi veni în cel mult cinci minute, voi bate încet la ușă și tu îmi vei deschide.

Merry mă ascultă cu atenție și încuviințează din cap. Este evident că lucrurile complicate îi sînt pe gust.

— Și înainte de asta poate afli ceva despre operația „Vioreaua", intervine Mladenov cu indicațiile sale.

— Nu „Vioreaua", ci „Nu-mă-uita", îi amintesc eu. Și pentru că a venit vorba de nu-mă-uita, nu uitați că se impune maximum de prudență. Nici un fel de întrebări

despre nici un fel de operații. Viața noastră a tuturor atîrnă de un fir de păr.

Torn restul de șampanie în pahare și ciocnim din nou, de astă dată fără urări.

— Și acum, rostesc eu, s-o întindem unul cîte unul, fiecare să-și vadă de drumul său. Garson, nota !

*

Ajung la Centru cu o anumită întîrziere, ceea ce nu reprezintă cine știe ce nenorocire, întrucît aici tot nu am ce face. Puțin mai tîrziu aud pe coridor vocea de trîmbiță a lui Kralev :

— Unde-i Lida ?

— Nu știu. Cînd am ieșit, încă mai dormea, răspunde Mladenov, care pesemne tocmai venise.

— Iar acum ia-o de unde nu-i. Am fost și personal după ea, am căutat-o și la telefon. A dispărut.

— Nu te agita, omule ! N-are unde să dispară, îl liniștește cu blîndețe bătrînul.

— Păi trebuia să mă aștepte. Aveam niște treburi de rezolvat împreună.

Kralev tace un timp. Apoi rostește mai încet :

— Trebuia să mergem la primărie : hotărîsem ca astăzi să ne cununăm.

— Ia te uită ! Iar pe tată nu-l întreabă nimeni... Firește, eu unul n-am nimic împotrivă, ba, ca să fiu sincer, mă bucur, dar există totuși niște obiceiuri...

— Știi doar că aici obiceiurile-s altele... Problema e cum să dăm de Lida.

— Păi cum să nu dăm ! Hai să mai încercăm un telefon. În cel mai rău caz se întoarce la masa de prînz.

Convorbirea se stinge. Pașii se îndepărtează spre biroul lui Mladenov. Scot din buzunar „Figaro"-ul și-l deschid la știri externe, întrucît informațiile despre cursul acțiunilor și despre prețul laptelui nu mă interesează în mod deosebit. Peste zece minute în cameră dă buzna Kralev fără să bată la ușă. Dacă ar fi să judec după expresia feței sale, n-a dat de urma Lidei.

— Ce s-a întîmplat cu numărul nou ? mă întreabă el încruntat. Pînă cînd ai de gînd să-l tot amîni ?

În clipa aceea aproape că-mi vine să regret că nu și-a găsit aleasa inimii. Cît timp se ținea de fusta ei, uita măcar de existența mea.

— Numărul iese mîine, îi răspund eu sec și-mi continuu lectura ziarului.

— În sfîrșit. Înseamnă că și dumneata ieși mîine. Așa cum ne-am înțeles.

— Pregătiți-mi nota, îi spun eu privindu-l obraznic pe deasupra ziarului.

— Nu te teme. Ai să primești ceea ce ți se cuvine, ripostează răspicat Kralev.

În loc de răspuns, mă cufund din nou în știrile externe, pentru că știu că astfel îl scot cel mai bine din sărite și pentru că n-am nici un chef să discut cu țopîrlani ca el. Kralev mă fixează cu ură preț de cîteva secunde, dar întrucît nu catadicsesc să-l bag în seamă, iese furios.

Ceva mai tîrziu, aud vocea lui Dimov pe coridor. Șeful tocmai a sosit și îi cere Corbului să-i facă o cafea. Aștept ca Dimov să iasă din biroul său și mă strecor afară. Jaguarul este parcat la cîțiva metri de Centru. Descui torpedoul, căruia aici i se spune cutie pentru mănuși, deși nimeni nu-și ține mănușile în el. Eu unul am pus în el aparatul ce mi-a fost adus acasă și care seamănă cu un aparat de radio auto. Răsucesc butonul. Se aude un ușor păcănit, o ușă care se deschide, apoi vocea lui Dimov: „Ce e nou?" — și vocea lui Kralev: „Nimic deosebit". Mai urmează cîteva replici lipsite de importanță, după care se pare că Kralev părăsește încăperea.

Mașina mea este parcată într-un loc foarte vizibil și incomod, întrucît în apropiere nu există alte locuri libere, iar aparatura nu funcționează decît pe o rază de cincisprezece metri. În afară de asta, este puțin probabil să vină vreunul dintre vizitatorii americani, care, de regulă, trec doar sîmbăta. Așa că n-am decît slabe șanse de a auzi ceva important. Închid torpedoul și pun cu grijă yala în buzunar, după care pornesc motorul și o iau din loc.

După lungi și la prima vedere inutile ocoliri, parchez mașina spre ora unu pe o străduță de lîngă Madeleine, la vreo zece metri de clădirea unde Dimov ocupă mezaninul. Străduța este destul de însuflețită, așa că chiar dacă aș fi descoperit, aș putea inventa cel puțin cinci-șase ex-

plicații verosimile. Nu mă descoperă nimeni, dar nici eu nu aflu nimic deosebit decît că relațiile dintre Dimov și Merry Lamour sînt reduse la o tăcere de gheață, cu excepția micilor replici cu caracter casnico-gospodăresc.

Pentru a diminua riscurile, îmi parchez Jaguarul la intersecția următoare și-l părăsesc, patrulînd pe jos — cînd în pasajul apropiat, cînd în cafeneaua de vizavi, cînd lîngă vitrinele de la colțul foburgului Saint-Honoré. Timpul trece ucigător de încet. Uneori mă încearcă neplăcutul gînd că Dimov s-a fofilat pe intrarea de serviciu, lăsîndu-și pentru derutare Citroënul pe strada din fața casei.

Se apropie ora opt și deja se lasă amurgul, cînd prin vitrina cafenelei îl zăresc pe Dimov, care iese, se uită în jur cu indiferență și se aruncă în Citroën. Achit cafeaua nebăută, nu știu a cîta la rînd, și pornesc în grabă spre Jaguar. Dimov demarează încet și cu atenție, așa cum fac oamenii trecuți de vîrsta medie, iese pe Madeleine, face sens giratoriu, întorcîndu-se la punctul inițial și pornește spre bulevarde. În fața Operei cotește brusc pe Rue de la Paix, iar cînd ajunge la Place Vendôme, face din nou un ocol total inutil prin toată piața. Este evident că omul își ia toate măsurile de precauție fără a se osteni cîtuși de puțin să ascundă acest lucru. Eu, firește, îl urmăresc de la foarte mare distanță, căci circulația nu este prea intensă, iar rabla mea are cusurul de a fi ușor de recunoscut cu toată culoarea ei neagră. În piața Vendôme mă abțin să-mi fac apariția, parchez cu prudență în Rue de la Paix și urmez încet Citroënul abia cînd el apucă pe direcția Rivoli. La intersecția străzii Rivoli cu Royale, exact lîngă semafor, mașina se oprește pentru cîteva secunde și în ea urcă un bărbat care aduce mult cu Kralev.

După ce se întoarce din nou la cîțiva pași de casa sa, Dimov traversează Place de la Concorde, cotește și o ia pe Champs-Elysées, ajunge la Arcul de Triumf, îl ocolește și iese în Avenue Victor Hugo. În tot acest timp eu mă țin pe cît posibil mai departe, avînd grijă în aceeași măsură de a nu pierde Citroënul și de a nu fi descoperit.

Pe Victor Hugo, la ora aceea, circulația și-a pierdut mult din intensitate și eu îl las pe Dimov s-o ia foarte mult înainte. Precauția mea se dovedește cît se poate de

oportună, căci Citroënul se lipește brusc de trotuarul drept și se oprește. Tocmai m-am apropiat de o intersecție, ceea ce-mi permite să cotesc iute, să ocolesc cvartalul de clădiri și să ies iarăși în avenue. Cînd mă uit din nou înainte, constat că Citroënul a dispărut. Deci nu numai mie mi-a reușit manevra, ci și lor.

Singura mea speranță este că figura cu oprirea bruscă a fost făcută nu departe de destinație. După multă căutare pe micile străzi paralele și pe la intersecțiile din jur, descopăr în sfîrșit Citroënul părăsit în fața unei impunătoare clădiri cu un etaj, înconjurată de o grădină și de un gard înalt de fier. Clădirea se află pe colț. Îmi vîr rabla în strada alăturată, instalîndu-mă destul de departe de felinarul ce luminează la colț. Trotuarele sînt pustii. Mașinile parcate în preajmă — la fel. Descui torpedoul și răsucesc butonul. Se aude un fel de tușit, care, după cum realizez ulterior, este rîsul lui Kralev. El rîde răgușit și nesigur, ca și cum ar încerca pentru prima oară în viață să facă treaba asta.. Apoi se aude o voce necunoscută, al cărei accent este suficient de caracteristic :

„Da, da. Mortalitatea în Centrul dumneavoastră crește amenințător."

Și din nou rîsul-tuse al lui Kralev, de astă dată însoțit de hohotul domol al lui Dimov.

„Dacă nu mă înșel, Toni Tenev era omul dumneavoastră, domnule Kralev..."

„În măsura în care putea fi și omul altcuiva, obiectează Kralev. Cînd ai un singur păcat, meseria noastră merge cum merge. Dar Toni avea două."

„Splendid. În acest caz dumneavoastră nu aveți decît de cîștigat descotorosindu-vă de cei trei."

„De al treilea încă nu ne-am descotorosit", precizează Kralev.

„Nu vă faceți griji. Treaba asta ne privește pe noi, îl întrerupse omul cu accent. Pentru dumneavoastră e suficient că el părăsește Centrul."

„Dacă tot am început să ne descotorosim de fățarnici..." reia Kralev.

„Treaba asta ne privește pe noi, i-o retează celălalt sec. Dumneavoastră vă revine sarcina de a găsi oameni

noi, mai siguri și mai utili decît precedenții. Firește, nu veți face nici un fel de angajări fără acordul nostru."

„Ce se întîmplă cu cealaltă problemă ?" intervine pentru prima oară Dimov.

„În cealaltă problemă nu pot decît să vă felicit pentru succes. Planul dumneavoastră a fost acceptat. Se apreciază că el este pe deplin în spiritul tacticii alese de noi — prin lovituri eficiente și drastice să fie provocate valuri de nemulțumire și haos în țările blocului răsăritean..."

Glasul cu accent mai pronunță cîteva fraze emfatice, după care urmează ceva foarte important

„Pentru operația «Nu-mă-uita» a fost elaborat un preparat cu compoziție organică, astfel încît să rezulte că otrăvirea apei din lacul de acumulare s-a produs prin poluare și toată vina să cadă asupra autorităților... De fapt, asta a fost tot ideea dumneavoastră, domnule Dimov. O idee destul de vicleană sau, cum vă exprimați dumneavoastră — doi iepuri dintr-un foc."

„Parțial a fost și ideea lui Kralev", consideră Dimov necesară o asemenea precizare.

„Da, da. Dar acum nu ne-am strîns ca să ne împărțim laurii. Și în legătură cu laurii trebuie să vă spun că dumneavoastră prea îl țineți deoparte pe domnul Mladenov. Noi contăm pe domnul Mladenov, pe maturitatea sa politică."

„Mladenov este legat prea strîns de Bobev", mîrîie Kralev

„Asta nu-i nici o nenorocire. Îl vom dezlega. Un om ca Mladenov nu trebuie eliminat decît în cazul cînd începe să lucreze împotriva noastră."

„Tocmai de asta ne temem", remarcă Dimov.

„Temeți-vă, dar nu o provocați deliberat", răsună puțin caustic glasul cu accent.

Mai urmează cîteva replici lipsite de importanță, amestecate cu zornăit de pahare.

„Noi vom conduce operația ?" întreabă pe neașteptate Dimov.

„Unul dintre dumneavoastră. Cine anume, nici eu nu știu Cel căruia i se va încredința această misiune va primi încă zilele astea instrucțiuni precise cu numele oamenilor. Operația, firește, va fi condusă dintr-un punct cît mai

apropiat de frontieră. În cazul unor acțiuni de asemenea, importanță..."

O umbră lungă cade asupra mea dinspre colțul străzii. Cineva trece printre snopul de lumină al felinarului și Jaguarul meu. Sting aparatul, încui torpedoul și, fără să-mi ridic privirea, încep să mă scotocesc prin buzunar după țigări. Aud pași care se apropie hoțește, abia perceptibili, și sub nasul meu țăcănește o brichetă. Îmi ridic calm privirea. În dreptul meu se află Corbul, care și-a dezvelit într-un zîmbet toți dinții galbeni. Duc țigara la flacăra brichetei și dau din cap în semn de „mersi".

— Aștepți pe cineva ? întreabă Corbul, ușor dezamăgit că stresul nu s-a produs.

— Da, dar pe cineva în rochie, nu pe unul ca dumneata.

— Ia te uită ! Și ce ți-a venit să aștepți tocmai aici !

— De ce „tocmai aici" ?

Corbul tace un timp, încercînd să-și rumege răspunsul. Așadar, admite că m-aș fi putut opri aici întîmplător. Așadar, nu m-a urmărit, ci acum mă descoperă.

— Nu-i prea departe de cartierul dumitale ? își încropește el în cele din urmă replica.

— În schimb e aproape de cartierul prietenei mele.

— Știu și unde îți locuiește prietena.

— O știi pe una. Dar asta-i cealaltă.

— Atunci să așteptăm împreună.

O nouă umbră lungă cade asupra mașinii. La colț a apărut și Șarpele. Se apropie încet și se oprește lîngă Corb.

— Asta ce caută aici ? întreabă fără urmă de diplomație Șarpele.

— Și eu tot întrebarea asta i-am pus-o, îi răspunde Corbul. Iar el vrea să mă trombonească zicînd că-și așteaptă prietena.

Și întrucît vorbesc între ei, nu consider necesar să le tulbur discuția.

— Uite ce-i, Șarpe, reia Corbul. Aici locul e destul de liniștit. Ce-ar fi să-i facem de petrecanie ? Să terminăm odată cu el și gata !

Șarpele se uită în pămînt, schimbîndu-și greutatea de pe un picior pe altul. De felul lui nu-i prea ager la minte.

— Păi, dacă ar fi după mine, tot aşa aş zice şi eu. Dar ni s-a atras atenţia să nu facem nimănui de petrecanie fără indicaţii speciale. Nu vreau să am neplăceri...

— Ce neplăceri, omule ! O să ne zică mersi !

La intersecţia de vizavi apare o siluetă neclară de femeie.

— Uite-o şi pe prietena mea, mormăi eu la repezeală, pornind în aceeaşi clipă motorul şi demarînd în viteză.

Ies în intersecţie, fac la stînga, apoi la dreapta, ajung în avenue Foch şi curînd mă contopesc în şuvoiul de maşini din Place de l'Étoile. Abia acum realizez că încă nu am cinat, iar pentru a îmbina plăcutul cu utilul, mă duc tocmai în Montmartre, într-un restaurant mic, greu de descoperit, unde e puţin probabil să dea cineva de mine. Cînd însă ies spre miezul nopţii din local, constat că Peugeotul Corbului este parcat chiar în coasta Jaguarului meu. Tipii mă ajunseseră probabil din urmă în Place de l'Étoile sau au tăiat-o direct spre piaţă, raţionînd primitiv, dar corect, că mai devreme sau mai tîrziu voi ieşi din vîltoarea din jurul Arcului. La fel de probabil este ca ei să fi luat legătura telefonic cu şefii lor şi să fi primit instrucţiuni să mă urmărească fără să se agaţe de mine, căci nu coboară din Peugeot, ci îmi urmăresc doar cu impertinenţă acţiunile

Această întîlnire, deşi cam surprinzătoare, era deja prevăzută în mintea mea şi eu procedez întocmai cum prevăzusem în prealabil în cazul unei asemenea întorsături. Pornesc calm şi încet spre casă, deoarece joaca de-a fugăritul în condiţiile în care am aparatură la bord este periculoasă. S-ar putea ca cei doi să se înfurie şi să mă oprească forţat, iar atunci lucrurile s-ar complica de-a binelea.

După un sfert de oră ajung în faţa casei, sting motorul, îmi iau de pe banchetă balonzaidul dimpreună cu aparatura pe care o pusesem sub el şi mă îndrept fără grabă spre intrare. O privire cît se poate de fugitivă aruncată înainte de a intra mă asigură că posesorii Peugeotului rămîn cuminţi. Deci nu primiseră decît indicaţia să mă urmărească, lucru pentru care trebuia pesemne să-i fiu recunoscător omului cu accent neplăcut.

Prima preocupare odată intrat în *studio*-ul meu este de a piti aparatura într-o ascunzătoare amenajată dinainte în bucătărie, sub aragaz. Potrivit unor sfaturi primite încă în vila de la Fontainebleau, pun un semn abia vizibil, în eventualitatea că aragazul ar fi mutat din loc în absența mea, după care îmi prind o țigară.

Una din misiunile încredințate pentru seara aceasta este îndeplinită, dar asta îngreuiază îndeplinirea celorlalte. Trebuie s-o sun cu orice preț pe Merry Lamour, deși cei de jos continuă să patruleze.

Dau drumul aparatului de radio pe postul Monte Carlo, suficient de tare ca să fie auzit de cel ce ar trage eventual cu urechea. Aprind și toate lămpile existente în locuință, ca lumina să se vadă bine din stradă, după care, fără a face zgomot, deschid ușa ce dă din bucătărie spre scara de serviciu, cobor în curte, sar gardul, trec în curtea vecină și, pe poarta acestei curți, ajung în strada opusă.

Pînă la Madeleine nu mai am decît vreo zece minute. Ajuns în piață, mă strecor într-o cafenea încă deschisă și intru în cabina telefonică. Formez numărul și după o clipă deslușesc glasul artistei, numai că în locul parolei așteptate, aud un stupid : „Alo, cine-i acolo ?"

„Merry — o întreb eu — totu-i în ordine ?"

În loc de răspuns, răsună o exclamație nedeslușită.

„Merry, insist eu din nou, încercînd să-i sugerez parola. Totu-i în ordine ? Să vin mîine ?"

„Ce să vii mîine, se aude în cele din urmă glasul artistei. Vino imediat. S-a întîmplat ceva îngrozitor !"

Agăț receptorul și rămîn cîteva clipe pe gînduri. În alte condiții, n-ar fi trebuit să dau curs unei invitații atît de suspecte. Ținînd însă seama de capacitatea minții lui Merry...

Ies valvîrtej, cercetez la repezeală strada nocturnă și la fel de repede cotesc pe prima stradă. Nu se vede țipenie de om, dar nu întotdeauna ceea ce se vede coincide cu situația reală. Intru pentru orice eventualitate într-o clădire căreia îi cunosc bine intrarea de serviciu, pătrund în casa lui Dimov în modul în care m-am furișat de acasă, adică sărind peste gardul curții vecine.

La ciocănitul meu ușor, ușa se deschide imediat și înaintea ochilor îmi apare fața speriată a artistei, care tocmai pentru faptul că e speriată mă liniștește pe dată.

— Ce s-a întîmplat, o întreb eu, închizînd ușa în urma mea.

— Dimov e mort...

— De la patru buline ?

— Nu de la buline... De la scrumiera de cristal...

— Aici Merry izbucnește brusc în plîns, dar nu atît de durere, cît de nervi ; ochii ei aproape uscați mă privesc cu desperare, dar și cu o vagă speranță.

— Și cine l-a lovit cu scrumiera ? Tu ?

Ea tace. De altfel, răspunsul e cît se poate de clar.

— Unde se află ?

Femeia arată cu privirea ușa din fața noastră. Intru, dar acolo e întuneric. Femeia a stins probabil lumina cu speranța stupidă că bezna va șterge urma celor întîmplate și totul va trece ca o fantezie absurdă.

— Unde-i comutatorul ?

— Lîngă ușă.

Dau de comutator pe bîjbîite și-l răsucesc. Dimov e prăbușit lîngă masa mare și lăcuită, simbol al confortului burghez. Mă aplec. Decesul i s-a tras într-adevăr de la scrumiera grea de cristal, cu muchii ascuțite, care zace acum pe covor în apropierea mortului. În clipa în care obiectul greu a fost aruncat, Dimov și-a întors probabil instinctiv capul pentru a se feri de lovitură și tocmai în felul acesta lovitura a devenit mortală.

— Vino și povestește-mi totul, îi spun eu ridicîndu-mă.

Femeia continuă să rămînă dincolo de prag, chiar lîngă ușă, cu privirea aplecată, ca și cum s-ar teme să dea cu ochii de corpul defunctului.

— Mă rog, să trecem dincolo...

Merry străbate sufrageria, cu privirea tot aplecată, și mă introduce într-una din camerele alăturate. În odaie se află o oglindă mare de toaletă, iar în fața oglinzii zace voalul de mireasă, sfîșiat și mototolit. Orice relatare din partea lui Merry Lamour mi se pare acum de prisis, o ascult doar așa, pentru a afla unele amănunte.

— Îmi spusese că se va întoarce tîrziu... începe femeia printre suspine, astfel încît abia îi desluşesc vorbele.

— Uite ce-i, Merry, o întrerup eu. Înţelege că n-avem vreme de plînsete. Minutele ne sînt numărate. Dacă vrei să te salvez, linişteşte-te şi povesteşte-mi totul pe scurt şi exact aşa cum s-a petrecut.

Merry trage adînc aer în piept şi încearcă să se liniştească, punîndu-şi mîinile pe sînii imenşi.

— Îmi spusese că se va întoarce tîrziu... şi pentru că mă plictiseam, mi-am scos voalul din pungă şi mi l-am pus din nou...

— La ce dracu ţi l-ai mai pus ? întreb eu mecanic...

— Păi doar aşa... Îmi imaginasem că mă cunun, dar nu la primărie şi nu cu Mladenov, ci într-o biserică mare, cu muzică şi... În general, îmi imaginam... Eram singură în casă şi nu-mi era teamă că cineva ar putea să mă surprindă astfel, deoarece aveam să-l aud de cum descuie uşa de la intrare în apartament. Şi cum stăteam în faţa oglinzii cu voalul pus, îl văd dintr-o dată pe Dimov... în oglindă... în spatele meu. Şi am ţipat de spaimă.

Merry închide ochii şi tace o clipă.

— Apoi a început scandalul, la fel ca şi-n alte rînduri, doar că de astă dată mai cumplit decît oricînd. Pentru Toni, zice el, ţi ai pregătit toaleta asta sau te împopoţonezi deja pentru altul ? Nu e pentru nimeni, spun eu, mi l-am luat aşa, în glumă... Aha, zice el, în glumă... Dar de ce ai ţipat cînd m-ai văzut în oglindă ? Şi unde mi-ai dispărut azi dis-de-dimineaţă ? Nu mai poţi aştepta nici măcar să se lumineze de ziuă, aşa arzi de nerăbdare să porneşti haihui ! Cum de nu pricepi că voalul ăsta nu-i făcut pentru nişte destrăbălate ca tine ! Şi a tăbărît asupra mea, şi mi-a smuls voalul şi l-a ferfeniţit, şi a început să mă facă în fel şi chip. Termină, i-am spus, cu porcăriile astea. Eşti om bătrîn. Iar el : Porcării, a ? Dar de porcăriile pe care le-ai spus cu Toni ai uitat ? Sau crezi că habar n-am ? Nu vrei să ţi le spun ca să ţi le aminteşti ? Ar trebui, zice, să te trimit şi pe tine la Toni, numai că nu-s atît de prost să-ţi fac un asemenea bine. Am să te fac să te chinui ani în şir. Poţi să-i spui celui cu care pui ce pui la cale că în zadar poftеşte la bănuţii mei. Încă de mîine, zice, am să modific testamentul, iar pe

tine, zice, am să te încredințez vreunui proxenet de la hale, să-mi recuperez astfel și o parte din ceea ce am cheltuit cu tine, și am să te pun să faci trotuarul, căci asta ți-e meseria. Chiar mîine am să te trimit, zice, și am să trec zilnic să te văd cum arăți tot mai mult ca o stricată, așa cum ai fost dintotdeauna în sufletul tău. Atunci ai să vezi tu ce-nseamnă om bătrîn, cînd au să înceapă să te hinghereasc hamalii și măcelarii. Și mi-a mai servit o grămadă întreagă de asemenea porcării zbierînd, pînă ce nu m-am mai putut nici eu abține și i-am trîntit ce mi-a venit la gură : că e un porc și o epavă umană și că mă pune noaptea să-i dansez goală, dar eu nu sînt din piatră și nu pot trăi numai din asta, iar el e o lămîie stoarsă, că poate să facă nu o crimă, ci chiar cinci, că tot ceea ce e o să rămînă... Aici el a sărit și a înșfăcat scaunul și eu, de teamă c-o să-mi spargă capul, am pus pesemne mîna pe scrumieră... și...

— Și i l-ai spart tu pe al lui, completez eu, căci pauza devine foarte chinuitoare. Găsește-mi niște mănuși de-ale lui Dimov sau mai bine dă-mi unele de gumă, dacă ai.

Merry ridică niște ochi nedumeriți, ca și cum nu ar fi în stare să-și vină în fire, apoi pornește spre încăperea alăturată ca să caute mănuși.

— Și o cîrpă sau un prosop mare, strig eu în urma ei.

Ea aduce curînd niște mănuși portocalii dintr-un cauciuc subțire, din cele pe care le folosesc femeile la spălatul vaselor, și un prosop verde de cap. Trec în cealaltă încăpere, îmi pun mănușile și-l percheziționez rapid pe defunct. Din lucrurile găsite, nu opresc decît un carnețel de un roșu aprins. Carnețelul unui om ucis constituie un lucru periculos, întrucît este extrem de intim, dar carnețelul acesta conține date și nume atît de importante, încît nu-l pot abandona. Apoi scot „scorpionul" meu și-l înlocuiesc cu cel autentic, punîndu-mi-l pe al meu în buzunar.

Cu yala descoperită în buzunarul vestei lui Dimov deschid biroul și fac o a doua percheziție rapidă, dar fără nici un rezultat deosebit, deoarece multe din lucrurile găsite îmi sînt deja cunoscute.

Iau apoi din sufragerie scrumiera de cristal și mă întorc în odaia cu oglinda. De fapt, poate ar fi trebuit

pur și simplu să plec și să las femeia în voia sorții, dar nu sînt în stare de una ca asta.

— Azi-dimineață, cînd te-ai întors, te-a văzut cineva ? o întreb eu.

— Portarul.

— Asta nu-i prea bine. După aceea ai mai ieșit ?

— N-am mai ieșit nicăieri.

— Dar de venit a venit cineva la tine sau la Dimov ?

— Nimeni.

— Vecini, încasatori — chiar nimeni ?

— Absolut nimeni.

— Dar vreun telefon ai dat sau te-a sunat cineva ?

— Numai tu.

— Bine, zic eu. În cazul acesta ține minte următoarea versiune și, dacă ești întrebată, numai pe ea s-o repeți : azi-dimineață te-ai cununat cu Mladenov. E un lucru ce poate fi verificat. Apoi ai trecut pe aici ca să-ți iei niște haine, iar la prînz te-ai dus la Mladenov și toată ziua n-ai mai ieșit de la el. E clar, nu-i așa ?

Ea încuviințează din cap cu un licăr de speranță în ochii ei obosiți și speriați.

— Acum strînge-ți într-o valijoară lucrurile strict necesare.

Merry deschide dormitorul alăturat și începe să scormonească prin șifonier.

— Păi eu am nevoie de toate astea.

— „Toate astea" n-are cine să ți le care. Problema este să înscenăm mutarea la Mladenov. Ia-ți o rochie și niște lenjerie și înghesuie-le uite aici, în valijoara asta.

În timp ce Merry aranjează valijoara, eu fac un tur și șterg atent cu prosopul comutatoarele electrice și clanțele pe care le-am atins. Apoi iau scrumiera, o înfășor în voalul cu bucluc, astfel încît cauza și urmarea să fie împreună, și vîr pachetul printre lucrurile din valijoară.

— Deci, plecăm, spun eu. Nu mai atingi nimic cu mîinile. Eu am să deschid ușile și am să sting lumina. Și roagă-te să nu ne întîlnim cu nimeni, cel puțin aici în vecinătate. Cînd ajungem la Mladenov, îi voi explica eu totul și voi trata problema cu el, iar tu vei spăla bine scrumiera și vei arde voalul, să nu mai rămînă nici urmă din el. Apoi ai să te culci și ai să uiți totul.

Iau valijoara și pornesc, urmat de femeie. Sting luminile pretutindeni, cu excepția celor din sufragerie și din antreu. Cînd ieșim pe scară, îmi scot mănușile de cauciuc și mi le pun în buzunar cu oboseala și ușurarea unui chirurg care tocmai a încheiat cu succes o operație importantă.

— Să plecăm, spun eu. Și fă cît mai puțin zgomot cu tocurile tale interminabile.

*

Cînd ies de la Mladenov, este foarte tîrziu, asta însemnînd, de fapt, cea de-a doua noapte albă a mea, dar nu mă pot culca înainte de a-mi îndeplini și cea de-a treia și ultimă sarcină. Sînt nevoit totuși să dau o fugă pînă acasă ca să-mi iau Jaguarul. Noaptea este liniștită, dacă nu ținem seama de vuietul mașinilor care continuă să răzbată dinspre bulevard. Noaptea emană prospețime, dacă facem abstracție de mirosul de benzină care a îmbibat aerul, asfaltul și pereții clădirilor. Noaptea este a mea, dacă neglijăm micul amănunt că nu am posibilitatea de a o folosi pentru somn.

Cotesc pe lîngă magazinul de instrumente ortopedice, a cărui vitrină luminează singuratic în noapte, oferind trecătorului necunoscut protezele sale scîrțîitoare și prăfuite. Dar cînd îmi îndrept privirea spre casă, mă încearcă brusc senzația chinuitoare că cineva îmi strînge cu degete nemiloase stomacul. Jaguarul a dispărut.

CAPITOLUL AL OPTULEA

Stau întins într-unul din fotoliile roz-pal și-mi ațintesc ochii la tabloul de pe peretele de vizavi, ferindu-mă să-i închid, căci știu că altminteri voi adormi imediat. Tabloul este „Femeie la scăldat“ de Renoir, reproducere, se înțelege. Presupun că Françoise a ales-o tocmai pentru că se potrivește cu culoarea roz ce domină interiorul. Femeia la scăldat, cum se întîmplă de regulă în tablouri, nu se scaldă, doar lasă impresia că-și freacă bogatele sale cărnuri roșietice. Chipul ei este zugrăvit în degradeuri și înceţoşat, în stil renoirian, dar eu îl văd și mai

înceţoşat, ca pe o vagă pată roz pe fondul cenuşiu şi distins al tapetului.

— Observ că tu dormi ! aud deodată un glas de femeie. Doamne, la fel erai şi cînd te-am văzut prima oară şi la fel cred că am să te văd şi ultima...

— Sper că ultima oară nu va fi astăzi, mormăi eu somnoros, făcînd un efort ca să deschid ochii.

Françoise este înfăşurată într-un halat alb de casă, iar părul ei negru este înfăşurat într-un prosop alb. Şi deşi albul nu reprezintă o culoare, ci pur şi simplu lipsa unei culori, Françoise mi se pare grozav de frumoasă. Pe femeia asta toate culorile o aranjează.

Eu moţăi aici în acest *studio* roz-cenuşiu de peste o oră pesemne, dar cu Françoise n-am schimbat decît cîteva replici, au fost mai ales apostrofări din partea ei pentru vizitele mele neaşteptate, la ore dintre cele mai neobişnuite pentru acest scop din zi şi din noapte.

Apoi ca să mă pedepsească sau să profite de trezirea ei matinală. Françoise s-a dus şi ea să se scalde în baie, în timp ce eu a trebuit să mă delectez cu acea „Femeie la scăldat" a lui Renoir.

— Ce-mi oferi să beau ? întreb eu văzînd că gazda se îndreaptă spre bucătărie.

— Vitriol. E puţin neplăcut în clipa în care-l bei, dar te scuteşte de toate chinurile îngrozitoare ce te aşteaptă de acum încolo.

— Nimeni nu ştie ce-l aşteaptă, răspund eu calm.

Din bucătărie răzbate zgomotul neplăcut de rîşniţă electrică de cafea, semănînd cu hîrşîitul unei freze de stomatolog. Se aude apoi plescăitul apei de la robinet şi sîsîitul unui vas ud pe plita aragazului. În cele din urmă, Françoise reapare în uşă.

— Presupun că ai cît de cît o imagine cu privire la regulile jocului, mi-o trîntește bruneta. Dacă reuşeşti, sîntem cu tine. Dacă te laşi prins în capcană, e ca şi cum nu ne-am cunoaşte.

— Ştiu. Şi tocmai această credinţă pe care mi-o păstrezi pînă la moarte mă mai ţine în clipele grele. De fapt, de ce e nevoie de toate explicaţiile astea ?

— Deoarece presimt că ai făcut o gafă. Altminteri n-ai fi venit să mă trezeşti cu noaptea-n cap.

— E adevărat. Și încă ce gafă ! Aseară...

— Iartă-mă, intervine ea. Mai întîi să ne bem cafeaua. Înainte de cafea nu pot asculta prostii și lucruri neplăcute. Françoise dispare din nou în bucătărie și eu îmi îndrept din nou privirea spre tabloul „Femeie la scăldat", încercînd, pentru a adormi, să reflectez asupra unor probleme legate de pictură. De fapt, o femeie poate avea un corp atît de roșu numai dacă a fost în prealabil cufundată în apă clocotită, ceea ce, de regulă, se practică nu cu femeile, ci cu racii. Și totuși această rumeneală este plăcută și relaxantă, mai ales cînd începi s-o privești pur și simplu doar ca pe o pată confuză...

— Săracul de el ! Iar a adormit !...

— Iar ? mormăi eu nemulțumit, deschizîndu-mi ochii. Care „iar", cînd de două nopți n-am lipit geană de geană.

— Trebuie să-ți spun că din cauza ta dorm și eu prost în ultimul timp... Hai, mănîncă !

Gustarea este adusă de la bucătărie și servită pe o măsuță cu rotile. În general, în acest *studio* totul este bine organizat, cu excepția faptului că lîngă măsuță nu se află și un pat. Încep să mănînc somnoros, fără să realizez prea bine ce anume mănînc, fără să simt nimic deosebit în afară de gustul cafelei fierbinți și reconfortante.

Se pare că, într-adevăr, cafeaua mă trezește, deoarece îmi amintesc din nou de gafa comisă și încep să-i povestesc lui Françoise despre întîlnirea nedorită de aseară cu Corbul și cu Șarpele.

— Rămîi un debutant sadea în profesie, oftează Françoise și își aprinde o țigară. Cum e posibil să nu realizezi că sînt pe urmele tale ?

— Nu erau pe urmele mele. Așteptau acolo și supravegheau împrejurimile.

— Și-au dat seama că interceptezi convorbirea ?

— Nu cred

— Puteau foarte lesne să-și dea seama de asta.

— Aparatura o pusesem încet de tot.

— Puteau foarte lesne să și dea seama, repetă Françoise. În timp ce ai luat masa la restaurant.

— Torpedoul era înconjurat cu yala.

— Yala !... Françoise strîmbă dispreţuitor din buze. Din partea yalei, puteau să ia toată maşina...

— Lucru ce, de fapt, l-au şi făcut...

— A, va să zică aşa ? Femeia îmi adresează o privire ucigătoare.

— Numai că apucasem să ridic aparatura.

— Şi unde-i acum ?

— Acasă. Sub parchet.

— Iar restul ?

— Restul, din păcate, a rămas în Jaguar. Dar nu cred să-l fi descoperit.

— Nu crezi... Ţine-o înainte cu acest „nu cred".

— Iartă-mă, dar nu mă puteam învîrti în jurul maşinii sub privirile celor doi indivizi ca să mă dau cu totul de gol

— Te-ai dat de gol şi-aşa destul. Unde ai vîrît, de fapt, revolverul ?

— Într-o cutie cu ulei „Schell".

— Aha, în ulei ! Asta pentru că ştii că o armă trebuie să fie întotdeauna bine unsă. Eşti într-adevăr prea intelectual pentru o asemenea profesie.

— Încetează cu spiritele astea nesărate. În cutie nu se află ulei, ci bumbac pentru şters.

— Şi cum îţi explici că nu ţi-au luat maşina din faţa restaurantului, ci abia mai tîrziu, din faţa locuinţei ?

— La început n-au avut ordin s-o facă Apoi au primit ordin şi au făcut-o.

— Dar ca să se ajungă la schimbarea ordinului, a intervenit, pesemne, între timp, ceva. Ce anume a intervenit ?

— N-am nici cea mai mică idee. De fapt, a intervenit ceva, dar asta n-are nici o legătură cu maşina mea...

Aprind una din „verzile" mele, urîndu-i în gînd lui Merry Lamour baftă, deoarece în caz contrar...

— Ţi-am mai spus să renunţi la figura asta, să încetezi a mă mai ţine sub tensiune !

— Françoise, Dimov a fost ucis.

Femeia îmi aruncă o asemenea privire, încît simt cum îmi răzbate prin ceafă.

— Tu ai făcut-o ?

— Nu vorbi prostii.

— Dar cine ?

Îi relatez pe scurt și istoria asta, fără a-i ascunde nici acțiunile pentru acoperirea făptașului.

— Ancheta, spun eu, nu trebuie orientată spre artistă...

— Pentru că și ea ți-e amantă...

— Hai, lasă prostiile ! Pentru că e în interesul nostru ca bănuiala — dacă există o bănuială — să cadă asupra celor din Centru, și nu asupra unor victime întîmplătoare ca Merry. Asta va împinge pînă la capăt reacția în lanț...

— Mă tem ca-n această reacție în lanț de crime să nu fii tu cea de-a patra verigă.

— S-ar putea, dacă nu mă ajuți să-mi găsesc mașina. Fără mașină parcă sînt cu mîinile legate.

Françoise se ridică și se îndreaptă spre dormitor, unde se află și telefonul, dar înainte de a-l folosi, închide cu grijă ușa în urma sa. Cumplită femeie. Dură și suspicioasă ca un agent fiscal.

Rămîne suspect de mult în dormitor, dar cînd reapare, descopăr cauza. Françoise și-a slobozit părul bogat din prosopul alb și și-a pus un frumos capot de mătase cu flori albastre și albe.

— Draga mea, ești orbitoare în capotul ăsta, mă grăbesc eu să constat. Și adaug imediat : Se face ceva cu mașina ?

— Nu te grăbi. S-au luat măsuri.

Se așază vizavi de mine, încrucișează picioarele și mă privește îngîndurată :

— De fapt, ar trebui să fii mulțumit de evoluția lucrurilor. Inamicii tăi au părăsit unul cîte unul scena. Ca atare, ar trebui să fii mulțumit.

— Nu întru totul. Dimov trebuia să fie compromis prin desconspirarea unor documente. El trebuia să-și îndrepte furia asupra lui Kralev și să înceapă lupta pentru lichidarea lui Kralev. Iar acum s-a ajuns în situația în care Dimov a fost lichidat, iar Kralev a rămas.

— Și ce-i cu asta ? În schimb Kralev te va lichida pe tine și toată povestea se va termina. Idealul este ideal tocmai pentru că nu se realizează niciodată.

— Uite ce-i, Françoise : frumoasele tale recvieme mă mișcă într-adevăr, dar acest doliu puțin prematur n-ar trebui să-ți încețoșeze rațiunea. În condițiile în care lucrez, nu văd ce aș putea face mai mult. Eu sînt aproape izolat și singur împotriva acestei bande. Eu sînt...

— Mai pe scurt ! mi-o retează bruneta. Știu foarte bine ce ești.

— Important e că, în linii mari, lucrurile se îndreaptă spre finalul prevăzut, deși nu chiar după modul prevăzut de noi. Știi foarte bine că eu n-am contat pe vărsări de sînge și nici n-am căutat așa ceva. Era de ajuns ca hienele astea să se discrediteze reciproc. Dar tocmai pentru că sînt hiene...

— Mai pe scurt ! mi-o retează Françoise din nou.

— Oricum, Centrul e pe punctul de a fi definitiv lichidat în actuala sa formulă. Se va forma un nou comitet în frunte cu Mladenov, exact așa cum vi-l doriți — un Centru în întregime subordonat vouă.

— Și nu te gîndești că atunci cînd Mladenov va prelua conducerea, tu s-ar putea să-i pari inutil ?

— Singur, Mladenov este neajutorat și, în sinea sa, realizează foarte bine acest lucru. Deocamdată el își permite luxul de a alege între doi adjuncți — între mine și Kralev. Cînd va rămîne însă un singur adjunct, alegerea se va face de la sine.

— Bine, încuviințează Françoise din cap, vom aștepta să rămînă un singur adjunct.

Își aprinde o altă țigară și sloboade spre mine o șuviță densă de fum.

— Ai făcut, firește, și o mică inspecție în locuința lui Dimov. Ce-ai găsit interesant ?

— Nimic în plus față de ceea ce știam. N-am avut timp la dispoziție pentru un control mai amănunțit.

— Bine. Controlul îl vor face oamenii noștri. Acum povestește-mi ce anume au discutat cei trei.

Deși această întrebare vine la sfîrșitul discuției, eu o așteptam chiar de la început și, respectiv, mă pregătisem ca atare : redau amănunțit replicile auzite, cu excepția celor referitoare la operațiunea „Nu-mă-uita". De fapt, întrucît îmi cunosc îndatoririle, amintesc și de operațiune, dar numai printr-o frază nițel scăldată :

— A venit vorba și de organizarea unei operațiuni, dar n-am reușit să aud nimic concret, deoarece tocmai atunci au venit ăia...

Nu-mi pot permite să spun ceva mai mult, căci mă tem că, aflînd prea devreme amănuntele legate de această operațiune, șefii lui Françoise și ai lui Lecomte ar putea să intervină cu brutalitate și să-mi dea peste cap tot planul. Nu e nevoie să creez tocmai înainte de sfîrșit o situație care să-i permită lui Kralev să se fofileze. Eu am niște socoteli de lichidat cu omul ăsta.

Spre surprinderea și ușurarea mea, Françoise nu manifestă nici un interes mai deosebit la menționarea acestei operațiuni.

— Bine, spune ea și-mi mai sloboade o șuviță de fum în față. Să vedem ce rămîne de făcut de acum înainte.

Îi expun în fugă planul privind acțiunile imediat următoare. Françoise încuviințează din cap sau face scurte observații. Apoi, după ce termin, mă fixează din nou cu acea privire care-mi pătrunde prin ochi și-mi răzbate prin ceafă.

— Bine. Și ține minte ce ți-am spus : în caz că o încurci, să știi că ești singur. Orice încercare de a te referi la noi nu va face decît să-ți complice și mai mult situația.

Își stinge țigara și se ridică.

— Dacă intervine ceva, poți să-mi telefonezi. Pînă la prînz sînt aici. Voi fi acasă și după șapte seara, în eventualitatea că ai nevoie de mine în probleme de muncă.

— Am nevoie, mormăi ridicîndu-mă la rîndul meu. Cumplit de mult am nevoie de tine.

Și-i îmbrățișez umerii prin capotul de mătase. Ea mă apucă de braț și-și consultă preocupată ceasul.

— De fapt, aș putea să te amuz o oră. Deși, după toate poveștile astea ale tale cu femei, n-ai merita-o deloc. Ce să fac însă dacă așa mi-e felul : mă dau în vînt după debutanți.

Și eu mă dau în vînt după asemenea femei tandre. De aceea o îmbrățișez și mai strîns, gîndindu-mă distrat că unora ca noi nu le e scris să rămînă singuri nici măcar în pat. Nu e exclus ca tocmai din această cauză Françoise să nu rostească niciodată cuvinte tandre, convinsă că în

același timp, undeva în apropiere, rolele unui magnetofon se învîrtesc gata să imprime pentru eternitate clipa ce zboară. „O, clipă, oprește-te !“ — îmi vine să spun cum spusese Faust sau mai știu eu cine.

*

Cînd cineva e mereu pe urmele tale, logic ar fi să te fofilezi cît mai repede cu putință. Uneori însă e mai simplu să te duci în întîmpinarea lui și să-i spui : „Salut, cum merg treburile ?“

Cazul meu se încadrează tocmai în această categorie. După ce în seara din ajun fusesem surprins în flagrant delict, după ce fusesem urmărit prin tot orașul, după ce în cele din urmă îmi fusese săltată mașina de către oamenii de la Centru, iată-mă îndreptîndu-mă pe la ora zece spre același Centru : ajung, sun, trec uite așa, fără nici o jenă pe lîngă Corb, care mi-a deschis și mă privește cu gura căscată de mirare, și intru liniștit în biroul meu. Arunc pe masă grămada de exemplare din numărul nou, abia aduse de la tipografie, mă așez pe scaun și-mi întind picioarele pe birou, conform exigențelor celei mai bune educații americane. Nu trece mult și în cameră intră Mladenov. Este clar că vestea despre asasinarea lui Dimov e deja cunoscută la Centru, căci Mladenov și-a îndreptat corpul ciolănos și în mersul său se poate distinge demnitatea de adevărat șef. Privește țintă, cu un evident reproș, picioarele mele puse pe masă, dar cum nu catadicsesc să-mi schimb poziția, trece la problemă :

— Emile, cred că ne-am înțeles : rămînerea ta pe mai departe în Centru devine indezirabilă.

— Ei, se vede treaba că în sfîrșit ai fost uns șef, ripostez eu fără a mă lăsa impresionat de aerul său important.

— Cam așa ceva. După discuțiile care au avut loc azi-dimineață aici cu factori de răspundere, conducerea mi-a fost încredințată mie. Printre altele, mi s-a amintit că tu trebuie să fii neapărat înlăturat din Centru. Trebuie să-ți spun că chiar și din partea u n u i a — bătrînul rostește răspicat prenumele — au fost făcute aluzii jig-

nitoare în sensul că eu m-aș afla sub influența ta. Asta constituie un motiv în plus să părăsești imediat Centrul.

Ar fi trebuit să-i răspund : Va să zică, ți-am asigurat o bună moștenire și postul de șef, iar acum îmi întorci spatele. Stai, tataie, că treburile astea nu merg chiar așa. „Dar astea-s copilării, mai ales că nu se poate discuta liber într-o încăpere unde totul este interceptat. De aceea mă mulțumesc să mormăi :

— Ce să zic, nu mai pot eu fără Centrul vostru. Am adus exemplare din numărul nou, căci așa ne-a fost înțelegerea. În rest, nu-ți face nici o grijă. Poți considera că nici nu ne cunoaștem.

Mladenov dă să schițeze cît de cît un protest ipocrit, dar precauția învinge și el rostește sec :

— Cred că asta-i cea mai bună soluție. De fapt, dacă nu te grăbești, mai așteaptă vreo zece minute. Și Kralev voia să discute ceva cu tine.

Noul șef schițează un ușor salut din cap și iese. De astă dată spinarea lui e și mai dreaptă, căci de pe ea a căzut povara unei prietenii care îi dădea bătaie de cap.

„De ce nu, am să aștept, îmi spun eu. Nu poți ști niciodată ce poate rezulta dintr-o discuție."

Este clar că Kralev se află undeva afară. Nu sînt însă nevoit să aștept mult, căci după cîteva minute el și dă buzna în încăpere și se proțăpește în fața biroului meu, cu mîinile așezate amenințător în șolduri. Ochii săi mici și negri sînt înroșiți de ură, o șuviță din părul său rar și unsuros îi atîrnă pe frunte Dar înfățișarea asta înspăimîntătoare mă lasă rece, fiindcă nici nu mă așteptasem la altceva. Mai surprinzătoare îi este însă întrebarea :

— Unde-i fata ?

Am pus-o de mămăligă : Mă așteptam să aud „unde ai fost aseară ?" sau „cine l-a ucis pe Dimov ?" dar nu și „unde-i fata ?"

— S-a măritat, răspund eu sec.

— Cu cine s-a măritat ? întreabă Kralev făcînd un pas spre birou.

— Cu Mladenov.

— Ce, ești idiot ! țipă Kralev, care în mod evident nu se mai poate stăpîni. Cum e posibil ca fiica să se mărite cu taică-său ?

— A, dumneata de fiică întrebai. Și cu care credeam că te interesezi de Merry Lamour ?

— Ascultă, mîrîie brunetul printre dinți, nu încerca să mă tragi în piept ! Unde-i fata ?

— Dacă-i vorba de Lida, n-am idee.

— Minți !

— Eu nu mint decît la nevoie, precizez calm și-mi scot țigările. Iar în cazul acesta, nu există o asemenea nevoie. Poate că aș fi izbutit să știu mai multe despre ea, dacă cei doi tîmpiți ai dumitale nu și-ar fi băgat nasul acolo unde nu le fierbe oala.

— Ce mai e și cu vorbele astea ?

— Asta e, na ! Ieri după-amiază mă aflam la Colisée cu o prietenă și pe cine crezi că văd acolo : pe Lida. Mi-a zis că a venit să mă caute, pentru că știa că după-amiază voi fi la Colisée și voia să discute ceva serios cu mine. I-am spus că nu-mi pot lăsa prietena de dragul discuției la care mă solicita ea. Dar pentru că Lida insista și pentru că mi s-a părut foarte agitată, i-am promis că voi trece mai tîrziu pe la dînsa. „Eu, mi-a zis ea, nu mai stau la tata. M-am mutat temporar la un hotel în apropiere de Place de l'Étoile." „Bine, i-am spus, am să te caut la hotel." „Nu vreau să vii la hotel." „Ei, în cazul ăsta spune-mi ce vrei, zic, doar vezi că nu sînt singur." Și ea mi-a spus în ce stradă să ne vedem, am convenit și ora și ne-am fi văzut în mod sigur, dacă tipii dumitale nu mi-ar fi pus bețe-n roate.

— Minți, repetă Kralev, dar de astă dată fără siguranța anterioară, căci spusele mele i-au dat, se pare, întrucîtva de gîndit.

— Eu îți spun adevărul gol-goluț. Iar dumneata ești liber să crezi ce poftești.

— Ești un șmecheraș, dar de-ăia proști, îndrugă Kralev. În apropiere de Place de l'Étoile nu există un milion de hoteluri. Le vom lua pe toate la rînd și dacă te prindem cu minciuna, pregătește-ți rugăciunea.

— Din moment ce a fugit, nu cred că s-a înregistrat cu numele adevărat, i-o servesc eu.

— N-are importanță cu ce nume s-a înregistrat. Oricum vom da de ea. Numai să nu ne fi mințit. Că atunci...

— Bine, îl întrerup eu. Treaba cu rugăciunea ai mai spus-o. Poftim numărul, e gata. Și acum spune-le idioților ălora să-mi restituie mașina.

— Ce mașină ? face Kralev pe miratul.

— Mașina mea, care mi-a fost șterpelită din ordinul dumitale.

— Aici altcineva dă ordine. De ce nu i te adresezi lui Dimov ?

Brunetul mă privește cercetător, dar se înșală amarnic dacă socoate că am să-i cad în plasă.

— De ce să mă adresez lui Dimov ? Nu sînt nici eu un ageamiu. Știu prea bine cine trage sforile.

— Altceva știi dumneata ! îmi urlă în față Kralev. Altminteri te-ai fi dus la Dimov, și încă de dimineață, căci Dimov e mai îngăduitor decît mine. Dar știi foarte bine că Dimov nu mai există, că Dimov e pe lumea cealaltă ! Cine l-a trimis pe lumea cealaltă, nu cumva chiar dumneata ?

Kralev s-a aplecat amenințător peste biroul meu și eu abia rezist tentației de a-mi sălta piciorul și de a-l izbi în maxilar.

— Nu mă stropi cu salivă. Vorbește mai de la distanță. Și lucrul cel mai important — nu vorbi prostii. Faptul că Dimov e pe lumea cealaltă de la dumneata îl aflu. Și dacă cineva l-a trimis în chip violent pe lumea cealaltă, nu-i deloc greu de aflat cine este acela.

— Că bine zici, cum să fie greu. Dumneata i-ai făcut de petrecanie.

— Uite ce-i, Kralev ; presupun că la crime te pricepi mai bine decît mine, ca atare e imposibil să nu știi că nimeni nu comite o crimă premeditată fără un motiv anume. Și mai știi că eu n-am n i c i u n m o t i v să-l lichidez pe Dimov. Mă întreb însă de ce te-ai făcut că plouă mai adineaori cînd ți-am spus că Mladenov s-a căsătorit cu Merry Lamour ?

— Pentru că și asta-i tot o minciună de-a dumitale...

— La primăria arondismentului nouă există un certificat înregistrat sub numărul 5311, care consemnează existența acestei căsătorii. Căsătorie ce a fost încheiată nu mai demult decît ieri dimineață. În virtutea acestei căsătorii, Mladenov al nostru se lipește de o moștenire bo-

gată, dacă-i adevărat ce se spune cum că Dimov ar fi lăsat totul pe numele lui Merry. Ți-e clar ? Ți-e clar, cum să nu-ți fie clar, doar că atunci cînd ai interes, te pricepi de minune să faci pe prostul.

— Ia mai ține-ți gura ! mîrîie Kralev, deși nu încape nici o îndoială că gîndurile îi sînt acum absorbite de cu totul altceva.

— Ai dat dispoziție să-mi fie restituită mașina ? îi reamintesc eu.

Mă privește distrat, ca și cum nu mi-ar înțelege cuvintele, apoi rostește cu indiferență :

— Mașina ți-e jos, în stradă. Ia-ți-o și întinde-o. Și să nu te mai prind pe-aici.

*

Într-adevăr, hîrbul meu mă așteaptă jos, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Cîteva minute mai tîrziu, cînd o iau din loc și mă uit în oglinda retrovizoare, constat că mi-am găsit exact ceea ce căutam : Peugeotul Corbului se ține scai de mine și nici nu-și dă osteneala să rămînă neobservat. Povestea despre întîlnirea cu Lida mi-a convenit pentru moment, dar mi-a asigurat și o supraveghere nedorită, cel puțin pînă la sfîrșitul zilei.

Jaguarul meu rulează fără grabă pe Rue de Paradis, pe caldarîmul ei întunecat, pe care-l părăsesc pentru totdeauna. Împrejurarea e pentru mine ca o nouă izgonire din rai, dar fără a fi în compania vreunei Eve. O izgonire tăcută din paradisul de cristal și porțelan, unde nici măcar n-am reușit să-mi plimb nițel elefantul visurilor. Deși, vorbind la figurat, nu puține lucruri s-au spart mai ales în întreprinderea aceea numită „IMPEX".

Cînd ești filat de cineva, frumos e să te prefaci că nu l-ai observat, pentru a nu-i leza orgoliul. Dar cînd filatorul e o cizmă cum e Corbul, delicatețea devine inutilă, mai ales în cazul în care treburile îți cer să rămîi singur.

Eu continuu totuși să conduc încet, fără a acorda nici cea mai mică atenție Peugeotului, ca să-i adorm cizmei vigilența. Abia după ce ieșim în fața Operei și mă asigur că între mine și Corb se află alte două mașini, îmi caut

o poziție comodă și mă năpustesc vertiginos pe roșu. Polițistul fluieră lung și asurzitor, dar circulația de aici nu-i permite să se ocupe de mine. Jaguarul meu intră în plină viteză pe Avenue de l'Opéra, o parcurge pînă la capăt, traversează Rivcli și piața Caroussel și iese pe chei. Din moment ce Corbul n-a reușit să mă ajungă pînă aici, de aici încolo acest lucru va fi total imposibil, căci circulația de pe chei este mult mai lejeră, iar rabla mea — uluitor de sprintenă.

Accelerez peste viteza legală, așa cum face de fapt toată lumea, ajung la Bastilia, trec de Daumesnil, traversez pădurea Vincennes și ies pe Marna. Cu excepția sărbătorilor, locul e pustiu și liniștit. Pe fața apelor verzi-uleioase, aproape nemișcate ale rîului plutesc umbrele întunecate ale copacilor. Plaja-șirand este pustie. Micile berării — la fel.

O iau pe drumul îngust de asfalt de pe marginea rîului, parcurg cam un kilometru, apoi mă abat din drum și opresc Jaguarul într-o poiană înconjurată de tufe. Trebuie să rezolv și ultima sarcină rămasă neîndeplinită în ajun. Trebuie să pun în funcțiune și restul tehnicii, căci nu știu ce mă așteaptă.

Mă înarmez cu o șurubelniță și mă strecor sub Jaguar. Șuruburile cu care patronul garajului montase cutia metalică se desfac ușor, dar de cum m-am apucat să le desfac, rămîn cu impresia că cutia este anormal de ușoară. Nimic de mirare, ea se dovedește a fi goală.

Deci, mașina mi-a fost restituită abia după ce a fost supusă unei minuțioase percheziții. Arunc cutia în tufișul alăturat și deschid portbagajul. Cutia pentru ulei și revolverul din ea sînt intacte, dar asta nu mă liniștește cîtuși de puțin. Pierderea tehnicii de sub șasiu este pentru mine atît de importantă, încît pune sub semnul întrebării întreaga reușită a operației.

Singura mea consolare în asemenea cazuri grave este că, deși foarte improbabile, și ele fuseseră avute în ve-

dere, deci, în pofida lor, eu îmi pot vedea de treabă. Consolarea nu-mi ține prea mult de cald, dar, în lipsa altora...

Oricum, trebuie să mă folosesc de circumstanța că deocamdată nu mă filează nici Corbul, nici Șarpele. Închid portbagajul, mă urc în Jaguar și pornesc spre foburgul Nogent. Întreb și aflu unde este oficiul poștal local, fac o comandă telefonică fulger cu Marsilia și iau legătura cu Lido, pentru a verifica dacă îmi respectă instrucțiunile și pentru a-i da unele indicații suplimentare. Apoi mă urc din nou în rablă și mă întorc în oraș, evitînd străzile unde m-aș putea întîlni cu cunoștințe neplăcute. Ajung la Gara Saint-Lazare și parchez pe Rue de Rome, care abundă în aparatură radio la fel ca Rue de Paradise în porțelanuri

Micul microfon, mica stație de amplificare și cei cîțiva metri de sîrmă pe care mi-i procur l-ar face probabil pe orice confrate de breaslă să zîmbească batjocoritor, dar uneori n-ai încotro și trebuie să te mulțumești ca un simplu amator cu ceea ce găsești la îndemînă. Încui pachețelul în torpedou și îmi văd de drum. Mă opresc în piața Saint-Augustin și intru într-o cafenea ca să-mi consum cotidianul biftec cu cartofi prăjiți. După-masă însă, cu toată cafeaua dublă, simt că mă copleșește somnul și hotărăsc că-mi pot permite două ore de somn înainte de a-mi continua treburile.

Cînd parchez în fața casei, remarc fără a rămîne deosebit de surprins, că doi emigranți, pe care-i știu din vedere, instalați cu ziare în mîini într-un Opel Record hîrbuit, îmi așteaptă sosirea. Se mulțumesc să mă privească, doar pentru a lua notă de sosirea mea, așa că, nestingherit de nimeni, urc eternele nouăzeci și două de trepte.

Înainte de a mă întinde în pat, verific pentru orice eventualitate dacă aparatura se află la locul ei sub ara-

gaz. Aparatura este într-adevăr acolo unde am lăsat-o, aragazul fiind însă mutat în lipsa mea — firul de păr pe care l-am lăsat ca semn lipsește.

*

Următorul la rînd. Nici de astă dată nu sînt eu următorul. Dimov este cel condus pe drumul de veci. Dimov, care, la rîndul său, se va odihni undeva nu departe de Heine și Stendhal. O excelentă posibilitate pentru el de a face cunoștință, pe lumea cealaltă, cu numele unor autori de care e puțin probabil să fi apucat să audă cît a fost în viață.

Și de astă dată, versiunea celebrului nostru medic de casă este „atacul de cord". Se pare că acestui om nu i s-au pus în buzunar și alte diagnostice. Tîmpla spartă a defunctului este acoperită cu flori și nu se vede. Și, în general, este lipsit de sens să se facă prea mult zgomot în jurul unor povești de familie. În schimb, printre emigranți a fost lansat și de astă dată cu insistență zvonul că moartea este opera comuniștilor.

Poate tocmai din această cauză, dar poate și pentru că astăzi nu se joacă nici un meci interesant, la cimitir s-au strîns peste o sută de persoane. Floarea emigrației este în plenul ei. Nu lipsesc nici eu.

Ca să fiu sincer, răposatul nu figura printre prietenii mei. Lucru lipsit însă de orice importanță, mai ales că eu n-am nici un prieten aici. Mai ales că am venit aici nu pentru defunct, ci pentru doi-trei supraviețuitori. Unul dintre ei, în costum negru, arborînd o ținută distinsă, de om în vîrstă, cu mărul lui Adam repezit agresiv înainte, rostește tocmai în clipa aceea discursul funebru. După ce cu cîteva zile în urmă vorbise despre tînăra gardă, el dădea acum cele cuvenite și celei vechi — luptătorilor încercați, cărora le aparținea și defunctul, rămas credin-

cios pînă la moarte sacrelor idealuri naţionale. În general, nu se face economie de cuvinte, pentru că ele nu costă nimic şi pentru că unii nu au o bucurie mai mare decît să-şi audă melodia propriului lor glas, mai ales cînd melodia are o rezonanţă solemnă, funebră.

Este evident că îngîmfarea lui Mladenov în intervalul cît nu ne-am văzut a luat proporţii. La sfîrşitul fiecărei fraze, el îşi dă cît mai pe spate creştetul cu cele cîteva fire de păr alb, ca şi cum ar întreba „am zis-o tare, nu-i aşa ?“ şi îşi întinde deseori pumnul osos, de parcă s-ar pregăti să pocnească pe cineva în nas. Cuvîntarea pune un plus de patetism în pasajul consacrat celor care nu vor lăsa sfînta cauză neterminată, avîndu-se, evident, în vedere mai ales pe sine însuşi.

În pofida aşteptărilor mele, Merry Lámour nu numai că nu se află în primul rînd al îndoliaţilor, dar s-a aşezat chiar în urma tuturor. La un moment dat, la o privire aruncată fugitiv în jur, femeia îmi remarcă prezenţa şi, ignorînd orice măsură de prudenţă, se apropie şi îmi şopteşte la ureche :

— Emile, trebuie să mă ajuţi. Am căzut într-o adevărată cursă. Arunc în grabă o privire cercetătoare, dar constat că mulţimea din faţa noastră este absorbită de cuvîntul funebru, toţi cei prezenţi, inclusiv Corbul şi Şarpele, îl urmăresc pe orator cu gura căscată, admirîndu-i capacitatea de a vorbi atît de mult fără a spune nimic.

— Ce cursă ? întreb eu tot în şoaptă.

— Mladenov al tău vrea să-i transfer toată moştenirea. „Dacă nu, zice, te dau pe mîna poliţiei.“

— Nu te teme. Pînă primeşti moştenirea, e nevoie de cel puţin două-trei zile pentru formalităţi.

— Două-trei zile nu-nseamnă mult.

— Sînt de ajuns. E un răgaz arhisuficient pentru a-l îmblînzi pe bătrîn.

— Ești sigur ?

— Dacă-ți spun.

— Mor de frică. Asta nu știe multe, are să mă dea pe mîna poliției

— Nu-ți fie teamă. Doar te amenință. Dacă ți-e teamă, diseară nu te mai întoarce la Mladenov. Du-te în altă parte. La hotelul „Nacional", de pildă. E un hotel mare, n-are să te descopere nimeni.

— Așa am să și fac. Și vino neapărat. Numai pe tine pot conta.

Merry Lamour mă privește într-un fel cu totul nepotrivit pentru locul în care ne aflăm, dar eu o invit din privire să se întoarcă la locul ei și ea procedează întocmai.

În liniștea îndoliată răsună vioi îndemnul „să-ți fie memoria veșnică !", după care vine ritualul coborîrii trupului și, la sfîrșit, cunoscutul răpăit al bulgărilor de pămînt peste capac, un răpăit în genere surd, dar mult mai consistent decît orice cuvîntări.

Mulțimea se îndreaptă spre ieșire. Eu rămîn departe, așteptînd modest să se retragă mărimile. Kralev și Mladenov merg împreună și discută. Cînd cei doi se apropie de mine, Kralev mă privește cu coada ochiului, dar se face că nu mă vede și-i spune ceva lui Mladenov. Acesta își consultă ceasul și încuviințează din cap. Rezultă în mod logic că-și dau o întîlnire. Nu se știe însă unde și cînd.

De fapt, indiferent dacă va avea sau nu loc o întîlnire și indiferent unde și cînd ar urma ea să fie, planul meu este dinainte stabilit. Un plan cît se poate de simplu, deoarece este întocmit după regula : „vei face numai ceea ce se poate face în condițiile respective".

Prezența mea la ceremonia funerară urmărește printre altele și un anumit efect practic : de a arăta unor oa-

meni că nu am nici un interes să mă mai ascund şi că puţin îmi pasă dacă mai sînt sau nu urmărit. Cînd pornesc cu Jaguarul spre piaţa Clichy, constat că Opelul celor doi emigranţi nu se mai vede Nu mă grăbesc însă să mă bucur de libertate şi, prin oglinda retrovizoare, ţin sub observaţie peisajul din spatele meu, urmărind totodată şi taxiul din faţă, în care s-a instalat Mladenov. Treptat, în circulaţia haotică ce se derulează în urmă începe să-mi atragă atenţia un element des repetat. E vorba de o banală şi cenuşie furgonetă Citroën, care induce în eroare cu aspectul ei blajin şi preocupat. Cînd şi cînd se pierde în mulţimea maşinilor sau dispare la cîte o curbă, pentru ca apoi să-şi facă iar apariţia, cel mai ades fiind vizibilă abia în depărtare.

S-ar putea să fie vorba de o simplă coincidenţă, lucru puţin probabil însă în condiţiile date. Între timp s-a încheiat pesemne şi verificarea hotelurilor din zona Place de l'Étoile. Singura şansă a lui Kralev de a da de Lida este să mă urmărească din scurt. Cît timp va nutri această speranţă, el va continua să mă urmărească, dar şi viaţa mea va continua. Altminteri, dacă Kralev n-ar fi continuat să spere că îl voi călăuzi la Lida, mi-ar fi făcut precis de petrecanie.

Din cîte pot judeca după direcţia urmată de taxi, Mladenov se întoarce acasă, ceea ce pentru mine constituie cea mai bună întorsătură a lucrurilor, numai de-aş izbuti cumva să mă descotorosesc de furgoneta cenuşie.

Taxiul coteşte într-adevăr spre Rue de Provence. Fără să-i mai acord atenţie, îmi văd de drum, ies în Haussmann şi mă îndrept spre Étoile. Furgoneta este în urma mea, deşi destul de departe. O coincidenţă de itinerar atît de îndelungată nu poate fi întîmplătoare. În timp ce caut o soluţie pentru a mă descotorosi de furgonetă, remarc un al doilea element des repetat. Acesta este un Mercury

sport albastru-închis, pe care-l zărisem încă de pe Clichy. Așadar, sînt blocat din ambele părți, iar cum cel care merge înaintea mea dispune de o mașină suficient de puternică, nu-mi pot permite vreo tentativă ieftină de evadare.

Cînd două mașini te filează cu succes de la o anumită distanță, în pofida fițelor pe care le faci tu în dreapta și-n stînga, logica îți cere să te gîndești că ele dispun de radioaparatura necesară. Ceea ce complică și mai mult problema evadării. Nu-mi rămîne nimic altceva de făcut decît să-mi iau rămas-bun de la mașină și să mă întorc la tradițiile glorioasei infanterii.

Între timp pierd orice interes pentru Place de l'Étoile. Intenția mea de a crea impresia că mă duc s-o vizitez în acest cartier pe Lida, după care să dispar fără urmă, cade. A mă despărți de mașină nu înseamnă defel că trebuie s-o abandonez la celălalt capăt al orașului. Cotesc pe Rue Tronchet. Ajuns la Madeleine, constat că acel Mercury albastru-închis se află din nou în fața mea. Îmi continuu drumul fără a da semne de panică și în timp ce rotesc cu o mînă volanul și aștept la semafoare, descui torpedoul și iau de acolo lucrurile achiziționate în cursul dimineții și mi le vîr în buzunare. Nu uit nici ambalajul, întrucît firma magazinului de aparatură radio imprimată pe el poate suna destul de suspect pentru cineva.

Acum mașina este curată. Nu-mi rămîne decît s-o ascund undeva. Cotesc prin spatele Bursei și intru pe Rue Vivienne. Suspectul Mercury albastru-închis a dispărut undeva pe o stradă laterală, dar furgoneta se află la vreo sută de metri în spatele meu. Parchez la repezeală în primul loc convenabil, sar din mașină și mă furișez în pasajul Vivienne. Pasajul este lung, dar frînt în două sub un unghi drept. Exact la colțul acestui unghi se află un vechi anticariat, ale cărui vitrine sînt bine ticsite cu po-

liţe de cărţi prăfuite. Mi-a fost scris să-i cinstesc memoria lui Toni repetîndu-i figura. Intru în anticariat cu înfăţişarea indiferentă a omului care trece pe aici din curiozitate şi încep să cercetez volumele din raftul de pe colţ, fără a mă obosi să citesc titlurile. Anticarul, un zdrahon în vîrstă, cu faţă blajină, nu-mi acordă nici o atenţie. Este antrenat într-o discuţie cu un client tot în vîrstă despre preţul fantastic la care s-ar fi vîndut ediţia princeps a „Florilor răului" la nu ştiu ce licitaţie. Apoi discuţia se transferă asupra lui Baudelaire însuşi şi a locului pe care-l ocupă în poezia franceză, unul dintre oponenţi considerîndu-l parnasian, iar celălalt — simbolist. În acel moment mintea mea nu este preocupată însă atît de „Florile răului", cît de una dintre florile nu mai puţin funeste, purtînd modestul nume de „Nu-mă-uita". Asta mă împiedică să urmăresc prin deschizătura dintre două poliţe circulaţia din pasaj. După cîteva minute, un necunoscut trece pe lîngă vitrină cu mersul caracteristic unui urmăritor, care se abţine din decenţă să nu gonească. Puţin mai tîrziu, trece un al doilea individ, cu acelaşi mers, dar în direcţie opusă.

Am cercetat deja întregul raft de sus şi-l iau la rînd pe următorul. În asemenea momente nu se recomandă să dai dovadă de nerăbdare. Cazul lui Toni se vădeşte a fi destul de instructiv în acest sens. Un gest pripit este suficient pentru a declanşa lanţul de cauze şi efecte care te pot trimite pe lumea cealaltă. Poate că nenorocirea lui Toni s-a datorat tocmai faptului că a intrat într-un anticariat, şi nu într-un bistrou. Dacă ar fi intrat într-un bistrou ar fi avut toate şansele să se îmbete, pe cînd într-o librărie, ce altceva poţi face decît să te învîrţi niţel şi să ieşi.

— Doriţi ceva? mă întreabă serviabil bătrînul, remarcîndu-mi în cele din urmă prezenţa.

— Caut „Candide", ediția princeps, îi răspund eu pentru a spune ceva.

— Ha-ha-ha, pe asta o caut și eu. Dac-o găsiți, spuneți-mi și mie !

Mă privește de parcă aș fi trîntit cine știe ce nostimadă și adaugă :

— Și rețineți pentru dumneavoastră că ediția princeps a operei „Candide" nu are nici formatul, nici numărul de volume pe care-l are „Illustration".

Mulțumesc pentru informație și plec. Ies pentru orice eventualitate de cealaltă parte a pasajului și ajung curînd la Palais Royals în grădină. Grădina este înconjurată de arcade lungi, unde arareori apar pietoni solitari și unde de departe poți vedea dacă ai pe cineva în față sau în urmă. Parcurg pentru a mă asigura întreaga arcadă, ajung în mica piață Palais Royale și iau un taxi.

— Frumoasă zi, nu-i așa ? spune șoferul în vîrstă, punînd cu trosnet în mișcare bătrînul cupeu.

E dintre cei vorbăreți.

— Splendidă ! îngaim eu, gîndind exact contrariul.

*

Cheia scîrțîie trădător în broasca ruginită, dar pe scară, din fericire, nu există țipenie de om. Intru în încăperea întunecată și încui. În fund se află o altă ușă — probabil spre scara de serviciu. Apăs pentru orice eventualitate pe clanță și constat că și această ușă-i încuiată. În apropiere se află un comutator electric, dar eu nu mă hotărăsc să-l răsucesc, să văd dacă funcționează sau nu. Prin mica ferestruică a mansardei, îngrădită cu gratii groase și ruginite, deocamdată pătrunde suficientă lumină.

Trebuie să mă grăbesc, deoarece începe deja să se întunece și lumina ce răzbate acum prin fereastră se va

stinge curînd. În afară de asta, orice întîrziere îmi reduce șansele de a auzi ceea ce aș putea auzi acționînd mai energic ; aș afla astfel dacă jos va avea într-adevăr loc vreo întîlnire sau dacă nu cumva a și-avut loc.

Încăperea nu a fost folosită pesemne de ani de zile, căci este toată năpădită de păienjeniș. Într-un colț sînt înghesuite două dulapuri vechi, cîteva scaune giorsăite și un teanc de cărți și ziare, acoperite de atîta praf, încît cred că nici măcar anticarul din pasajul Vivienne nu le-ar fi observat. Pentru moment, atenția îmi este îndreptată spre cele cîteva coșuri ce ies în relief pe pereții mansardei. Reconstitui mintal cum arată apartamentul lui Mladenov și hotărăsc că șemineul din hol este legat de coșul al doilea din dreapta.

Cu ajutorul briceagului și cu o anumită doză de răbdare, reușesc să scot din construcția coșului o cărămidă, apoi încă una, ferindu-mă să fac zgomote inutile. Montez bine la un capăt al firului microfonul și-l cobor prin spărtură în așa fel încît să nu se arate trădător în gura șemineului. Îl fixez apoi, legîndu-l de unul dintre fotoliile veterane, iar la celălalt capăt al firului montez un amplificator. După toate acestea mă instalez eu însumi pe veteranul prăfuit, îmi pun casca și-mi aprind precaut o țigară. Nici măcar nu visasem că pentru misiunea mea din mansardă voi dispune de un asemenea confort.

Un timp nu percep nimic. Apoi se aude o ușă deschizîndu-se și închizîndu-se, iar ceva mai tîrziu alte zgomote lipsite de importanță. Urmează un sunet greu de deslușit, o nouă deschidere a ușii și, îndată după aceea, zgomotul cîtorva perechi de pași.

— Pe ăștia doi pentru ce mi-i aduci ? se distinge glasul nemulțumit al lui Mladenov.

— Pentru pază, răsună și glasul de trîmbiță al lui Kralev.

De aici se poate conchide că „cei doi" sînt Corbul și Șarpele.

Se aude tîrșîit de scaune. Nou-veniții iau loc pe ele probabil.

— Williams încă n-a venit... spune curînd bătrînul.

— Williams nu va veni, ripostează sec Kralev.

— Cum să nu vină ? Doar trebuia să convenim amănuntele referitoare la operațiune ?

— Totul este deja convenit. Operațiunea mi se încredințează mie.

— Păi cum așa, hodoronc-tronc ?

— Uite așa, hodoronc-tronc. Nu ne putem pierde timpul în discuții. Trebuie să plec chiar mîine.

— Ei, mă rog. Și eu n-am nici un cuvînt de spus ? Atunci de ce ați mai stabilit întîlnirea asta ?

— Ca să discutăm alte treburi, răspunde cu un aer indiferent brunetul.

— Ascultă, Kralev, dacă ai de gînd s-o ții ca înainte, trebuie să-ți spun că te înșeli amarnic. Ai auzit doar azi-dimineață chiar din gura lui Williams că eu sînt noul șef al Centrului. Șef în înțelesul deplin al cuvîntului, pricepi ? Așa că trebuie să renunți o dată pentru totdeauna la practica de a discuta dumneata cu Williams, în timp ce pe mine mă ții doar la curent.

— Asta mai vedem noi, ripostează sec Kralev.

— Cum așa, „mai vedem noi" ? N-ai auzit ce-a spus Williams azi-dimineață ?

— Asta a fost azi-dimineață. Iar acum e seara. Și între timp s-au lămurit o grămadă de lucruri.

— Ce s-a lămurit ? ridică Mladenov tonul. Cu ce intrigi mai umbli iarăși ? Dacă cu Dimov țineau figurile astea, cu mine n-o să țină, asta să-ți intre bine în cap ! Sfîrșește odată cu asemenea maniere !

— Păi tocmai de aceea am și venit, ca s-o sfîrșim, rostește Kralev cu același calm. Ești în pragul sfîrșitului, Mladenov. În seara asta ți-e sfîrșitul.

— Ce-i cu circul ăsta ? strigă bătrînul cuprins de o revoltă amestecată cu note de spaimă instinctivă.

— N-am venit ca să facem circ, rostește sumbru Kralev. Am venit să executăm sentința în cazul tău. De pronunțat au pronunțat-o alții, noi ne vom mulțumi s-o executăm.

— Sentință pentru ce ? întreabă bătrînul și glasul său sună deja speriat de-a binelea.

— Pentru uciderea lui Dimov. Dumneata l-ai ucis pe Dimov, ca să-i iei locul. Iar înainte de asta te-ai căsătorit cu moștenitoarea lui ca să pui mîna și pe banii defunctului.

— E o eroare la mijloc...

— O eroare este, numai că ea îți aparține. De iertare, în schimb, nici vorbă nu poate fi, încearcă Kralev să-și etaleze umorul.

— Repet : e o eroare la mijloc, insistă bătrînul cuprins acum de panică. Pe Dimov l-a ucis Merry Lamour.

— Pe Merry Lamour n-o duce nici mintea, nici curajul să facă o treabă ca asta. Merry n-ar avea ce să cîștige dintr-o căsătorie cu tine.

— Păi nu-i așa, omule !...

— Uciderea lui Dimov este doar una dintre faptele reprobabile de care te faci vinovat, o ține una și bună brunetul, fără a-l mai asculta. Cealaltă este și mai gravă : dumneta l-ai introdus pe Bobev în Centru !...

— Păi pe Bobev l-am dat afară azi-dimineață. Eu l-am dat afară...

— Da, dar după ce l-ai introdus. Și după ce ne-a creat o mulțime de necazuri și ne-ar mai fi creat și altele dacă n-aș fi intervenit eu.

Se pare că în acest moment Kralev se ridică sau se pregătește să se ridice, căci aud vocea bătrînului :

— Stai jos, Kralev. Stai să ne înțelegem.

Imediat însă răsună vocea lui Kralev, de astă dată nu către Mladenov, ci către altcineva :

— Hai o dată ! Ce mai aștepți ? Să înceapă a țipa ?

— Stați... urlă Mladenov.

În aceeași clipă însă se aud patru împușcături înăbușite de revolver dotat cu surdină. Apoi vocea răgușită a Corbului :

— De astă dată o s-o încurcăm. Nu aici trebuia s-o facem. Aici n-avem cum șterge urmele...

— Ce să ștergi, deșteptule, o s-o punem pe seama porcului de Bobev, intervine Șarpele.

Amîndoi încep să discute cu voce tare cum să rezolve problemele referitoare la urmele crimei.

Îmi scot casca și mă ridic. Încăperea este cufundată în întregime în întuneric. Doar în preajma ferestrei mai stăruie o slabă lumină crepusculară albăstrui-cenușie. Și în această semiobscuritate apare Kralev ținînd revolverul îndreptat spre mine

— Ai auzit tot ? întreabă Kralev cu glasul său de trîmbiță, fixîndu-mi burta cu revolverul.

Tac, apreciind mecanic situația în care mă aflu și căutînd totodată și cele mai neînsemnate posibilități de a ieși din ea. Asemenea posibilități însă nu există.

— Ai auzit ? repetă Kralev și mai tare.

Și întrucît vede că n-am de gînd să-i răspund, adaugă :

— Dacă ai auzit, înseamnă că știi care-i procedura.

Aș putea încerca un salt prin surprindere, dar ar fi un gest desperat, căci glontele m-ar găuri încă înainte de a face saltul și chiar dacă nu m-ar găuri, ce folos, din mo-

ment ce sînt convins că afară stau la pîndă Corbul și Șarpele, care ar realiza prin eforturi comune ceea ce Kralev n-ar reuși să realizeze de unul singur. Și totuși saltul rămîne unica posibilitate. Așa că urmăresc cu atenție gesturile brunetului, spre a prinde momentul potrivit. Kralev mă studiază însă și el cu atenție. Se pare că a interpretat în felul său încordarea din privirea mea, căci mă întreabă deodată, cu o vagă curiozitate :

— Ți-e teamă ?

S-ar putea să nu fie decît o joacă — îmi trece pe loc prin cap. S-ar putea ca brunetul să fi venit doar pentru a mă speria cu revolverul lui, ca să scoată ceva de la mine. Dacă a venit să scoată ceva de la mine, înseamnă că e vorba de un lucru pe care eu nu i-l pot spune. Deci, aceeași soartă mă așteaptă.

— Există și pentru mine o sentință ? întreb eu doar așa, pentru a mă dumiri cît de cît asupra situației mele.

— O sentință de condamnare la moarte, precizează Kralev.

— Se pare că e vorba de sentințe pe care dumneata le pronunți și tot dumneata le și execuți.

— Nu eu le pronunț, ripostează brunetul. Știi foarte bine că nu eu le pronunț, ți s-a dat și un avertisment, dar ții morțiș să faci pe prostul.

Tac, gîndindu-mă că dacă reușesc să lungesc nițel discuția, se va face suficient de întuneric pentru a încerca cu un dram de noroc figura cu saltul.

— Te crezi probabil mare specialist în a face pe prostul, reia Kralev, lucru pe care, de fapt, nu reușești să-l faci pentru simplul motiv că așa și ești — un prost. Dacă n-ai fi fost prost, te-ai fi descotorosit mai devreme de căști. Nu te-ar fi salvat nici asta, firește, dar cel puțin ne-ai fi îngreuiat misiunea. Dacă n-ai fi fost un prost, ai fi realizat că-i o prostie curată să încerci să scapi de filajul

mașinilor noastre. Încă mai zilele trecute ți-am lipit de mașină o drăcovenie de-aia minusculă care țipă tot timpul în eter „piu-piu“ și care ne spune de departe unde te afli. Și chiar dacă izbuteai să scapi pentru puțin de filajul nostru, tot îți dădeam din nou de urmă. Așa s-a întîmplat și aseară, cînd ai venit să ne spionezi...

— Ți-am mai spus că aveam o întîlnire...

— Da, dar eu nu sînt un prost ca dumneata, ca să te cred. Azi după-amiază, de pildă, ai crezut că te-am lăsat în pace și te-ai și înființat aici, iar noi ne-am zis că n-are rost să ne dăm sufletul gonind după dumneata și te-am așteptat instalați comod la fereastra clădirii de vizavi...

Îi ascult lăudăroșenia stupidă cu o ureche, continuînd să reflectez asupra celor întîmplate. Rezultă cît se poate de clar că furgoneta și acel Mercury sport n-au fost trimise de Kralev. Este, de asemenea, cît se poate de clar că chiar dacă aș fi reușit eu prin cine știe ce minune să scap de urmărirea lor, asta n-ar fi fost decît pentru a nimeri în mîinile altora. E adevărat, n-am fost chiar prostul proștilor, dar nici de suficientă precauție n-am dat dovadă. Dacă aș fi zăvorît cumva ușa spre scara de serviciu, Kralev n-ar fi ajuns chiar atît de ușor pînă la mine. Deși nici asta nu cred că mi-ar fi fost de cine știe ce folos. Ce mai la deal, la vale — acum du-te și te plînge lui taică-tu și lui maică-ta...

— Am venit pentru că m-a solicitat Lida, rostesc eu ca să spun totuși ceva. Lida presupunea că vrei să discuți cu taică-său despre ea și dorea să știe ce veți hotărî, și...

— Minți, mă întrerupe Kralev. Lida nu se află în Paris. E lucru verificat. Și asta tot din cauza mașinațiunilor dumitale murdare...

— Pentru asta m-ați condamnat la moarte ?

— Știi prea bine pentru ce ! Ești un trădător, Bobev, și acum trebuie să plătești pentru trădare !

— Asta am mai auzit-o încă atunci cînd ţineaţi să mă îmbăiaţi.

— Acuzaţiile de atunci nu erau decît o bagatelă. Pe atunci nu te consideram decît un simplu agent al francezilor. Acum însă ne-am dat seama că eşti şi agent al bulgarilor !

— Am impresia că nu eşti în toate minţile, rostesc eu încet. Sau poate că procedezi astfel deliberat, ca să te răzbuni pe mine pentru altceva.

— Fie şi aşa, cedează Kralev. Dar ia spune, unde ai dispărut azi-dimineaţă ?

— Întreabă-l pe Corb, că doar s-a ţinut tot timpul scai de mine. Întreabă-ţi „piu-piul", că doar ziceai că-ţi spune totul.

— Dar de ce nu vrei să-mi răspunzi dumneata însuţi ? Pentru că te-ai dus să iei legătura radio, nu-i aşa ? Numai că ia emiţătorul de unde nu-i ! A dispărut ca prin farmec !

În mansardă răsună un fel de tuse. Kralev rîde cu o voluptate evidentă, fără a mă slăbi însă din ochi.

— Poţi să-mi explici ce nevoie aveai de emiţătorul acela ? Sau, hai să lăsăm asta. Ştim că prin el trebuia să ţii legătura cu Bulgaria. Spune-ne însă măcar de la cine şi cînd l-ai primit !

— E vorba de o neînţelegere... mormăi eu apreciind că în mansardă s-a făcut suficient de întuneric pentru a încerca cu prima ocazie figura cu saltul.

S-ar putea însă ca brunetul să-mi fi intuit intenţiile, sau o fi fost vorba doar de o simplă coincidenţă : un snop larg şi orbitor de lumină ţîşni din mîna stîngă a lui Kralev şi mă învălui.

— Te deranjează ? mă întreabă Kralev compătimitor. N-am încotro, e incomod de discutat pe întuneric,

ba s-ar putea să și greșesc — să-ți nimeresc țeasta în locul burții. Știi, eu unul trag întotdeauna în burtă : e mai ușor de nimerit și mergi la sigur, mai ales cînd slobozi tot încărcătorul... Deci, zici că-i o neînțelegere, ai ?

Tace și urmărește un timp clipirile mele chinuitoare.

— Trebuie să clipești mai des, mă sfătuiește Kralev. În felul ăsta lumina se diluează... Deci, neînțelegere spui, ai ? E adevărat, dar o neînțelegere pe care noi am limpezit-o... Asta pentru că stăpînul garajului lucra pentru voi, iar soția lui — pentru noi. Vizita dumitale, instalarea stației de radio, totul s-a lămurit. L-am lichidat, ca să știi și dumneata, căci așa îi promisesem soției sale. Ea e încă tînără și poftea la un altul. Slăbiciuni omenești. Iar acum ți-a venit dumitale rîndul să te lichidăm...

— Uite ce-i, Kralev, spun eu străduindu-mă să privesc în afara snopului luminos emis de lanternă. Dumneata l-ai lichidat deja pe Milko. L-ai lichidat în prezența mea. Regret că n-am avut posibilitatea de a interveni. În schimb, i-am informat amănunțit pe franțuji. I-am informat și despre intenția dumitale de a mă lichida...

— Interesant, mîrîie brunetul batjocoritor.

— Ia seama că în momentul de față nu spun vorbe goale. Mă aflu acum în mîinile dumitale și mă poți lichida, ia însă seama că dacă prima oară ai scăpat basma curată, de astă dată vei plăti cu dobîndă cu tot. Nu te vor scurta decît cu un cap, atîta tot.

— Mare prost mai ești ! mîrîie Kralev printre dinți. Ți-ai și găsit cu ce să mă sperii. Păi nu numai pe Miiko și pe dumneata, dar dacă aș lichida o duzină întreagă dintr-ăștia de teapa voastră, și tot nu s-ar atinge nimeni de mine. Așa să știi, prostule ! N-ai înțeles nici măcar atît, că aici comuniștii nu sînt considerați oameni ? E mai periculos să lovești un cîine decît să lichidezi un comunist. Auzi, prostul proștilor, și-a găsit cu ce să mă sperie !

mormăie Kralev ca și cum s-ar adresa unui martor nevăzut. Nu te mișca ! urlă el fără veste.

Nu făcusem nimic altceva decît încercasem să duc mîna la ochi, ca să se odihnească niţel de lumina orbitoare.

— Ascultă, șmecheraș, rostește brunetul pe un ton mai liniștit : Dacă vrei să ajungem la o învoială, să știi că ea n-o să fie așa cum o vrei dumneata În general, cu franțujii n-ai să mă sperii. Așadar, dacă vrei să ajungem la o învoială, hai s-o facem serios.

„Va să zică, pînă acum a fost totuși vorba de o joacă, gîndesc eu încercînd să privesc printre gene, atît cît să pot urmări mișcările brunetului. De asta e Kralev atît de vorbăreț. Nu-i nimic, joaca asta promite totuși un anumit răgaz."

— Fie, îngaim eu. Spune-mi ce-mi oferi. Și ia-mi lanterna asta din ochi.

Generos, Kralev abate cu cîțiva centimetri snopul de lumină, astfel încît acum cel puțin un ochi îmi este în penumbră.

— Unde-i Lida ? întreabă brunetul.

— Asta va fi învoiala ?

— Asta. Spune-mi unde-i Lida și să nu te mai văd în fața ochilor.

— Stai, asta nu ţine ! îl opresc eu. Auzi la dumnealui, cică spune-mi unde-i Lida și primești un încărcător în spinare. În burtă sau în spinare — rezultatu-i același, Kralev.

— Îți dau cuvîntul meu că n-am să trag !

— Și ce să fac eu cu cuvîntul dumitale ? Nu-mi da cuvîntul, dă-mi garanții !

— Ce garanții ? Doar n-ai vrea să-ți dau revolverul ?

— Nu sînt chiar atît de lacom. Mă declar mulțumit dacă-l împărțim : dumitale revolverul, iar mie — încăr-

cătorul. După ce-mi arăți însă că n-ai un altul în buzunare.

— Începi să devii foarte capricios ! mîrîie Kralev. Ai să mă faci să renunț la orice învoială.

— Uite ce-i, Kralev : N-ai decît să te consideri foarte viclean, dar să nu-ți imaginezi că cu vicleniile dumitale ai să dai de Lida. Fata se află într-un loc atît de sigur, încît nici dracul n-o poate descoperi. Ba mai mult, în două-trei zile are să dispară și de acolo. Definitiv și fără nici o urmă. Așa că dacă ții într-adevăr la ea, nu-ți rata ultima șansă.

— Păi dumneata mă poți trimite foarte bine după cai verzi, cum ai făcut-o în dimineața asta cu hotelurile aflate în Place de l'Étoile.

— Iar dumneata n-ai decît să verifici. Locul unde se află Lida dispune de o legătură telefonică. La cinci minute după ce ți-l spun, vei ști dacă Lida se află sau nu acolo.

Kralev mă privește pătrunzător, cîntărindu-mi cuvintele. Apoi, fără a lăsa revolverul din mînă, își pune lanterna între picioare și cu mîna stîngă îmi arată repede conținutul buzunarelor sale.

— Și buzunarele de la spate ! îl zoresc eu.

Se răsucește fără tragere de inimă puțin în stînga, scoțînd interiorul unui buzunar, apoi spre dreapta, scotocind în celălalt buzunar. Acolo se află într-adevăr un încărcător de rezervă.

— Va să zică, umbli cu viclenii ? Despre ce învoială mai poate fi vorba ?

— Nu umblu cu nici un fel de viclenii ! Uitasem pur și simplu de el, șmecheraș ce ești !

— Aruncă-mi-l !

Kralev îmi aruncă încărcătorul și eu îl prind din zbor.

— Acum aruncă-mi-l și pe celălalt !

Brunetul scoate încărcătorul din revolver și mi-l aruncă și pe acesta.

— Dar cartușul de pe țeavă ?

Kralev se uită la mine abia stăpînindu-se să nu mă înjure de toți dumnezeii, apoi, cu un gest nervos, trage închizătorul și cartușul țîșnește într-o parte, rostogolindu-se în întuneric.

— Hai, arată-mi locul, mă zorește el.

Acum brunetul nu mai este înarmat. M-aș putea năpusti asupra lui ca să-mi încerc puterile, dar asta ar produce zgomot, iar cei doi pîndesc fără doar și poate la ușă. M-ar ciurui cît ai zice pește. Mai bine să-i spun. Va fi silit să iasă pentru a verifica informația, iar asta îmi va da cîteva clipe de răgaz și una-două posibilități de a mă fofila.

— Hai, spune odată ! repetă Kralev. Dacă crezi că m-ai tras pe sfoară, te înșeli amarnic. Oamenii mei se află acolo, la locul lor, în spatele ușii.

Și el face un gest neglijent spre mica ușă ce dă spre scara de serviciu.

— Știu, încuviințez eu. Și mai știu că de îndată ce-ți voi comunica adresa, îi vei slobozi ca să mă lichideze.

— Exact așa va fi, dacă vei continua să mă duci cu zăhărelul. Cheia dumitale se află acolo, la ușa cealaltă. Dă-mi adresa și întinde-o !

— Lida e în Marsilia... rostesc eu.

În mai puțin de o secundă văd fata singură în camera cenușie și banală de hotel, stînd în dreptul ferestrei și privind strada luminată cadaveric de lămpile fluorescente, cu frunzele copacilor prăfuite, cenușii, cu fațadele scorojite ale tristelor case provinciale. Ea așteaptă o salvare puțin probabilă. Ea mă așteaptă pe mine. Iar eu în aceeași clipă îi trimit omul de care a fugit.

— Unde anume ? Marsilia e mare ! mă zorește Kralev.

O fracțiune de secundă stau în cumpănă întrebîndu-mă dacă n-ar fi bine să-i dau o adresă falsă. Apoi realizez că

acest lucru ar putea fi constatat imediat. Singura mea șansă e să spun adevărul. Altminteri totul se va duce de rîpă.

— Hotel „Terminus".

— Ce telefon ?

— Îi spun și telefonul.

Abia am rostit numărul și Kralev a și ajuns la mica ușă ce dă spre scara de serviciu.

— Ia-ți căștile, îmi ordonă el. Astfel vei auzi cu propriile dumitale urechi verificarea telefonului. Dacă verificarea va fi în folosul dumitale, vei spune : „E-n regulă, Bobev", și poți s-o întinzi. Dacă nu, ți-e clar ce anume te așteaptă. În orice caz, te sfătuiesc să nu pleci înainte de a-ți fi spus „E-n regulă". Altminteri nu garantez de nimic.

Iese și închide repede ușa în urma sa. În broască se aude un țăcănit de cheie, dar cheia rămîne pe dinafară în ușă.

Eu unul nu intenționez cîtuși de puțin să iau căștile și nici să-l aștept pe Kralev să spună „e-n regulă". Problema e să folosesc cele cîteva minute de viață ce-mi rămîn pînă la terminarea verificării. Brunetul nu-mi va face de petrecanie pînă nu se va asigura că a descoperit ascunzătoarea Lidei.

În mansardă domnește acum întunericul, care mi se pare mai compact după dispariția luminii orbitoare a lanternei. Găsesc pe pipăite butonul și-l apăs. Încăperea se umple cu o lumină cadaverică, verde-gălbuie. Nu este exclus ca fostul chiriaș să fi fost vreun fotoamator — asemenea becuri se folosesc în laboratoare foto — dar, în condițiile existente, această lumină pare cam lugubră.

Ușa ce dă spre scara de serviciu se deschide înăuntru. Trag unul dintre dulapuri și-l lipesc de ea, apoi îl proptesc cu cel de-al doilea. Baricada nu este prea solidă, dar

poate rezista un timp. Sper că nici grătarul ruginit de la mica fereastră nu se va dovedi prea rezistent. Aici însă mă înșel. Nu există nici o posibilitate de a forța acest grătar, fără a folosi niște unelte, care însă mie îmi lipsesc.

Singura ieșire posibilă rămîne ușa dinspre scara principală. Mă apropii de ea, mă aplec spre gaura cheii și trag cu urechea. De afară nu răzbește nici un zgomot. Din cîte pot deduce după crăpătura de sub ușă, pe scară este întuneric. Tocmai cînd plănuiesc să-mi încerc norocul printr-o ieșire bruscă, clanța ușii este acționată încet și precaut. Cineva dă să vadă dacă este încuiată și acest cineva nu poate fi decît Corbul sau Șarpele.

În timp ce stau în fața ușii dinspre scara principală, cheia celeilalte uși, aflate în fund, scîrțîie din nou.

„S-a baricadat", se aude surd o clipă vocea Șarpelui, pentru ca apoi baricada mea să se zgîlțîie amenințător, căci ușa este izbită de Șarpe din răsputeri. După prima izbitură urmează o a doua, apoi — o a treia. Este puțin probabil ca dulapurile să reziste la mai mult de cîteva asemenea izbituri, căci singurul lucru de care în mod neîndoielnic nu duce lipsă Șarpele sînt mușchii săi.

Inspectez fără nici o speranță încăperea — ferestruica cu grătarul masiv, ușa dinspre scara principală, îndărătul căreia mă pîndește un om cu revolverul în mînă și mica ușă dinspre scara de serviciu, ale cărei balamale scîrțîie și se îndoiesc sub izbiturile bădăranului. Greu de găsit o capcană mai ideală decît cea în care singur m-am vîrît. Totul este pierdut. Singura întrebare ce se pune e peste cîte minute va interveni sfîrșitul.

Totul este pierdut. Privirea mea rătăcitoare cade pe teancul de cărți și ziare vechi. S-ar putea totuși să nu fie totul pierdut. Înșfac la iuțeală un braț de ziare și le strecor pe acoperiș prin grătarul ferestruicii. Apoi le dau foc și mă întorc după un nou braț.

Cîteva secunde mai tîrziu pe acoperiș țîșnește un foc îmbelșugat, ale cărui flăcări se zvîrcolesc alarmant în bezna nopții. Ziarele nu ard îndelung, dar eu alimentez necontenit focul și el se ridică tot mai sus și mai alarmant pe acoperișul bătrînei clădiri.

Încăperea se umple de fum. Abia mai pot respira, leoarcă de sudoare de la căldură și de la agitație, dar continuu să car cu zel cărți și ziare, în timp ce trosnetul de la izbiturile Șarpelui devine tot mai amenințător. Sînt puține speranțe ca baricada astfel șubrezită să reziste mai mult de trei-patru minute.

În clipa aceea de undeva de departe se aude urletul prelung al sirenei pompierilor. Îmi întrerup activitatea și mă rezem de perete cu picioarele tremurînde, înecat de tuse și renăscut din speranță. Sirena se-aude tot mai tare și curînd cotește asurzitor pe Rue de Provence. Ceva mai tîrziu, pe scară răsună tropăit greu de pași, mulți pași.

De la un timp, asediul zgomotos al Șarpelui a încetat. Cu toată prostia sa înnăscută, bădăranul a realizat că deocamdată trebuie să se ascundă sau să dispară. Sting lumina, descui fără zgomot ușa principală și rămîn lîngă ea astfel, încît atunci cînd va fi deschisă să mă ascundă pe cît posibil. Foarte curînd ușa este deschisă larg și în încăpere dau buzna cîțiva pompieri, tîrînd un furtun și cîteva extinctoare. Ușa larg deschisă, fumul dens și faptul că atenția tuturor este îndreptată spre foc îmi oferă o bună posibilitate de a mă strecura neobservat afară. Înainte însă de a o face, arunc pentru orice eventualitate o privire prin crăpătura ușii și-l observ pe Corb urcînd precaut scara. Se ascunsese pesemne doar două minute în apartamentul lui Mladenov și acum se grăbește să-și ia din nou postul în primire. Aș spune că omul acesta este rău și căpos ca un buldog, dacă nu mi-ar fi teamă că astfel aduc o ofensă cîinelui.

În clipa cînd Corbul urcă ultima treaptă, eu ies valvîrtej pe palier și cu toată puterea de care dispun în piciorul drept izbesc garda Centrului drept în burtă. Corbul își desface brațele pentru a-și păstra echilibrul, dar întrucît îndărătul său nu există nici un fel de balustradă, cade cu spatele pe scară și se rostogolește pînă pe palierul următor. Mă reped după el sărind cîte două trepte, dar cînd îi trec pe alături, Corbul dă să se ridice și se agață de mine. Îl ajut să se ridice și cu o nouă lovitură, de astă dată drept în dinții galbeni, îl trimit pe următorul palier. De astă dată Corbul încremenește locului și, cum a avut norocul să cadă în cap, s-ar putea să-și revină ceva mai tîrziu.

Îmi trag sufletul și o iau agale, ca un om care a ieșit să vadă ce s-a întîmplat și ce-i cu tot vacarmul acesta. Jos, în fața intrării, s-a adunat un grup de locatari și de gură-cască. Kralev și Șarpele nu figurează printre ei. Mă amestec în mulțime, ca să ascult comentariile, dar cînd realizez că nimeni nu mă bagă în seamă, o iau la pas pe stradă în jos, gîndindu-mă că chibiții parizieni sînt un soi cu totul aparte. Fac mare caz pentru cîteva ziare ce ard pe acoperiș, dar nici măcar nu le trece prin minte că în același moment, un etaj mai jos, s-ar putea să zacă ucis un lider politic.

CAPITOLUL AL NOUĂLEA

Ceasul meu arată doar ora nouă, și asta mă face să cred că s-a oprit. Cînd îl apropii însă de ureche, constat că funcționează normal. După toate cîte mi s-au întîmplat în ultimele ore, am impresia că ar trebui să fie cel puțin miezul nopții.

Faptul că e doar ora nouă îmi convine, firește, de minune. Iau un taxi de la La Fayette și mă opresc pe Rue

de Vivienne pentru a-mi recupera Jaguarul. Ajuns la fața locului, realizez că am dat degeaba drumul taxiului. Mașina mea nu se mai afla unde o lăsasem.

O iau înapoi pe străduța îngustă cu gîndul la acțiunile pe care trebuie să le întreprind imediat. Nici nu ies însă bine în piața din fața Bursei și constat că sînt filat îndeaproape și temeinic : un tip înaintea mea, altul în spate, iar altul pe carosabilul dinspre mine, călare pe un scuter verde.

Sistemul de filaj ce mi se aplică este suficient pentru a mă dumiri că nu poate fi vorba de oameni de-ai lui Kralev. Și nici filajul din cursul zilei cu furgoneta și acel Mercury albastru-închis n-a fost opera lui Kralev. Deci, sau este vorba de americani, sau de prietenii mei, francezii. Cred mai curînd că sînt francezii.

Unul mai sensibil decît mine s-ar fi simțit pesemne jignit de faptul că după ce a dovedit atîta abnegație în slujba unor servicii, aceleași servicii îl iau în colimator. Eu însă îmi permit rareori luxul de a fi sensibil și cunosc destul de bine regulile jocului pentru a conta pe recunoștință.

Singurul lucru de care sînt conștient acum cînd pășesc pe Marile Bulevarde, escortat de doi pietoni și de un scuterist, este că, deși mă aflu sub cerul liber, situația mea se dovedește a fi aproape la fel de tragică precum era și în capcana din mansardă. Operațiunea „Nu-mă-uita" va începe nu mai tîrziu de poimîine. Kralev probabil că zboară deja pe șoseaua ce duce la Marsilia. Se va răfui cu Lida, o va lăsa pe niște mîini sigure, iar după aceea va porni spre Grecia sau Turcia, pentru a se ocupa personal de această operațiune. Singura persoană care știe de iminentul atentat la viața a zeci de mii de oameni nevinovați sînt eu — un jalnic și dezarmat solitar, care pășește pe bulevardele pariziene sub supravegherea a trei filatori francezi, care a rămas fără stația de radio, fără mașină și fără

armă și care, colac peste pupăză, nu mai are în buzunar decît cîțiva amărîți de franci.

Merg încet pe stradă zgîindu-mă fără noimă la vitrinele împodobite cu monede, galbeni și tabele conținînd cursul lirei turcești și al napoleonului. Merg și aproape că nu-mi mai simt picioarele, nu mai simt nimic altceva decît apăsătorul sentiment de pustietate, de izolare deznădăjduită în acest spațiu infinit și gol în care nu răsună decît pașii singuratici ai unui om, care s-ar putea să fiu chiar eu.

„Hai, luați-mă! Că și așa, tot nu mai sînt bun de nimic!" le poruncesc eu în gînd urmăritorilor, apreciind totodată mecanic dacă, într-adevăr, nu mai sînt bun de nimic sau faptul că văd totul în negru se datorează pur și simplu oboselii.

Aș putea să mă duc la Françoise. Doar îmi spusese dimineață că după ora șapte va fi acasă. Aș putea să mă duc și s-o inițiez în tot ce știu despre operațiunea „Nu-mă-uita". Dar Françoise nu este decît un simplu executant, ca mine. Ea nu poate hotărî nimic de una singură, iar ceea ce vor hotărî alții — nu se știe. După toate probabilitățile, nu vor intra în conflict cu americanii doar așa, ca să-mi facă mie o bună impresie.

Și totuși în momentul de față vizita la Françoise devine inevitabilă. Nu pentru a o iniția în operațiunea „Nu-mă-uita", ci pentru a rezolva niște treburi. Printre altele, pentru a-i spune că a-ți fila propriii tăi oameni înseamnă o adevărată risipă a banilor statului.

Ies pe Marile Bulevarde și iau un taxi de la prima stație. Cu iritare, dar și cu o anumită notă de mîndrie, constat că escorta pe jos este înlocuită cu o escortă auto. Vine deci momentul cînd și ostașul de rînd își primește partea sa din atenția obștească.

Françoise îmi deschide și mă introduce în *studio* fără a recurge la apostrofări inutile, dar și fără urmă

de afecțiune. Ca să fiu mai exact, comportarea ei este de-a dreptul glacială. Pur și simplu să nu-ți vină a crede că cu numai zece ore în urmă leșina de plăcere în brațele mele. Am bănuit-o de altminteri dintotdeauna că este în stare cu o mînă să mă mîngîie, iar cu cealaltă să-mi tragă un glonte fără a clipi măcar. Și asta nu din răutate, ci pur și simplu pentru că așa-i cere slujba.

— Ce vînt te aduce? mă întreabă ea rece, iar tonul ei face ca întrebarea să sune mai degrabă: „N-aș fi crezut că poți avea tupeul de a mai trece pe-aici".

— Nici măcar nu mă inviți să iau loc? ocolesc eu întrebarea. Femeia ridică indiferentă din umeri:

— Stai jos. Ai însă în vedere că nu-ți pot acorda prea mult timp.

— Nici eu nu dispun de prea mult timp. Sînt așteptat jos de filatorii voștri. Nu-i pot face să aștepte cu orele.

Îmi ignoră remarca, ia de pe masă pachetul cu „albastre" și își aprinde una fără să se așeze. În general, comportarea ei te face să crezi că toate duritățile de care a dat pînă acum dovadă n-au fost decît niște efuziuni sentimentale.

— Aș vrea să știu, Françoise, de ce anume m-am făcut vinovat?

În alte cazuri, mi-ar fi spus: „dar tu ce crezi?" sau „nu mai face pe idiotul", de astă dată însă mi-o retează scurt:

— De cel mai grav lucru: joc dublu.

— Fantezii! rostesc disprețuitor, aprinzîndu-mi și eu o „albastră", căci ale mele, ca și banii, sînt pe terminate.

— Ești un tip cu mult tupeu. Dar pentru a fi de folos, tupeul trebuie asociat și cu o anumită doză de precauție. În ceea ce te privește însă, n-ai vrut să ții

seama de faptul că oameni ca tine rămîn întotdeauna sub semnul unei anumite suspiciuni : cine a trădat o dată o poate face foarte bine şi a doua oară.

În condiţii obişnuite, o asemenea apostrofare didactică mi-ar fi trecut aproape nesesizată pe lîngă urechi. De astă dată însă ea sclipeşte în mintea mea ca o săgeată indicatoare. În meseria asta nu e bine să trăncăneşti prea mult, căci vrînd să spui ceva, îţi poate scăpa altceva. Este clar că pentru Françoise eu continuu să rămîn un trădător de patrie, dar un trădător care face un joc dublu. Va trebui însă să aflu ce anume o determină să creadă că este vorba de un joc dublu.

Azi-dimineaţă o asemenea acuzaţie nu exista. Deci ea a apărut ulterior. Singurul lucru care, din cîte îmi pot da seama, a intervenit mai tîrziu în cursul zilei de azi este micul control făcut în lipsa mea aparaturii ascunse sub aragaz. În momentul respectiv nu acordasem prea multă atenţie acestui fapt. Mi-am zis că Françoise, cu suspiciunea ei înnăscută, a dispus să se verifice dacă eu mi-am ascuns într-adevăr aparatura sau am lăsat-o în maşină. Acum însă lucrurile îmi apar într-o altă lumină. Aşa îmi explic şi efuziunea amoroasă neaşteptată de azi-dimineaţă a brunetei, menită să mă reţină cît mai mult posibil la ea. În cutia aparatului exista un magnetofon, care a înregistrat totul — inclusiv acea parte a discuţiei pe care eu nu i-am relatat-o lui Françoise, iar înregistrarea a fost ascultată astăzi în timp ce eu mă aflam în această locuinţă.

Nu sînt specialist în aparaturi — pentru treaba asta există tehnicieni — dar dispun de cunoştinţe necesare pe care profesia le reclamă. Încă de cum am primit mica cutie din plastic, am studiat-o cu atenţie şi, judecînd după dimensiunile miniaturale şi după faptul că este alcătuită din două părţi lipite complet, am apreciat că este impo-

sibil să conțină un magnetofon. Neîncrederea față de progresul tehnic mi-a servit o figură urîtă. Aparatura conținea pesemne un magnetofon extrem de mic, iar cutia fusese deliberat lipită, spre a constitui un control pentru unii ca mine și spre a exclude propriul meu control. Oamenii care îmi trecuseră azi-dimineață pragul locuinței în lipsă înlocuiseră pur și simplu aparatura mea cu o alta, identică.

Toate aceste cugetări durează exact trei fumuri de țigară. Planul de acțiune este clar.

— Françoise, eu am fost întotdeauna sincer și exact în informațiile pe care ți le-am furnizat, cu o singură excepție. Dar nici în cazul respectiv inexactitatea nu a fost rezultatul unui joc dublu.

— Lasă baltă generalizările, mă întrerupe bruneta. Treci la concret !

— Concretul se referă la faptul că am trecut sub tăcere o parte din conversația ascultată cu aparatura. La drept vorbind, „am trecut sub tăcere" e cam mult spus, căci, dacă-ți amintești, ți-am mărturisit că a venit vorba de o anume operațiune. M-am rezumat la o simplă referire, deoarece voiam ca mai întîi să aflu toate amănuntele legate de această operațiune denumită „Nu-mă-uita", și abia atunci să-ți prezint toată problema. Ai remarcat doar și singură că, într-o oarecare măsură, sînt omul efectului...

— Al prostului efect... mă corectează Françoise.

— ... Așa că am vrut să fac și eu nițică impresie, prezentîndu-vă cu lux de amănunte ceva important. Iar acum n-aș mai aduce decît o singură precizare : în clipa de față, ca rezultat al ultimelor mele cercetări, sînt aproape pe punctul de a face această comunicare.

— Stai, mă oprește Françoise. Rămîne de văzut încă mai este nevoie de descoperirile tale senzaționale. Spu-

ne-mi mai bine dacă, într-adevăr, nu faci joc dublu, de ce fugeai azi cuprins de atîta panică de filajul nostru? Probabil tot ca să faci impresie? Să faci impresie cu motorul puternic pe care ți l-am pus noi la dispoziție.

— Nici prin minte nu mi-a trecut că sînt filat de oamenii voștri. De mine se țineau scai doi măgari de la Centru de care trebuia neapărat să mă descotorosesc, pentru a da un telefon.

— Cui?

— Lidei, la Marsilia.

— Pe ce temă?

— Pe tema: Kralev, care a turbat de-a binelea. Am instruit-o să nu iasă în nici un caz din cameră.

— De unde ai telefonat?

— De la oficiul poștal din Nogent.

— Bine, vom verifica, mormăie Françoise, deși e convinsă că spun adevărul. Chiar așa să fie, asta nu exclude jocul dublu.

— Françoise, nu uitați că eu v-am informat imediat și după ce m-a contactat americanul.

— În asemenea cazuri, aceste informații sînt obligatorii pentru a induce în eroare partea adversă. Pe american l-ai refuzat pentru că a făcut prostia de a veni în locuința ta și pentru că presupuneai că ai microfoane în locuință. Cu prima ocazie însă, din teamă sau din lăcomie, ai acceptat.

— Fantezii! ripostez eu cu dispreț și-mi sting țigara.

— Dar goana de azi după-amiază tot fantezie a fost? Ai dispărut undeva înainte de pasajul Vivienne... De ce trebuia să fugi? Și unde trebuia să ajungi?

— Ți-am spus că voiam să mă descotorosesc de oamenii lui Kralev, trebuia să mă duc la Mladenov...

— A, eşti chiar atît de naiv încît să crezi că poţi discuta cu Mladenov în propria sa locuinţă fără ca oamenii lui Kralev să te asculte ! Asta să i-o spui cui vrei, nu mie...

— Încă n-am apucat să-ţi spun nimic, o opresc eu. Şi întrucît nu dispui de prea mult timp, nici n-am să mai apuc pesemne s-o fac. Ţin însă să-ţi mărturisesc următorul lucru : deşi nu fac un joc dublu, mi se plăteşte într-adevăr din două locuri. Voi mă plătiţi cu acuzaţii, iar americanii cu condamnări la moarte. În seara asta Kralev a încercat să mă lichideze.

— Iar poze ! Iar efecte ! strigă bruneta, căci eu mi-am aprind din nou o „albastră" şi slobod concentrat spre tavan o şuviţă largă de fum. Hai, spune ! mă zoreşte ca. S-ar putea să găsesc totuşi puţin timp ca să te ascult. Cu tipi ca tine omul trebuie să renunţe la orice viaţă particulară.

Relatez concis, dar exhaustiv peripeţiile de care am avut parte în mansardă, fără a ascunde nimic, cu excepţia principalei acuzaţii ce mi-o adusese Kralev. Înlocuiesc această acuzaţie cu o alta, nu mai puţin gravă — că am dezertat din serviciul american şi că lucrez pentru francezi. În toate celelalte mă ţin strict de faptele exacte, căci există cazuri, deşi rare, cînd adevărul e cea mai bună minciună.

Françoise posedă arta de a asculta cu răbdare şi nu mă întrerupe nici măcar o singură dată. De altfel, ea mă ascultă cu totală indiferenţă cît este vorba de peripeţiile mele şi manifestă un anumit interes doar pentru detaliile referitoare la sarcina ce mi-a fost încredinţată.

— Deci a fost lichidat întreg Centrul, cu excepţia omului care trebuia lichidat şi care foarte curînd va repune toată şandramaua pe picioare, conchide bruneta, privindu-mă nemulţumită.

— Așa e, recunosc eu. Efectul reacției în lanț s-a dovedit puternic, dar invers celui scontat. Mladenov, pe care contam să devină stîlpul noului Centru, este ucis, iar Kralev, care urma să fie discreditat, a scăpat.

— E bine totuși că realizezi care este rezultatul.

— Rezultatul de p î n ă a c u m, precizez eu cu modestie.

— Aha, asta pentru că ai impresia că ai s-o ții la nesfîrșit cu lanțul ăsta de crime? Sau cel puțin pînă ce vei deveni și tu o verigă a lui?...

— Deocamdată bilanțul este în favoarea noastră, îi amintesc eu. Este adevărat că Mladenov a fost lichidat, dar voi nu pierdeți nimic prin asta. Ai avut dreptate: Mladenov ar fi putut acționa sub influența mea doar dacă americanii n-ar fi plătit atît de bine. Dar ei plătesc bine. Așa că n-are rost să regretăm chiar atît. Acum mai trebuie reglementată situația lui Kralev...

— Tu intenționezi s-o reglementezi?

— Cred că aș putea. Întîmplător, zilele astea dispun de mai mult timp liber. Spre deosebire de tine.

— Nu cumva să îndrăznești! mă avertizează Françoise. Tu cam ai slăbiciunea de a merge mai departe decît instrucțiunile ce-ți sînt date.

— Uite ce-i, Françoise: nu intenționez să mă amestec în marea politică, nu e treaba mea, dar mi se pare că voi riscați prea mult cu Kralev. Dacă operațiunea asta de coșmar reușește, opinia publică se va îndrepta împotriva voastră, căci operațiunea va fi condusă de o persoană venită din Franța, lucru ce e puțin probabil să rămînă secret. E mai bine ca toată răspunderea să le revină americanilor, fără ca prestigiul vostru să fie implicat...

— În problemele astea nu-ți cere nimeni părerea, mă întrerupe bruneta.

— Pe de altă parte, continuu eu, ca și cum n-aș fi auzit-o, prin lichidarea lui Kralev, Centrul în configurația lui de pînă acum se va duce definitiv de rîpă, ceea ce ne va oferi posibilitatea de a ne încerca norocul în eventualitatea reorganizării noului IMPEX. Aici mai trebuie să adaug și faptul că Kralev nu se bucură de o popularitate deosebită nici în cercurile de emigranți. El este în unanimitate disprețuit pentru grosolănia și lipsa sa de scrupule. Ce-ai zice dacă am trage cu buretele și am lua-o de la capăt ?

— Nu pot spune nimic. Hotărirea în asemenea probleme nu-i de competența rangului meu. Voi informa unde trebuie și răspunsul îl vei primi ulterior.

— „Ulterior" operațiunea va fi încheiată și problema „Kralev" — clasată.

— Nu ți se pare, Emile, că operezi destul de dibaci cu logica pentru a-ți camufla dorința pur personală de a te răfui cu omul acesta ? El a încercat să te lichideze. Nu-i exclus ca el să încerce s-o facă din nou. Și ceea ce te afectează cel mai mult, după cum mi se pare mie, este faptul că se află pe cale de a-ți duce într-o direcție necunoscută aleasa inimii.

— Fantezii ! îngaim eu pentru a treia oară în seara asta. Deși o compătimesc într-o oarecare măsură pe Lida, trebuie să recunosc că ea nu-mi este defel simpatică. Dar, lăsînd la o parte problema simpatiilor și a antipatiilor, pentru mine ea nu reprezintă în momentul de față nimic altceva decît o capcană.

Îmi sting energic țigara, pentru a imprima mai multă pondere disprețului meu față de Lida și reiau :

— Ascultă, Françoise : nu sînt un copil și știu prea bine că există probleme pe care le poți rezolva singură și altele pe care nu le poți rezolva. Mai știu însă și că timpul trece îngrozitor de repede și că nu există nici

o posibilitate de a-l opri. În vreme ce noi doi stăm aici și discutăm, Kralev acumulează kilometri pe drumul spre Marsilia. Din fericire, Kralev șofează prost, iar Peugeotul de care dispune este și el prost, așa că și dacă aș pleca la miezul nopții, cred că l-aș ajunge și l-aș depăși cu ușurință. Apelez la tine cu o rugăminte absolut nevinovată: să plec la Marsilia, s-o duc pe Lida într-un loc sigur, la Cannes sau la Nisa, să zicem, și să aștept să mă suni acolo pentru a afla dacă pot să mă răfuiesc cu Kralev sau trebuie să mă abțin.

— Asta o poți face și fără să apelezi la mine. În general, relațiile tale particulare cu femeile nu interesează serviciul nostru.

— Da, dar eu vreau să te țin la curent și, lucrul cel mai important, să mă informezi cel tîrziu mîine la prînz dacă mi se acordă sau nu dreptul de a acționa.

— Dacă se hotărăște ca Kralev să fie reținut, asta se poate face și fără concursul tău, remarcă bruneta.

— Da, dar în acest caz voi veți fi siliți să vă demascați față de americani. În timp ce, prin participarea mea, totul va fi taxat ca o răfuială între emigranți i ură personală, mîncătorie, povești cu femei etc.

Françoise reflectează un timp. Apoi își aprinde o țigară, trage adînc fumul în piept, îmi trimite o șuviță deasă în față și mă ațintește cu una din privirile sale pătrunzătoare, nu prea plăcută în asemenea momente.

— Bine. Vei trage la Cannes — hotel „Martinez". Vei aștepta telefonul meu între douăsprezece și unu. Țin însă să te previn: Dacă-ți permiți să acționezi de capul tău, ți-ai semnat sentința de condamnare. Și ar fi vorba de o sentință care, spre deosebire de cele de pînă acum, ar fi executată.

— Lasă promisiunile astea tandre, mormăi eu. Mai bine spune-le oamenilor tăi să nu se mai țină după mine.

— Eu nu sînt șeful serviciului de filare.

— Da, dar în cazul de față, inițiativa ți-a aparținut.

— Voi vedea ce pot face, remarcă ea concesiv. Ai însă în vedere că a trecut de zece.

— Tu poți face orice.

— Dacă ar fi așa, te-aș sugruma pe loc. Din cauza încurcăturilor tale, am ratat o întîlnire la care țineam.

— Nu mă face gelos. Omul conduce prost cu mintea răvășită de gelozie.

Ultimele replici sînt schimbate pe picior de plecare.

— Françoise, telefonul tău e la doi pași. Spune-le să-mi restituie masina si împrumută-mi niste bani de benzină.

— Iar ți-a fost furată mașina ? își ridică Françoise cu ironie sprîncenele. Țin să te asigur că nu e opera oamenilor noștri.

— Ești sigură ?

— Absolut. În privința celui de-al doilea punct, disponibilitățile mele în momentul de față se ridică la cincizeci și cinci de franci. Ia-i și fă ce vrei cu ei.

Își scoate portmoneul din geantă și-i deșartă conținutul pe masă. Iau bancnota de cincizeci de franci, renunțînd cu generozitate la mărunțiș.

Puțin mai tîrziu ne luăm rămas bun în antreu. În clipa în care îmi strînge mîna, Françoise mă privește îngîndurată, cu ochii săi întunecați și mari :

— Nu cred în presimțiri, dar m-a încercat deodată senzația că ne vedem pentru ultima oară...

— Încă de azi-dimineață îmi cînți recviemul. Chiar așa de-ar fi, în definitiv nu-i cine știe ce pagubă. Tu însăți ai spus că eu nu sînt nimic altceva decît domnul Nimeni.

— A, deci n-ai uitat, înalță Françoise din sprîncene. Ei bravo ! Atunci, cu bine, domnule Nimeni !

De regulă, în privința instinctului, femeile sînt mai tari decît noi. Noroc însă că datele privitoare la instinct sînt destul de neclare și greu de descifrat. Françoise intuise cît se poate de exact că ne vom vedea pentru ultima dată, fără a realiza însă, din fericire, cauza acestei despărțiri.

În clipa în care părăsesc casa de pe Saint-Honoré, sînt preocupat de probleme cu totul diferite — material-financiare și de transport. Intru într-o cafenea și mă interesez la telefon cînd există tren spre Marsilia. Aflu că rapidul pleacă cu puțin înainte de miezul nopții. Ies și iau primul taxi pe care-l văd :

— Hotel „Nacional" !

Banii de care dispun sînt cam puțini pentru un transport atît de scump, dar timpul care-mi rămîne e mai puțin. În afară de asta, chiar dacă mi-aș scutura toate buzunarele, n-aș putea strînge suma necesară pentru un bilet Paris-Marsilia, deoarece cîțiva franci în plus sau în minus nu schimbă situația. Deocamdată, singura salvare posibilă pentru a ieși din această situație capătă înfățișarea unei femei frumoase, cu forme masive și cu o sensibilitate fragilă.

În timp ce taxiul mă duce spre hotel, urmăresc fără gesturi inutile circulația din fața și din urma noastră și constat că filajul continuă, fiind acum preluat de un puternic Citroën cenușiu și de un șubred Renault verde. Lucru de așteptat, de altfel, întrucît indicațiile de filare sînt executate imediat, dar se anulează destul de greu. Dacă în general se ajunge la anulare.

Taxiul oprește în dreptul fațadei masive a hotelului „Nacional". Eliberez șoferul lăsîndu-i o bacnotă în-

treagă cu generozitatea caracteristică săracului, intru în holul plin de lume și aflu de la recepție numărul camerei ocupate de Merry Lamour.

Merry mă privește fremătînd de nerăbdare sub capotul ei transparent. De fapt, nerăbdarea este reciprocă, doar că eu reușesc s-o disimulez cu mai multă pricepere.

— Condoleanțele mele, dragă! o salut eu pe frumoasă. Cu vreo trei ore în urmă ginerică și-a dat duhul.

La această știre zguduitoare, Merry mă îmbrățișează cu mîinile ei grase și, cu ochii scăldați în lacrimi de bucurie, începe să mă sărute.

— Nu te emoționa, dragă, bolborosesc eu încercînd să mă eliberez din îmbrățișarea ce mă potopește ca fluxul mării. Gata cu emoțiile.

— Tu l-ai lichidat? mă întreabă prozaic artista, venindu-și în fire.

— A, nu. Eu nu sînt în stare de asemenea lucruri. L-au lichidat Corbul și Șarpele, la indicația lui Kralev. De fapt, astea sînt nimicuri. Merry dragă, tu ești liberă și bogată.

— Mulțumită ție, băiețel scump, șoptește artista, încercînd din nou să mă îmbrățișeze și să ajungă astfel cu mine pe canapea.

Curînd însă, revenindu-și în fire, face brusc ochii mari:

— *Dar* Kralev? Mi-e o teamă de moarte de omul ăsta. Kralev n-o să lase lucrurile chiar așa...

— Care lucruri?

— Cu moștenirea. Ăsta n-o să-și găsească astîmpărul pînă nu mă va dezmoșteni.

— Cred că ai dreptate, recunosc eu. Cu atît mai mult, cu cît e convins că tu și Mladenov ați fost complici în asasinarea lui Dimov. De fapt, el pentru asta

l-a lichidat pe Mladenov — ca să-l pedepsească pentru uciderea lui Dimov.

— Deci o să vrea să mă ucidă și pe mine!...

— Nu-i exclus

— Emile, tu trebuie să mă scapi de banditul ăsta. Ai făcut deja atît de mult pentru mine... Cum ai să lași un bandit ca ăsta să mă omoare!...

— Te-aș ajuta cu plăcere. Dar, din păcate, n-am cum.

— Cum adică n-ai cum?

— Păi uite așa: Kralev pleacă la Marsilia pentru niște afaceri dubioase. Asta-i foarte bine, căci la Marsilia am oameni care i-ar putea face de petrecanie. Numai că, din păcate, mi-a fost furată mașina și, colac peste pupăză, am rămas și în cîțiva franci...

— Păi ia Citroënul lui Dimov, adică al meu.

— Și bani de unde?

— Pot să ți dau pînă-n cinci sute de franci Îți ajung?

— Berechet. Dragă Merry, salvarea ta se și întrezărește. Apropo, unde-i Citroënul?

— L-am parcat jos, la cealaltă intrare.

— Dă-mi cheile.

— Păi cum o să pleci așa? Te aștept de atîta vreme.

— Păi tocmai de asta trebuie să găsești puteri ca să mai aștepți nițel. Orice minut este extrem de prețios pentru noi.

Artista scoate din geantă cheia, încă împodobită cu emblema scorpionului, și mi-o întinde făcînd un botic răsfățat și încruntîndu-se drăgălaș:

— Ești un rău..

— Rău, dar eficient. Vezi, să nu uiți cumva de cei cinci sute de franci...

Suport cu stoicism îmbrățișarea de despărțire, garnisită cu cîteva sărutări moi și umede și pornesc valvîrtej pe scară în jos.

*

Omul de la benzinărie desface capacul rezervorului, introduce țeava pompei și începe să facă plinul. Scoica galbenă de neon a firmei „Schell" strălucește deasupra capului său ca aureola unui sfînt. Urmăresc mecanic deplasarea cifrelor contorului și mă-ntreb dacă n-am dat dovadă de nițică superficialitate înlocuind rapidul cu mașina.

Citroënul este o mașină minunată, dar nici cea mai minunată mașină, chiar dacă este condusă nebunește, nu poate atinge la drum nici pe departe viteza sa maximă. Gonești, chipurile, cu o sută treizeci de kilometri, iar în medie nu reușești să atingi nici nouăzeci : localități, curbe, depășiri, bariere de cale ferată, ambuteiaje icicolo, fără a mai vorbi de ambuscadele agenților de circulație aflați în continuă căutare de contravenienți. Trenul în schimb lasă la fiecare oră în urma sa, cu o exactitate de cronometru, o sută douăzeci de kilometri. Feroviarii francezi sînt renumiți. Spre deosebire de șoferii francezi, care sînt la fel de neisprăviți ca toți colegii lor din lume.

— S-a făcut, rostește omul de la benzinărie, înșurubînd la loc capacul și ștergînd cu grijă parbrizul.

Îi întind suma cuvenită, plus cuvenitul bacșiș și plec. Pînă la Marsilia Citroënul nu va fi decît în dezavantajul meu, dar mai apoi îmi va fi în avantaj. Nu m-aș putea descurca cu Kralev fără a avea la dispoziție o mașină, iar ca să fur una, m-aș supune unui risc în plus. În general, zarurile au fost aruncate și de aici încolo nu-mi rămîne decît să apăs cît mai tare pe accelerator, fără a mă teme că piciorul mi-ar putea amorți de încordare.

Citroënul este o mașină frumoasă și puternică La viteză mare se lipește de asfalt și nu riscă să fie aruncată la vreo curbă ca suratele ei americane. Numai că nu am cum să ating o viteză mare. Suburbiile astea se întind îngrozitor de mult, cu toate intersecțiile lor, cu camioanele care ies din garaje, cu autobuzele care se opresc cînd nici nu te aștepți și cu toate celelalte obstacole.

Cînd ies la drum întins, arunc o privire pe cadranul luminat al ceasului de bord : unsprezece fără zece. Acul vitezometrului sare imediat la o sută douăzeci. Trec pe fază lungă și mă arunc în noapte împotriva vîntului care bate în parbriz și șuieră pe lîngă geamul coborît.

Pe șosea circulația este destul de intensă. La fel ca mine însă, toată lumea se grăbește și eu mă amuz arătîndu-le că pot conduce mai repede decît ei și-i depășesc semnalizînd preventiv cu fază lungă și scurtă și deseori trec atît de aproape pe lîngă ei, încît aceștia se feresc speriați rulînd cît mai mult în dreapta. Singura mașină care reușește să mențină ritmul meu este Citroënul cenușiu care mă urmărește încă din Saint-Honoré. Apoi, undeva pe lîngă kilometrul treizeci, Citroënul dispare pe neașteptate. În primele minute mă străduiesc să stabilesc cine anume l-a înlocuit Curînd însă realizez că nu l-a înlocuit nimeni. Françoise s-a ținut totuși de promisiunea făcută în doi peri : deocamdată filajul a încetat.

Da, Françoise nimerise fără să vrea spunîndu-mi domnul Nimeni. Exact așa ceva și sînt, exceptînd titlul de „domn", căci un copil abandonat, fără tată și fără mamă, nu poate deveni domn. Cele mai timpurii amintiri ale mele sînt legate de orfelinat, de coridorul întunecat și îngust al orfelinatului, de dormitorul gol ca de

cazarmă al orfelinatului, ticsit cu trei rînduri de paturi soldăţeşti cu pături cenuşii şi cearceafuri gălbui şi tari ca pînza de sac. Curtea umedă, pardosită cu lespezi, mirosul de varză acră venind de la bucătăria aflată în fundul curţii, mirosul cîrpei ude şi murdare cu care spălam în fiecare dimineaţă duşumelele, mormăitul monoton al rugăciunilor din faţa ciorbei sărace de post şi a feliei de pîine neagră şi clisoasă — aceasta a fost orfelinatul.

Şi vocea ascuţită ca un scîrţîit de uşă a pedagogei, care mă bătea cu palmele ei ciolănoase: „Du-te şi te plînge lui taică tău şi lui maică-ta!"

Ceilalţi copii cunoşteau măcar numele tatilor şi mamelor lor, care-i abandonaseră sau muriseră. Eu nici măcar atit nu ştiam. Ştiam doar că fusesem adus de un necunoscut, care mă găsise în faţa uşii sale. Mi s-a spus Naiden (Găsitul), dar acest nume mi-a fost dat tot aici, la fel ca şi numele de familie Naidenov, căci orice om trebuie să aibă totuşi un nume şi un prenume.

Îmi amintesc momentul cînd a venit tatăl lui Petko să-şi ia băiatul. Mama lui Petko murise, iar taică-său fusese închis pentru nu ştiu ce, iar acum ieşise din închisoare şi venise să-şi ia fiul. Şi în timp ce Petko se schimba febril în dormitor cu hainele ce-i fuseseră aduse, noi, strînşi ciorchine pe la ferestre, îi priveam părintele ce rămăsese jos în curte. Pantalonii îi erau destul de şifonaţi şi capul îl avea tuns chilug, dar era un tată adevărat şi noi îl priveam îngrămădiţi la geamuri.

Îmi amintesc acel moment, căci de atunci, ori de cîte ori mi se întîmpla să mă bată zdravăn pedagoga sau să mă ciupească cu degetele ei tari ca nişte cleşti şi cînd mă vîram în pat şi mă înveleam pînă peste cap cu pătura înţepătoare ca să nu mi se audă hohotele de

plîns, îmi imaginam că a doua zi vine la orfelinat un om, tot un zdrahon ca tatăl lui Petko, și-i spune aspru pedagogei : „Aduceți-l imediat pe Naiden Naidenov. Eu sînt tatăl său. Am venit să-l iau !"

Cele două snopuri strălucitoare ale farurilor mele se izbesc de corpul unui camion imens, împodobit cu lumini avertizoare roșii și verzi ca un brad de Anul nou. Din sensul opus țîșnesc necontenit mașini și eu sînt nevoit să merg în urma colosului ce înaintează anevoie și-mi barează drumul. Se vede treaba că de aici încolo voi întîlni în cale tot mai multe asemenea camioane, căci transportul mărfurilor pe șosele se face mai ales noaptea.

În cele din urmă, șirul mașinilor ce vin zburînd spre mine se întrerupe, și eu, semnalizînd insistent cu farurile, depășesc camionul și apăs pînă la refuz pe accelerator. Cînd traversez strada Fontainebleau cufundată deja în somn, ceasul arată unsprezece și jumătate. Șaizeci de kilometri în patruzeci de minute — o performanță satisfăcătoare. Dacă reușesc să mențin acest ritm, ar trebui să ajung Peugeotul lui Kralev încă înainte de Lyon.

— Șoseaua despică în fața mea marea pădure seculară Fontainebleau. La fiecare cotitură, farurile îmbrățișează într-un larg arc luminos coroanele imense ale bătrînilor fagi și revin apoi pe șosea pentru a străpunge spațiul și bezna. Linia albă din mijlocul șoselei zboară uniform pe sub mașină, copacii sar unul cîte unul îndărăt, ca și cum i-ar număra o mînă nerăbdătoare și invizibilă și doar șuierul vîntului în geamul coborît arată că viteza Citroënului este mult peste cea permisă.

Tatăl meu n-a venit niciodată. Pesemne că nici măcar nu-mi bănuia existența, sau poate că trecuse de mult în neființă. Și totuși într-o bună zi a venit cineva

să mă ia și pe mine. Asta s-a întîmplat după terminarea primelor clase de liceu — cînd orfelinatul se despărțea de elevii săi, repartizîndu-i persoanelor doritoare de copii. Persoana care mă voia pe mine era o femeie. O femeie deja trecută, dar frumoasă, cu o rochie foarte curată și cu buzele foarte rujate. După ce examină cîțiva elevi, își opri ochii verzui asupra mea. Apoi mă mîngîie pe obraz și mă întreabă : „Cum te cheamă, băiețaș ? Naiden ? Naidene, vrei să vii să stai la noi ?“ „Vreau“, rostesc eu cu o voce aproape stinsă, simțindu-mi pieptul inundat de atîta căldură pentru femeia cu ochi verzui, încît am impresia că-mi voi pierde cunoștința. Doamna Elena locuiește într-un apartament imens, de patru ,camere cum n-aș fi crezut vreodată că poate exista — peste tot covoare, mobilă tapițată în catifea și tablouri cu nobili și femei îmbrăcate în veșminte diafane. Soțul ei pleca deseori în călătorie, ocupîndu-se cu negoțul, sau lipsea nopți de-a rîndul de-acasă. Doamna Elena compensa lipsa soțului primind vizita unui întreg alai de cucoane, care trăncăneau mult, beau mult și făceau mult deranj în camera de oaspeți și în sufragerie. O femeie venea zilnic să facă rînduială și curățenie, dar nu lucra decît pînă la prînz, așa că-mi rămîneau și mie treburi de făcut : să spăl farfurii și pahare, să alerg după tot felul de cumpărături, să le servesc pe musafire și să fac curățenie după plecarea lor.

Ulterior, amintindu-mi de lucrurile acestea, eram tentat să cred că doamna Elena contase și pe niște servicii mai speciale din partea mea. Încă în a doua seară după sosirea mea, ea m-a pus să-i fac o frecție, slobozindu-și cărnurile grase pe canapea, dar eu m-am dovedit a fi foarte neajutorat sau timid, căci după ce scoase de cîteva ori exclamații ca : „uf, cît de neajutorat poți fi !“, „oh, tare necioplit mai ești !“ și ei.

ce mai aștepți !", m-a izgonit în cele din urmă în bucătărie.

Pînă în clipa aceea fusese atentă și chiar tandră cu mine și eu purtam în sinea mea un sentiment spontan de căldură pentru doamna Elena, în pofida aerului sufocant de parfum tare și de transpirație de femeie ce o însoțeau necontenit. Ulterior însă, doamna Elena începu să se răstească la mine și să mă înjure, pînă ce într-o zi se întîmplă ireparabilul.

În după-amiaza aceea se strînseseră în sufragerie vreo jumătate de duzină de musafire. Vermutul pregătit pentru acel prilej se termină repede și doamna mă trimise să mai cumpăr un litru și două sticle de apă gazoază și-mi dădu o monedă de o sută de leve, cerîndu-mi să mă grăbesc. Deși cîrciuma din cartier era ticsită de mușterii, am făcut repede cumpărăturile și m-am întors.

„Dar restul ?" mă întreabă doamna Elena.

Mi-am dat pe loc seama că uitasem restul pe tejghea în timp ce eram preocupat cum să apuc cele trei sticle mari cu brațele mele două. Am dat fuga înapoi, dar cîrciumarul mi-a zis că n-a văzut nici un fel de bani uitați. M-am întors simțind că-mi vine să intru în pămînt de rușine.

„Cîrciumarul minte — zice că n-am uitat nici un ban."

„Cîrciumarul nu minte, tu minți", strigă doamna Elena și mă pocni din răsputeri cu dosul mîinii. Eram obișnuit cu bătaia, dar nenorocirea făcu ca lovitura să mă nimerească drept peste ochi și în mine se declanșă o asemenea furie instinctivă, încît, atunci cînd doamna vru să mă pocnească pentru a doua oară, am mușcat-o de mînă. Ieșindu-și din fire, femeia se aruncă asupra mea cu o asemenea înverșunare, încît mi-am dat seama că palmele îndemînatice, dar manevrate mașinal ale pedagogei erau o nimica toată.

„Ai umplut copilul de sînge, tu !" încearcă s-o oprească una dintre musafire, intrată în bucătărie ca să ajute la prepararea sandvișurilor. Remarca o scoase însă și mai mult din sărite pe doamna Elena și ea continuă să mă pocnească pînă cînd îmi trecu în sfîrșit prin cap s-o iau la fugă. Mai mult nici că m-am mai întors în acel apartament plin de tablouri cu nobili și duhnind a „Chipre" și a transpirație de femeie.

Panglica șoselei, izbitor de albă în bezna nopții, zboară pe sub Citroën. Uneori străbat în goană așezări amuțite, cu case întunecate și lipsite de viață, prin care drumul descrie curbe periculoase. Cînd și cînd, pe lîngă mașină se perindă în zbor cîte o benzinărie, cu aureola galbenă de neon a firmei „Schell" sau cu cea alb-roșie a firmei „Esso". Trec de Sens și ajung la Auxerre. Încă o sută zece kilometri cadou pentru kilometrajul lui Merry Lamour. Se apropie ora unu.

Îmi aprind o țigară fără a reduce viteza. Din cînd în cînd, apar în depărtare farurile vreunei mașini ce vine spre mine. Urmăresc mecanic aprinderea și stingerea lor și la fel de mecanic semnalizez cu farurile mele, gîndindu-mă în același timp la ceea ce mă așteaptă, precum și la ceea ce a trecut demult.

Evit să mă mai uit la ceas, ca să nu văd cît de repede trece vremea. Mă voi uita abia la Chalon, iar pînă acolo mai sînt o sută optzeci de kilometri. Nu voi privi niciodată îndărăt, nici la ceea ce a trecut demult, pentru că, deși a trecut demult, ori de cîte ori îmi aduc aminte, mă cuprinde un sentiment sfîșietor de pustietate, de parcă în pieptul meu ar fi pustiu și în jurul meu ar fi tot pustiu și nu mi-ar mai fi rămas nimic de care să mă agăț, ci doar să mă scufund și să mă topesc în pustiu.

Nu știu dacă toată lumea încearcă uneori un asemenea sentiment de pustietate, sau el mă năpădește doar pe

mine, fiindcă am fost încă de la început un Nimeni, fiindcă am venit de nicăieri, fiindcă primul lucru de care am devenit conştient a fost pustietatea.

Unica femeie care a trezit în pieptul meu căldură, spunîndu-mi „Vrei să vii să stai la noi ?", m-a învăţat să mă feresc de căldură. Cu cît se aprinde mai puternic în tine pasiunea pentru ceva, cu atît trebuie să te tragi mai mult înapoi, ca să nu cazi în capcană.

„Regula asta trebuie respectată mai ales în relaţiile cu femeile", ar spune cel de-al doilea protector al meu.

Cel de-al doilea protector al meu era editor. Spre deosebire de doamna Elena, el a fost dur cu mine încă de la început. Şi tot spre deosebire de acea doamnă, el dădea uneori dovadă de omenie, firește, în măsura în care era în stare să facă acest lucru. Întreprinderea era alcătuită dintr-o clădire veche cu două încăperi — director şi contabilitate — şi un depozit în curtea din spate. Depozitul semăna cu un hambar şi avea rafturi tocmai pînă în tavanul înalt, rafturi ticsite cu pachete de cărţi. Eu alergam prin depozit sau mă cățăram pe scara lungă, dirijat de *bai* Pavel, care-mi dicta aplecat asupra notelor de comandă :

„Venera blondă" — zece bucăţi, „Bărbaţii preferă blondele" — opt bucăţi, „Palmierii de lîngă marea tropicală"...

Editorul îşi făcuse studiile la Paris şi, deşi nutrea un sincer dispreţ pentru acest oraş, adusese de acolo morala că poveştile de dragoste se vînd mai uşor decît cărţile de istorie a religiei. Această morală îi dăduse posibilitatea de a consolida întreprinderea aflată în prag de faliment a răposatului său tată, măcar cît pentru a acoperi necesităţile risipitoarei sale soţii.

Cînd comenzile primite peste zi erau onorate, mă cuibăream într-un colţ şi mă cufundam în lectura vreunei

cărți aflate la dispoziție. Lipsa mea de discernămînt față de hrana spirituală îl irita deseori pe *bai* Pavel : „Iar pornografie... Iar literatură deșucheată. În schimb «De la Heraclit la Darwin», pe care ți-am adus-o, zace și acum necitită !“

Bai Pavel își propuse să mă educe din punct de vedere ideatic, dar cărțile pe care mi le aducea mi se păreau totdeauna plicticoase, iar el nu avea în suficientă măsură harul elocinței pentru a mi le desluși cu cuvintele sale. Editorul, dimpotrivă, era cu mult mai elocvent, mai ales după cel de-al doilea litru. Cînd se întîmpla să fie în conflict cu soția sa — iar asta se întîmpla cel puțin o dată pe săptămînă — venea să doarmă în biroul său, pe canapeaua acoperită cu un pseudopersan prăfuit, mă trimitea cu damigeana după vin și bea îndelung de unul singur. De alături, din odăița-cămară unde dormeam eu, auzeam cum se plimba șeful încoace și încolo prin birou și așteptam să mă cheme, căci la un anumit stadiu al beției sale mă chema invariabil, simțind o dorință nestăvilită de a avea un interlocutor sau, mai exact, un ascultător.

„Stai acolo ! poruncea domnul Bobev, indicîndu-mi scaunul vienez din colț. Stai și ascultă bine ce-ți voi spune !“

Se așeza și el, ca și cum ar fi căutat o poziție inițială mai temeinică, își apleca cu un aer preocupat capul și își ridica sentențios mîna ce ținea țigara :

„Băiete, tu ești un bastard... Pentru oameni ca mine asta n-are, firește, nici o importanță. Mîna cu țigara descria un gest vag și neglijent. Villon și Apollinaire au fost și ei niște bastarzi. Asta însă nu trebuie să te împingă la înfumurare. Căci între ei și tine există o diferență și ea e aici.“ Mîna cu țigara indica elocvent fruntea oratorului.

„Eu, se înțelege, aș putea să te înfiez. Uneori chiar iau hotărîrea s-o fac, așa, pentru a o înfuria pe doamna, curvă de nevastă-mea. Pot s-o fac, dar ce-ai avea tu însuți de cîștigat din asta? Te-ai simți îndatorat față de mine, ai crede în minciuna privitoare la natura bună a omului, te-ai transforma într-un sclav al relațiilor sociale. Să nu devii un sclav! Să fii un spirit liber!"

De regulă rostea ultima replică luîndu-și un aer belicos, cu capul ridicat, gata parcă să mă și lovească dacă aș refuza să fiu un spirit liber.

„Aș putea să te înfiez, revenea Bobev la ideea sa inițială. Mai ales că nu există nici o șansă ca doamna-curvă de nevastă-mea să-mi facă vreodată un urmaș. Lucru de care ea dă, bineînțeles, vina pe mine, deși eu socot că el se datorează mai degrabă deselor ei vizite la ginecolog. Oricum, stă în puterea mea să te înfiez. Din asta însă tu n-ai avea nimic de cîștigat. Mai bine rămîi un bastard, dar citește! Citește, îți dau voie! Brațul schița un gest larg spre dulapul cu cărți. Numai că trebuie să te previn: nu vei găsi aici cartea care să-ți dezvăluie totul! O nouă zvîcnire a brațului spre dulap. Ea nu este încă scrisă și nici nu va fi vreodată scrisă. Ea se află aici! Degetele tutunii loveau fruntea oratorului. Și aici va rămîne! Lumea nu o va vedea niciodată și vina pentru asta o poartă Parisul și femeile Parisului! Ține minte ce-ți spun: risipă, degradare, amortizare în exerciții de alcov, iată ce sînt femeile!"

Capul lui Bobev cobora treptat tot mai jos, dar brațul său rămînea la nivelul dinainte, agitîndu-se mult deasupra capului și risipind gesturi neglijente și fum de țigară.

Cînd nu era băut, editorul uita și de nihilismul său, și de mine, cu excepția cazului cînd trebuia să mă înjure pentru vreo greșeală comisă în onorarea comenzilor. După fiecare noapte petrecută în birou, soția lui

se prezenta să-i ceară iertare și bani și reușea, pesemne, să obțină și una, și alta. Era zveltă, cu o față frumoasă și impertinentă și cu o anume indecență în umblet, ca și cum s-ar fi mișcat doar pentru a-și scoate șoldurile în evidență. Conflictele dintre cei doi soți conteniră abia după ultimul bombardament, cînd fură amîndoi îngropați sub dărîmăturile apartamentului. Ceea ce constituie ulterior o bună circumstanță pentru legendarea mea drept fiu al lui Bobev.

Farurile mașinii luminează panoul mare de pe marginea drumului : „Chalon". Mă uit la ceas : trei și douăzeci. Urmează un al doilea indicator rutier „60 km" și eu decid să reduc viteza la o sută. Străzile sînt pustii. La intersecții clipesc preventiv ochii galbeni ai semafoarelor. Există ceva neliniștitor și alarmant în aceste lumini galbene ce clipesc în beznă : treci, dar pe riscul tău. Eu unul sînt obișnuit cu acest avertisment, el constituind o axiomă în meseria mea, așa că-mi văd de drum cu aceeași viteză, reducînd-o doar la virajele bruște.

Clădirile întunecate de pe marginea șoselei se răresc. Ies din nou la drum deschis. Circulația s-a împuținat de-a binelea și cînd ajung din urmă cîte un camion imens, împodobit cu becuri verzi și roșii, îl depășesc cu ușurință și-mi continuu drumul, pătrunzînd tot mai adînc în noapte și în vîntul noptatec.

Șoseaua șerpuiește printre coline joase ce se profilează ca niște siluete negre pe fondul cerului întunecat. Uneori, cele două coloane de lumină ale farurilor se izbesc de cîte o ridicătură ivită chiar în față, ca și cum drumul s-ar termina, dar nu este vorba decît de o nouă curbă și eu ridic pentru o clipă piciorul de pe accelerator, pentru ca după aceea, odată intrat în

curbă, să apăs din nou pe el pînă ce lumina farurilor mătură viile și tufele de pe marginea drumului.

Macon. Încă vreo șaizeci de kilometri au fost aruncați îndărăt și cam tot atîția mai rămîn pînă la Lyon.

În împrejurimile Lyonului circulația devine mai intensă, camioanele grele își fac apariția tot mai des și, la rîndul meu, sînt silit să mi ridic tot mai des piciorul de pe accelerator. Mașina apucă în sfîrșit pe un pod lung, apoi intră într-un tunel interminabil, luminat fluorescent în galben, iar după aceea trece din nou peste un pod. Ronul își mînă unda largă și întunecoasă, conturat de reflectările lămpilor singuratice de pe chei.

Străbat Lyonul gîndindu-mă că s-ar putea ca în clipa aceea Peugeotul negru să moțăie lîngă vreunul din hotelurile orașului. Dacă-i așa, cu atît mai bine pentru mine. În caz că ajung în Marsilia înaintea lui Kralev, voi ști unde să-l aștept. Dacă ajung după el, nu-l voi mai vedea probabil niciodată.

La ieșirea din oraș mă opresc în aureola galbenă a unei benzinării și-mi fac din nou plinul. Parbrizul este presărat cu mici pete — urmele insectelor nocturne strivite în viteză. Turtit de somn, omul de la benzinărie șterge parbrizul ; nici măcar bacșișul nu-i în stare să-l trezească de-a binelea.

Se apropie ora cinci. Pînă la Valence mai sînt o sută de kilometri și dacă pînă aici Kralev nu s-a oprit nicăieri pentru a înnopta, este foarte posibil să-l ajung tocmai de aici încolo. Și după Lyon circulația se dovedește a fi destul de intensă, dar treptat mașinile se răresc. Șoseaua merge în paralel cu Ronul, uneori lipindu-se strîns de malul rîului larg și întunecat. Undeva departe, în stînga, începe să se lumineze de ziuă ; pe fondul cerului se disting coroanele întunecate și neclintite ale

ţopacilor, şi eu constat cu surprindere că există clipe cînd pînă şi în Franţa e linişte.

Acum, în ceasul ce precede dimineaţa, şoseaua este aproape pustie. Apăs pe accelerator pînă la refuz, scrutînd cu privirea locul unde snopul luminos al farurilor destramă bezna şi străduindu-mă să-mi sugerez că nu-mi este defel somn şi că în toată viaţa mea nu m-am simţit decît foarte rar atît de înviorat.

Înaintea mea ţîşnesc şi dispar fulgerător în urmă indicatoarele rutiere. Le remarc mecanic, fără a le acorda prea multă atenţie — un Z, doi Z. Drum alunecos ! Pericol ! Cuvîntul p e r i c o l se întîlneşte atît de des, încît încetezi să-l mai bagi în seamă. Cu atît mai mult, cu cît şi pe şosea, ca şi pretutindeni altundeva, cele mai mari pericole ne pîndesc acolo unde nu există indicatoare de prevenire.

Ajung la Valence pe la şase şi jumătate. Deşi continuu să mă minunez de faptul că este puţin probabil să fi fost cîndva mai vioi decît în clipa aceea, simt că riscul de a adormi la volan sporeşte ameninţător. Mă opresc în piaţa încă pustie, intru în cafenea şi beau un filtru dublu, cheltuind pentru acest popas exact opt minute. Apoi pornesc din nou la drum, repetîndu-mi că acum — de astă dată fără să-mi fur singur căciula — am să plesnesc pur şi simplu de vioiciune.

Mă aşteaptă penultimul mare tronson — o sută douăzeci şi patru de kilometri pînă la Avignon. Cerul albastru-cenuşiu dobîndeşte treptat o armonioasă culoare albastră, soarele aurește crestele înălţimilor, dar eu rămîn total indiferent la aceste particularităţi ale naturii, căci atenţia mea se concentrează asupra panglicii zburătoare a drumului. De Kralev nici pomeneală încă. Ciudat, ca să nu spun şi alarmant. Ţinînd seama de lipsa de experienţă a negriciosului în ale şoferiei, exclud posibilitatea ca el să fi putut conduce fără a face popas. Este adevărat că dra-

gostea îi dă omului aripi, dar pentru un diletant ca acest Kralev, chiar înaripat să fi fost, este aproape imposibil să realizeze o medie mai mare de cincizeci-șaizeci de kilometri la oră. N-ar fi exclus ca eu să-i fi subapreciat nițel forțele și în acest caz ar trebui să-l ajung undeva spre Avignon, dacă nu cumva a rămas peste noapte la Lyon sau altundeva. Ar mai exista și un al treilea p o a t e, dar cel puțin deocamdată nu simt nici o dorință de a-l admite.

În clipa de față, oricît de neverosimil ar părea, eu nu mă gîndesc nici la Kralev, nici la Lida, nici la posibilitățile și primejdiile pe care mi le poate aduce viitorul imediat. La aceste lucruri am chibzuit deja și n-are nici un sens să mi le perind din nou prin minte. De aceea mă gîndesc la altceva, la ceva cumpănit de asemenea nu o dată, dar care îmi revine invariabil în memorie.

Asta se întîmplase la Nouă Septembrie, la p r i m u l Nouă Septembrie. Aflasem că *bai* Pavel a ajuns un fel de șef în Direcția generală a miliției și am reușit să dau de el. L-am găsit într-o încăpere neprimitoare, stînd de vorbă cu omul instalat la birou.

— Salut. Ce s-a întîmplat? mă întreabă *bai* Pavel, grăbindu-se în mod evident să mă expedieze, pentru a-și continua discuția.

În ziua aceea toată lumea se grăbea.

— Vreau să intru în miliție, i-am răspuns eu tot pe un ton grăbit.

— Prostii, ești încă prea mic, mi-o retează *bai* Pavel.

— Nu sînt prea mic. Am pășit într-al optsprezecelea an, mă obrăznicesc eu, căci de fapt abia pășisem într-au șaptesprezecelea.

Bai Pavel mă privește îngîndurat, ca și cum doar acum realiza prezența mea. Apoi se întoarce spre omul de la birou.

— Ce zici ? îl luăm.

— Îl cunoşti bine ? întreabă celălalt.

— Firește. E băiat de-al nostru. Orfan.

Asta îmi fu toată caracterizarea de cadre. Nu numai scurtă, dar şi inexactă, căci, din delicatețe, *bai* Pavel spusese „orfan" în loc de „bastard". Omul de la birou luă un formular pentru cadrele din miliție, bătut la mașină.

— Cum te cheamă ?

— Emil.

— Cum adică, Emil ? intervine *bai* Pavel. Nu eşti Naiden ?

— Emil mă cheamă ! insist eu. Naiden am fost botezat în orfelinat, dar pe mine mă cheamă Emil.

Cei doi bărbaţi se privesc o clipă în tăcere.

— Bine, încuviințează cel de la birou. Vom trece „Emil". Tu ştii cel mai bine cum te cheamă. Numele de familie ?

— Boev..

— Da. Emil Boev...

Omul îmi trecu numele, semnă dedesubt şi puse ştampila. Apoi îmi întinse formularul.

— Du-te jos la tovarăşul Savov. El va stabili ce sarcină ţi se va încredința.

Acesta a fost botezul meu. Nu în cristelnița vreunei biserici, ci la mulţi ani după sorocul obişnuit. În schimb, am primit un nume pe care mi-l alesesem singur.

Mi-l alesesem încă din orfelinat, în timp ce citeam o cărţulie fără coperţi şi fără primele pagini. Toate cărţuliile de lectură din orfelinat erau de regulă fără primele pagini, sau fără sfîrşit. Noi le preferam, firește, pe cele cărora le lipsea începutul, căci începutul era uşor de ghicit, pe cînd sfîrşitul era deseori total imprevizibil. Pătaniile din cărţulia ferfeniţită s-au şters de-a lungul anilor cu desăvîrşire din memoria mea. De fapt, era vorba de niște

poveşti piraterești de-a dreptul neverosimile. Ascuns în corabia cucerită de piraţi, Emil reușea pînă la urmă să lichideze toată banda şi să-i elibereze pe ostatici, printre care figura, firește, şi o fată de o frumusețe fără seamăn. Nu mai ţin minte decît fraza : „Deşi avea umărul drept sfîşiat de pumnal, Emil nu lasă pistolul din mînă. Mutîndu-l în mîna stîngă, el îl doboară pe Chior cu un foc ucigător."

Intru într-o curbă lungă şi reduc puţin viteza, cugetînd distrat : „De ce «Chiorul» ? Prostii Kralev nu i-a zis Chior. În general, poveştile astea piraterești sînt pline de născociri."

În timp ce citeam cărţulia ferfeniţită, muream de dorinţa de a mă numi Emil. Iar mai tîrziu cînd Bobev îmi vorbea de înfiere, îmi spuneam că poate aş accepta acest nume, dacă ar fi eliminat „b"-ul din mijloc, căci Bobev sună stupid şi te duce cu gîndul la bob, pe cînd Boev[1] sună eroic şi se potriveşte perfect cu Emil. Toate astea, se înţelege, nu reprezentau decît niște visuri deșarte şi n-ar fi bănuit defel că într-o bună zi, într-un birou sumbru şi cenuşiu de miliţie, voi primi în dar numele dorit împreună cu o nouă profesie.

Mă apropii de Avignon. Citroënul zboară pe lîngă loturile dreptunghiulare ale viţei-de-vie, pe lîngă micile cringuri argintii cu măslini, pe lîngă zidurile înalte ale chiparoşilor, crescuţi în pofida asalturilor mistralului. Citroënul zboară şi depăşeşte camioane grele şi autoturisme, dar de Peugeotul lui Kralev nici urmă. În depărtare, se conturează silueta sobră a palatului papal, apoi străluce din nou apele galbene ale Ronului cu un pod pe jumătate distrus, poate acelaşi pod din cîntecul copilăriei, pe care „se dansează, se dansează" şi din nou se perindă chiparoşi şi măslini, şi vii, iar printre ele panglica zburătoare a şoselei, la fel de nesfîrşită şi de albă

[1] De la *boi* — luptă (bulg.).

Este ora opt. Pînă la Marsilia rămîn mai puțin de o sută de kilometri. Parbrizul mi-e din nou împestrițat de micile puncte ale insectelor strivite în goană. Acul vitezometrului vibrează undeva între 120 și 130. Ceea ce nu este puțin în condițiile în care circulația pe șosea se intensifică tot mai mult. Mașinile pe lîngă care trec în zbor mă salută pentru viteza mea nebună cu acel claxonat prelung, care în semnalizarea șofercască are rol de înjurătură.

Depășesc un Peugeot negru, stropit cu noroi, dar nu e vorba de Peugeotul lui Kralev. Mi se pare de necrezut ca brunetul să se fi fofilat. În cazul acesta, totul se duce pe apa sîmbetei. Legenda minuțios elaborată privind biografia mea burgheză. Intrarea la Radiodifuziune și înscenarea cu concedierea mea. Manevrele îndelungate și pline de precauție pentru a cîștiga încrederea lui Mladenov. Născocirea scenetei „Salvare la frontieră" cu intervenția pregătită în prealabil a pichetului de frontieră și cu cele două cartușe oarbe trase de mine eroic în pieptul grănicerului. Lunile de interogatoriu, nesomn și iar interogatoriu sub raza orbitoare a lămpii și refrenul acela idiot „ești un trădător nemernic"... Totul se duce pe apa sîmbetei. Totul devine o poveste în sine. O istorie de care nu va afla nimeni. O istorie lipsită de orice sens.

Ajung la periferia Marsiliei. Pietoni care traversează drumul pe unde apucă, semafoare cărora parcă nu le funcționează decît luminile roșii, camioane care traversează cu o încetineală desperată pentru a intra în vreun garaj sau pentru a ieși de acolo. În cele din urmă, ajung la bulevardul La Canebière. Hotelul se află pe una dintre străzile care cad perpendicular pe el și mi-e foarte bine cunoscut. La sosire, cu trei luni în urmă, aici am tras.

Cu trei luni în urmă. Am senzația că de atunci au trecut cel puțin trei ani. Deocamdată însă teoria privind

caracterul relativ al timpului poate să mai aștepte. Iată și strada. Cotesc pe ea, trec pe lîngă hotel fără a opri, dar remarcînd în trecere lipsa Peugeotului din fața hotelului, apoi cotesc pe prima stradă laterală și mă opresc la adăpostul unui camion. De fapt, orele nu mai au acum nici o importanță.

Mă întorc pe jos la hotel și intru în micul hol. Funcționarul de la recepție se ocupă de o pereche de turiști vîrstnici, care sînt pesemne gata de plecare și au obiecții în legătură cu nota de plată. Tocmai mă pregătesc să întreb de camera *mademoisellei* Mladenof, cînd auzul meu percepe un zgomot de motor ciudat de cunoscut. Mă uit prin vitrină și văd că dragul meu Jaguar a țîșnit pe neașteptate din necunoscut și frînează în fața hotelului.

Singurul adăpost imediat este cabina telefonică, a cărei ușă din păcate este prevăzută cu sticlă. Mă vîr înăuntru, mă întorc cu spatele spre intrare și, desprinzînd receptorul, port o discuție mută cu un interlocutor inexistent.

— *Mademoiselle* Mladenof ? îl aud eu pe Kralev rostind în spatele meu întrebarea nerostită de mine.

— Camera trei sute nouă, răspunde funcționarul, întrerupînd pentru o clipă litigiul cu perechea în vîrstă.

O scurtă privire mă asigură că Kralev se îndreaptă spre scară. Hotelul nu dispune de lift, iar trei sute nouă, camera Lidei, se află la etajul doi. Deci am la dispoziție cîteva minute. Ies repede din cabină, îi spun în fugă funcționarului de la recepție, care abia acum mă observă, că am uitat ceva în mașină și țîșnesc afară.

Cînd n-ai timp suficient pentru a analiza o anume situație, singura soluție este de a fi făcut acest lucru înainte. Kralev cu Jaguarul meu reprezintă cel de-al treilea p o a t e, dar nu în cea mai proastă variantă a sa. Dacă șoferul ar fi dispus de mai multă experiență, întîlnirea nici n-ar mai fi avut loc. Rabla a venit dintr-o direcție

opusă bulevardului Canebière. Neajutorat, brunetul a pornit pesemne la întîmplare pe străzile oraşului şi a ajuns la hotel doar întrebînd pietonii. Neajutorare ce mi-a dat un avans de cîteva minute. Descui portbagajul şi iau dinăuntru cutia cu ulei „Schell". Încui apoi la loc şi mă retrag pînă la colţ, lîngă maşina mea, astfel încît să pot ţine hotelul sub observaţie, fără a-mi trăda prezenţa. Între timp, întrucît strada este pustie, smulg capacul de la cutie, scot mauserul şi mi-l pun în buzunarul din dreapta, iar cutia o las lîngă trotuar, pentru a face reclamă firmei.

Minutele trec fără vreo schimbare vizibilă a situaţiei. Ceea ce nu înseamnă însă cîtuşi de puţin că de întîmplat nu se întîmplă nimic nicăieri. Nu este exclus ca tocmai în aceste minute, acolo la hotel, într-o cameră de la etajul doi, o femeie să fie maltratată sau chiar ucisă. „Nu te mai gîndi la această femeie — îmi spun eu. Pe tine nu te interesează Lida, ci Kralev. Trebuie să te gîndeşti la viaţa acelor mii de oameni, şi nu la o proastă oarecare."

A trecut aproape o jumătate de oră, cînd în sfîrşit din hotel ies Kralev şi Lida. Kralev o ţine pe tînăra femeie de braţ. Lida arată puţin palidă, dar liniştită. Deci, m-am alarmat degeaba. Există femei care se obişnuiesc uşor cu orice situaţie. Doar că simt nevoia de a dramatiza mai întîi lucrurile. Kralev instalează fata în maşină, se aşază lîngă ea şi porneşte spre La Canebière.

Citroënul meu urmăreşte de departe vechea maşină sport. De astă dată rolurile s-au inversat — un Citroën negru e ceva cu totul lipsit de personalitate şi banal cu condiţia să păstrezi o anumită distanţă pentru a nu-ţi face remarcat numărul maşinii. Kralev este un şofer de-a dreptul jalnic, dar asta nu-l împiedică să conducă nebuneşte, contînd pe faptul că ceilalţi, pentru a se feri pe ei înşişi, îl vor feri şi pe el. La intersecţia de la ieşirea din oraş,

Jaguarul reduce viteza și apucă apoi pe șoseaua ce duce spre Coasta de Azur.

Totul arată că în ajunul primejdioasei sale misiuni, brunetul și-a rezervat o zi de miere în vreunul dintre hotelurile luxoase ale litoralului. Lucru ce nu intră în contradicție cu propriile mele proiecte, cu condiția ca acel colțișor liniștit să nu fie prea departe. După zece ore petrecute la volan, călătoriile lungi, chiar dacă sînt de nuntă, își pierd mult din farmec.

Jaguarul traversează Toulonul și își vede mai departe de drum, fapt ce mai poate totuși fi considerat normal — un oraș mare, străzi neatrăgătoare, forfota din port. Cînd însă rabla abandonează în același fel și localitatea Saint-Tropez, această nestemată a Coastei de Azur, eu expediez o înjurătură pe adresa brunetului. Înjurătura va fi repetată după Saint-Maxim și întreită după Saint-Rafael. E clar că mărginitul ăsta s-a hotărît să-i servească iubitei sale nu altceva, ci Nisa sau Monte Carlo.

Drumul urmează din aproape malul mării — coline în verdeață, stînci roșietice, mare albastră, în general apă de ploaie, mai ales cînd ești toropit de somn și te ții după un sinucigaș, lipsit de grijă și înfumurat ca orice începător, care ia virajele cu nouăzeci la oră. Urmăresc Jaguarul de departe — cu cel puțin două curbe în urmă — sfidînd timpul și încercînd să mă conving că sînt mai vioi decît oricînd.

Mașina lui Kralev intră în Cannes, o apucă pe La Croisette și reduce treptat viteza. Am presimțirea că brunetul caută un hotel potrivit, de aceea, la rîndul meu, încetinesc și opresc în fața hotelului „Mediterranée", de unde se vede întregul bulevard. Jaguarul se oprește într-adevăr cîteva sute de metri mai încolo. Un timp, pasagerii rămîn în mașină. Apoi coboară Kralev și

o ajută pe femeie să iasă. Lida pornește cu greu, sprijinită de brațul lui, ca și cum i s-ar fi făcut pe neașteptate rău. Se pare că într-adevăr îi este rău, căci după cinci-șase pași se opresc amîndoi. Kralev îi spune ceva, apoi o conduce din nou la mașină și intră singur în cafeneaua de vizavi. Mă hotărăsc să profit de pauză și intru și eu într-o cafenea apropiată. Beau o cafea dublă și un sfert de *perier*, după care intru în cabina telefonică pentru a-mi anunța la hotelul „Martinez" iminenta sosire.

„Aștept să fiu căutat de la Paris. Rog să comunicați din partea mea că voi ajunge la «Martinez» abia după ora două, întrucît o pană de mașină m-a silit să mă opresc la Marsilia."

Comunicarea mea este primită la capătul celălalt al firului cu solicitudine și mulțumiri, lucru ce se poate întîmpla doar acum, mult înainte de deschiderea sezonului, cînd personalul hotelului nu este răsfățat de afluxul de clienți.

Ajuns din nou pe faleză, constat că Jaguarul se află în același loc. Mă instalez în mașină și aștept. Kralev iese curînd din cafenea cu o sticlă de apă minerală Vittel și se îndreaptă spre rablă.

Și iată-ne din nou la drum. Inspectăm toate micile stațiuni balneare dintre Cannes și Nisa, dar brunetul nu se oprește nicăieri. Nisa reprezintă doar localitatea de tranzit. Este clar că scopul călătoriei de nuntă nu poate fi decît Monte Carlo. Așa că, atunci cînd în depărtare apar clădirile albe ale capitalei hazardului, cocoțate în amfiteatru pe stîncile ce strălucesc în soarele amiezii, răsuflu în sfîrșit ușurat. Spre mirarea mea însă și Monte Carlo e pentru Kralev tot localitate de tranzit. Singura dintre localitățile care urmează și merită atenție este Menton. Menton se află însă chiar la granița franco-italiană și eu nu-mi pot asuma riscul de a-l urma pe brunet pînă acolo.

Revăd mecanic acțiunile elaborate pentru această variantă. Propriii mei ochi mă studiază în oglinda retrovizoare, înroșiți și tulburi. Urechile îmi vîjîie și craniul mi-e parcă strîns într-o menghine. Ceea ce pare cu totul normal după un drum de peste o mie de kilometri și paisprezece ore de șofat continuu.

Apăs aproape pînă la refuz pe accelerator, apreciind că a sosit momentul să pun capăt acestui joc de-a fugăritul. La ora amiezii șoseaua este aproape pustie și destul de potrivită cu pantele și curbele ei pentru anumite acțiuni tactice. Remarc însă imediat că Jaguarul, fără nici un motiv evident, mărește și el viteza. Apăs pe accelerator pînă la refuz, dar distanța dintre cele două mașini nu se reduce. Este clar că nu poate fi vorba decît de o singură cauză : Citroënul meu. Kralev a remarcat, pesemne, demult că-l urmăresc la două curbe distanță, dar s-a mulțumit să păstreze această distanță. Iar acum, văzînd că încerc s-o scurtez, a început și el să reacționeze.

Cunosc îndeajuns calitățile ascunse ale rablei mele și îmi dau perfect de bine seama că șansele de a o ajunge sînt aproape nule. Formidabila mea idee de a monta un motor supraputernic sub o caroserie suprauzată dă, într-adevăr, rezultate, dar, vai, nu în favoarea mea. Și totuși, față de Jaguar, Citroënul prezintă un avantaj pentru omul de la volan, chiar dacă acesta are ochii tulburi și o infernală durere de cap.

Continuu să apăs pînă la refuz pe accelerator, reducînd viteza doar la curbele periculoase și aștept să vină momentul meu. Acesta va fi fie vreo curbă foarte periculoasă, cînd Kralev va pierde viteză, dacă nu va zbura în mare, fie o serie de curbe, sau...

Tăiată în stîncile de pe litoral, șoseaua se lasă brusc în jos și apoi urcă la fel de vertiginos. Jaguarul zboară cu toată viteza la vreo trei sute de metri în fața mea, pentru

a-și asigura inerția necesară la urcuș. În clipa aceea însă, pe panta din față apare un camion greu, care, cu tupeul caracteristic acestui calibru, ocupă mijlocul șoselei. Kralev claxonează îndelung, dar camionul continuă să se deplaseze pe mijlocul șoselei, și Kralev este nevoit să reducă viteza pentru a nu se ciocni de gigant. Abia în ultima clipă șoferul camionului virează leneș la dreapta, dar Jaguarul și-a pierdut deja inerția. Îndată ce rabla trece de camion, eu o ajung vertiginos din urmă și, gonind în paralel cu ea, îl ațintesc pe Kralev cu revolverul, apoi virez în fața Jaguarului. Rabla se lovește de aripa Citroënului și încremenește, zdrăngănind jalnic.

— Sus mîinile ! rostesc eu. Nu-ți grăbi moartea !

Brunetul își ridică fără tragere de inimă brațele păroase.

— Coboară !

Kralev se șterge la ochi, sperînd pesemne că totul n-a fost decît un vis.

— Coboară, îți spun ! Nu vezi că drumul s-a terminat ?

El iese din mașină, în timp ce eu îi urmăresc vigilent mișcările. Lida rămîne locului, cu capul lăsat pe tetieră, ca și cum ceea ce se întîmplă nu se referă și la ea.

— Unde ți-e revolverul ?

— N-am nici un revolver, răspunde apatic brunetul.

— Dar unde l-ai ascuns ?

— N-am nici un revolver, repetă el. Nu port revolvere cînd intenționez să trec granița.

Este cît se poate de evident că intenționa să treacă frontiera. Și, pesemne, nu are într-adevăr revolver.

— Rămîi acolo ! îi ordon eu indicînd cu mîna marginea prăpastiei dindărătul unei stînci.

Locul este potrivit pentru o discuție între patru ochi, fiindcă nu se vede din șosea. Kralev îmi execută ordinul cu aceeași apatie.

— Ei, ajungem la o învoială, sau trag direct ?

— Și ce propui ? mă întreabă cu indiferență brunetul, de parcă chiar întrebarea asta o aștepta.

— Următoarea trampă : operațiunea „Nu-mă-uita" contra vieții dumitale.

— Contra vieții mele, plus Lida, mă corectează Kralev.

— Bine, plus Lida, dacă ea dorește.

— Dorește, numai să n-o forțezi.

— Mă rog. Vorbește !

— Și garanțiile ?

— Nici un fel de garanții. Eu nu sînt un mincinos ca dumneata ca să-mi ceri garanții. Dumneata nu mă interesezi. Mă interesează operațiunea. Hai, vorbește !

Este evident că brunetul ezită.

— Uite ce-i, spun eu. Îți dau jumătate de minut ca să începi. Dacă nu, încep eu.

Și agit revolverul îndreptat spre burta interlocutorului.

— Scopul operațiunii este otrăvirea apei destinată alimentării Capitalei... începe Kralev.

Și după ce s-a hotărît să înceapă, continuă domol și metodic : livrarea chimicalelor ascunse într-o partidă cu mărfuri de import, organizarea transportării lor la lacul de acumulare, numele și adresele persoanelor angajate în această operațiune, parola și ora exactă cînd ea va fi transmisă de postul de radio străin...

— Conducerea din străinătate a întregii operațiuni îmi este încredințată mie personal. Întreaga operațiune trebuie executată în cel mult trei ore.

— Și cine vă controlează din partea americanilor ?

Întrebarea este doar de probă. Kralev menționează cîteva nume. Numele sînt exacte. Mai urmează trei-patru întrebări de probă. Brunetul răspunde și la ele.

— Ești sigur că tot ceea ce spui este adevărat ? mai întreb eu.

— Ce aș avea de cîștigat încurcînd ceva ici-colo ? Serviciul meu la americani s-a terminat.

— Păi de ce atît de brusc ?

— Din cauza uciderii lui Mladenov. Am vrut s-o pun pe seama dumitale. Dar habar n-am avut că americanii instalaseră microfoane în apartamentul acestui tîmpit.

— Și cînd ai aflat ?

— Exact în ajunul plecării din Paris. „Nu trebuia să faceți asta", mi-a spus Williams, după ce mi-a dat ultimele indicații. Practic, ei nu așteaptă decît să-mi închei operațiunea pentru a-mi cere explicații mai amănunțite...

— Și de ce a fost nevoie să-l ucizi pe Mladenov ?

— Asta-i treaba mea.

— Ascultă, Kralev !...

— Pentru că întotdeauna Centrul a fost condus de mine și pentru că întotdeauna eu am rămas în umbră. Iar sub patronajul lui Mladenov tot așa ar fi fost...

— Deci, elanuri nobile : glorie și conturi bancare. Da, asta e într-adevăr treaba dumitale.

— Nu oricine poate fi prost ca dumneata, ca să lucreze doar de dragul ideii, bolborosește disprețuitor brunetul.

— Exact. Și acum fă stînga-mprejur și contemplează marea pînă auzi că am pornit motorul. Altminteri, cred că-ți dai seama...

— Lida... rostește Kralev.

În primul moment mă gîndesc că el nu urmărește decît să-mi amintească de înțelegere, dar imediat după aceea văd că femeia coboară din Jaguar și se apropie cu pași nesiguri de noi. Privirea îi este sticloasă, fața — palidă și încremenită. Abia acum bag de seamă că e drogată. Pesemne că abia acum îmi îndrept atenția asupra ei.

O atenție care mă costă foarte mult. Kralev se năpustește spre mine aruncîndu-se la pămînt și apucîndu-mă de picioare. Eu îmi pierd echilibrul și mă prăvălesc peste

el. Brunetul se răsucește cu o iuțeală surprinzătoare și dă să-mi smulgă mauserul, eu însă intuiesc această tentativă și, proptit zdravăn cu spatele de pămînt, îl izbesc din răsputeri cu picioarele în față. E gata-gata să cadă, dar se oprește în genunchi și în clipa următoare sare în picioare, ștergîndu-și cu mîna sîngele ce-l orbește. Între timp însă țîșnesc și eu în picioare, cu mauserul îndreptat spre burta lui.

— Dă-te îndărăt ! îi ordon eu. La locul de unde ai plecat ! Și să nu mai faci glume, că...

Kralev se retrage alene, cu fața îndreptată spre mine, ștergîndu-și ochii și urmărind pistolul din mîna mea. Omul ăsta a fost întotdeauna mai neîncrezător decît se cuvine. Așa cum se află, cu fața spre mine și cuprins de frică să nu trag cumva prin surprindere, Kralev face un pas mai mult. Un pas care se dovedește a-i fi fatal. Răsună un țipăt înăbușit și zgomot de pietre-n cădere, apoi încă un țipăt, dar de astă dată în spatele meu.

— A căzut ! țipă Lida.

— Zău ? îngaim eu. Nici n-am observat.

— Cine a căzut ? țipă din nou femeia, zgîindu-se cu ochi goi și îngroziți spre marea ce plescăie surd colo jos, la o sută de metri de noi.

Lida încă nu-și poate veni în fire. Nu-i nimic. Șocul căderii îi va accelera trezirea. O apuc de mînă și o trag spre Citroën, îndrugînd liniștitor că n-a căzut nimeni și că, dacă totuși a căzut cineva, acesta se va ridica din nou. Îmi iau rămas-bun printr-o privire fugitivă de la rabla mea și observ sticla cu apă gazoasă aflată pe banchetă. O deschid, o agit bine și, astupîndu-i pe jumătate gura, îndrept jetul spre fața Lidei. Ea încearcă să evite arteziana neașteptată, dar eu continuu s-o împroșc cu vestita apă de Vittel, regina apelor minerale, pînă ce femeia țipă cu glasul acela arțăgos ce-mi este cunoscut.

— Nu mă stropiți cu apă asta !

— Zi „vă rog" !

— Încetați odată !

— Fie, cedez eu, pentru că și așa apa s-a terminat. Iar acum fii cuminte, că n-avem timp de pierdut.

— Unde mergem ? mă întreabă Lida oprindu-se lîngă Citroën.

— Asta îmi vei spune dumneata, răspund eu.

În clipa aceea atenția îmi este absorbită de bătrîna mea rablă. Mă așez pentru ultima oară la volan, o deplasez puțin în marșarier, ca s-o dezlipesc de Citroën, apoi merg în viteza întîi pînă la muchia prăpastiei, scot din viteză și cobor. O scurtă împingere și bătrînul meu veteran zboară stîrnind un nou zgomot de pietre ce se rostogolesc în abis.

— Unde mergem ? întreabă tînăra femeie cînd ne așezăm în mașină și facem calea întoarsă.

— Ai verificat ceea ce te-am rugat ieri ?

— Ce să verific ? Femeia își pipăie fruntea cu mîna. Parcă aș fi beată... Nici n-a intrat bine, și mi-a și pulverizat ceva în față... Cînd mi-am venit în fire, l-am văzut cum își pune seringa în cutie. Adineaori, cînd am oprit, din nou...

— Toate acestea le vei trece în memorii, o întrerup eu. Ai verificat treaba cu vaporul ?

— Ah, da... Ea își duce din nou mîna la frunte. Există într-adevăr un vapor bulgăresc... Pleacă astăzi la cinci sau la șase.

Cinci sau șase nu-i totuna, dar ce să-i faci, cargobotu-rile nu-s ca trenurile de călători. Mă uit la ceas. A trecut de două. Pînă la Marsilia mai sînt vreo două sute șaizeci de kilometri. Este imposibil să ajungem mai devreme de cinci. Iar dacă Françoise sloboade copoii, nu vom ajunge nici după cinci.

În asemenea momente lucrul cel mai înțelept este să te concentrezi asupra a ceea ce se află imediat în față, iar pentru mine ceea ce se află imediat în față este bucata de șosea ce strălucește în soare, peste care va trebui să zbor în clipele următoare. Îmi ațintesc privirea asupra panglicii drumului ce șerpuiește pe sub stîncile care îl flanchează și încerc să mă relaxez în limitele posibilului, adică să nu mă gîndesc, dar nici să nu închid ochii.

— Socotiți că vom reuși? întreabă femeia de lîngă mine.

În acest moment n-am chef de nici o socoteală, așa că nu i răspund.

— Dacă mă salvați de coșmarul ăsta, am să vă binecuvîntez toată viața, adaugă ea după puțin.

Ea, sărmana, își imaginează că totul se învîrtește în jurul salvării ei. Presimt că nu mă va lăsa să mă relaxez.

— De fapt, de ce v-ați asumat tot riscul ăsta? nu mă slăbește Lida cu întrebările sale.

— Din sentimente umanitare.

— Și eu care credeam că sînteți un infirm...

— Infirm?

— Întocmai. Credeam că v-au extirpat glandele sentimentelor, dacă în general ați avut așa ceva.

— N-ar fi exclus să nu le fi avut niciodată, îi răspund eu cu ochii țintă la șoseaua din fața mea.

— Eram convins că sînteți un om rece.. continuă Lida. Cinic și rece ca o reptilă...

— Mersi, înclin eu din cap. Un vechi adevăr spune: dacă nu corespunzi sentimentelor celuilalt, înseamnă că ești rece.

— V-ați purtat îngrozitor cu mine la Paris... De ce v ați purtat atît de îngrozitor?

— În scop educativ, ripostez eu rece. Ca să determin o tînără fără minte să înțeleagă unele lucruri.

— Iată că ați devenit amabil, remarcă ea, negăsind altceva să spună.

Nu intenționez nici eu să mai spun ceva. Apăs doar din ce în ce mai tare pe accelerator, străduindu-mă să nu mă gîndesc la nimic și să mă închid în mine pentru a lăsa în voia lui acel apăsător sentiment de pustietate care mă cuprinde din nou. Privind țintă la panglica zburătoare a drumului, apăs mecanic pe accelerator cu sentimentul că sînt o piatră aruncată de cineva și că zbor așa Dumnezeu știe de cînd și încotro prin acest spațiu imens și pustiu.

*

Cînd ies din cabina telefonică, se pare că pe fața mea, în afară de oboseală, se mai află întipărit ceva, căci Lida își lasă cafeaua nebăută pe tejgheaua barului și pornește cu mine, luîndu-mă de brat.

— A plecat ?

— Adineaori.

Ne urcăm în mașină și eu fac singurul lucru care-mi mai rămîne de făcut în acest moment — pornesc spre Portul Vechi. Dacă în cîteva minute nu găsesc o ieșire și dacă Françoise a dat alarma, va trebui să mă descotorosesc de bagajul meu fragil și să caut o ascunzătoare.

Opresc Citroënul chiar lîngă chei. Pe apa liniștită și pămîntie se leagănă leneș cîteva bărci cu motor. Alegerea mea cade pe o vedetă strălucitoare cu patru locuri.

— O plimbare frumoasă ? mă întreabă tînărul care fumează pe chei. Douăzeci de franci ora.

Încuviințez din cap. Proprietarul șalupei o trage cu frînghia și ne ajută să ne urcăm. Apoi o dezleagă și se pregătește să se urce și el.

— Și dumneata ? îmi ridic eu sprîncenele.

— Păi cum altfel ? se miră la rîndul său tînărul.

— Păi așa : plimbare fără un al treilea. Altminteri la ce mai dau douăzeci de franci ?

— Dumneavoastră știți cît costă vedeta asta ? mă întreabă plin de sine și cu reproș proprietarul.

— Dar dumneata știi cît costă Citroënul acela ? Iată, ia cheile.

Îi arunc cheile și omul le prinde mecanic din zbor. După ce stă o clipă pe gînduri, schițează un gest de învoială cu mîna :

— Bine, fie. Sper că știți s-o conduceți ?

— Nu-ți face griji. Voi conduce fără să dobor recorduri.

— Fiți atent, că e rapidă

Se vede treaba că omul habar nu are că tocmai asta am avut în vedere cînd am solicitat-o. Pornesc motorul și o iau din loc avînd grijă să păstrez o viteză rezonabilă cît timp mă deplasez în rada portului. Cotesc apoi după digul cu farul mic, trec pe lîngă turnurile sumbre ale fortărețelor Saint-Jean și Saint-Nicolas și accelerez la maximum. Vedeta pornește vertiginos pe suprafața liniștită, cu botul ridicat în sus, ca și cum s-ar pregăti să-și ia zborul pe deasupra mării. În urma noastră se micșorează treptat corpurile masive ale clădirilor și curînd se mai ițesc în dreapta doar contururile întunecate ale catedralei, iar colo, sus, pe colina din stînga, Notre-Dame-de-la-Garde își arată silueta sa impunătoare cu sculptura Madonei.

Lida stă lîngă mine și îmi urmărește manevrele cu un sporit sentiment de siguranță.

— Iată vaporul, rostesc eu indicînd o pată întunecată ce scoate fum în depărtare.

De fapt, atenția mea este îndreptată în partea opusă, de unde în orice clipă își poate face apariția vedeta rapidă a poliției de coastă. De aici încolo totul ține de șansă.

Peste o jumătate de oră ne apropiem de vapor Pe pupa vopsită în negru se poate citi clar inscripția RODINA[1]. Dar, deși în acest moment inscripția sună aproape simbolic, eu continuu să arunc priviri fugare în urmă. Acolo, foarte departe, a apărut un mic punct negru, care se deplasează cu o viteză îngrijorătoare.

— Pe noi ne urmăresc ? întreabă tînăra femeie întîlnindu-mi privirea.

— În mod sigur. Dar vom ajunge înaintea lor.

— Și dumneavoastră cum vă veți întoarce ?

— De ce să mă întorc ?

— Păi în Bulgaria veți fi condamnat.

— Vedem noi. Poate o rezolvăm cumva și pe asta. Pe punte s-au strîns oameni care ne urmăresc manevrele. Vaporul este deja foarte aproape.

— Ține cîrma așa ! îi poruncesc eu Lidei.

După care îmi ridic brațele și încep să semnalizez. Două minute mai tîrziu, vaporul își încetinește mersul. Preiau din nou cîrma pentru a mă apropia de vapor.

— Mă întreb ce sînteți dumneavoastră de fapt ? aud eu vocea tinerei femei.

— La fel mă-ntreb și eu uneori, mormăi ridicîndu-mi cu mîndrie capul.

Acolo, sus de tot, deasupra noastră, pe fondul acela negru, strălucesc literele albe : RODINA. Iar ceva mai sus, doi oameni coboară deja scara.

---

[1] Patria (bulg.).

Lector : AUREL BUICIUC
Tehnoredactor : ELENA DINULESCU

Bun de tipar 8 XI 1988
Coli de tipar : 35

Cd. 839 — Intreprinderea Poligrafică „Informația"
str. Brezoianu nr. 13—25
BUCUREȘTI

Personalitate marcantă a literaturii bulgare actuale, BOGOMIL RAINOV se naște la Sofia în 1919. După absolvirea Facultății de filozofie a Universității „Kliment Ohridski", funcționează o vreme ca profesor de estetică la Institutul de arte plastice. În perioada 1953-1960 lucrează în diplomație, ca atașat cultural al R.P.B. la Paris. Ulterior face parte din conducerea unor importante publicații literare. Debutează ca poet în perioada interbelică, pentru ca la sfîrșitul anilor '50 să se consacre aproape exclusiv prozei.

Cunoscut la noi prin romanele Afacerea „Kometa", Inspectorul și noaptea, Marea plictiseală ș.a., Bogomil Rainov reintră în atenția publicului cititor român cu alte două romane, inspirate tot din realitățile vieții bulgare contemporane. Autorul abordează o interesantă gamă de probleme etice, apelînd la bogatele resurse ale comicului, care variază de la umorul bonom, la ironie și sarcasm. Optimismul, dragostea de viață, altruismul și umanismul se reunesc aici într-o incontestabilă reușită artistică.

Lei 24